

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 13 de febrer de 1992

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Any XIII - Núm. 647 150 ptes.

AFINANT...

Montserrat: una partitura no fàcil

El IV Centenari de la dedicació de la basílica de Montserrat ha atret, com és natural, l'atenció dels grans "mitjans" envers el santuari i també envers la comunitat monàstica que el custodia i li dona vida. Una de les cadenes de TV de casa nostra va dedicar un dels seus espais informatius a presentar la vida i l'ideal dels monjos benedictins, concretament, els de Montserrat. El programa va ser digne i correcte per part dels realitzadors; fins diria que s'hi notava, ultra un gran respecte, un notable afecte envers els monjos. Les imatges foren belles. Les contestes dels monjos que hi varen intervenir foren justes i entenedores tot i que a vegades els temes suscitats eren delicats. Tot amb tot, l'emissió em va deixar la impressió de quelcom mancat; s'havia errat el blanc. El que és fonamental de la vida monàstica —no seré jo el qui en faci ara la llista— no s'hi vegé, o a penes; el resultat fou un quadre pla, sense relleu ni perspectiva. La nostra tan estimada comunitat benedictina de Montserrat es mereixia quelcom millor, i no dubto que els realitzadors de TV hi van posar tota la bona fe del món. La lliçó és prou clara: els mitjans d'informació —i com més massius, més— són uns instruments molt delicats. No n'hi ha prou amb la bona voluntat per fer-los sonar; no tothom hi pot tocar de qualsevol manera qualsevol partitura. Tanmateix, coneixent Montserrat i TV3 estic segur que trobaran l'ocasió i la manera de completar la informació mancada. Aleshores l'emissió de què parlo haurà estat un bon pòrtic, les cobertes atractives del llibre que cal llegir a fons.

Joan E. Jarque i Jutglar

250 periodistes reunits a Madrid s'interroguen sobre el paper del professional catòlic en una societat secularitzada

Greus dificultats per informar catòlicament

Més de 250 periodistes catòlics es trobaren a Madrid per participar en les I Jornades de Comunicadors Cristians que es van realitzar els dies 7, 8 i 9 de febrer.

Organitzades per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social —de la qual és president el bisbe d'Urgell, Joan Martí i Alanís—, es va oferir una tribuna oberta, perquè diverses personalitats del món de la comunicació, tant de l'àmbit internacional com estatal, reflexionessin sobre la tasca i el perfil del periodista

catòlic; així com sobre les dificultats que un comunicador té si vol informar sobre qüestions religioses des del si dels Mitjans de Comunicació en una societat secularitzada.

Es va valorar de manera positiva l'existència de Mitjans de Comunicació religiosos, entre els quals es comptà una nombrosa representació de "Catalunya Cristiana". El nostre setmanari va enviar la delegació més nombrosa de participants que van contribuir activament als debats.

Un 35 per cent dels pares italians veurien bé que els seus fills es dediquessin al sacerdoci

ROMA.— Els sacerdots catòlics gaudeixen de bona imatge entre la població italiana, ja que coneixen, com succeeix en molts d'altres països els problemes de les vocacions. En les enquestes, els sacerdots es col·loquen davant dels policies, els professors, i darrera d'altres professions com els periodistes, els jutges, els industrials i sobre tot els homes polítics.

Segons una enquesta publicada per la revista "Polis", el 35 per

cent dels pares serien feliços que algun dels seus fills se sentís cridat al presbiterat, un 25 per cent no els agradaria, mentre que el 40 per cent són indiferents.

Pel que fa, a la pregunta "Què espera vostè d'un sacerdot?", la resposta més corrent és: "Que compregui les dificultats i les necessitats dels homes". La impressió llargament estesa que el sacerdot sofreix de solitud es minva per aquesta enquesta. Només el 17 per cent de la gent

són partidaris d'aquesta idea, un 25 per cent la defensen i el 51 per cent dubta del tot. Una majoria, el 52 per cent d'italians també pensa que els sacerdots estan contents amb el seu treball, mentre que el 31 per cent en dubta.

Tanmateix, el nombre de sacerdots disminueix a Itàlia. En aquests últims 20 anys, uns 13.000 ho han deixat, i en canvi, només n'han estat ordenats 9.000 durant el mateix període.

IV Centenari de la dedicació de la Basílica de Montserrat

En el número anterior de CATALUNYA CRISTIANA, a primera pàgina, s'informava erròniament que s'havia iniciat la campanya **Som una Església de pedres vives** destinada a recaptar diners per a la restauració de la basílica... quan la frase **Som una Església de pedres vives** és el lema sota el qual es desenvoluparà la celebració del Centenari, i la campanya és la de **solidaritat** amb els necessitats que tenim més a prop nostre, i per la qual si que es demana ajut econòmic destinat al millorament de lloguers i habitatges. (Vegeu nota a la pàgina 8).

RUTA DE SANT PAU

GRÈCIA I TURQUIA

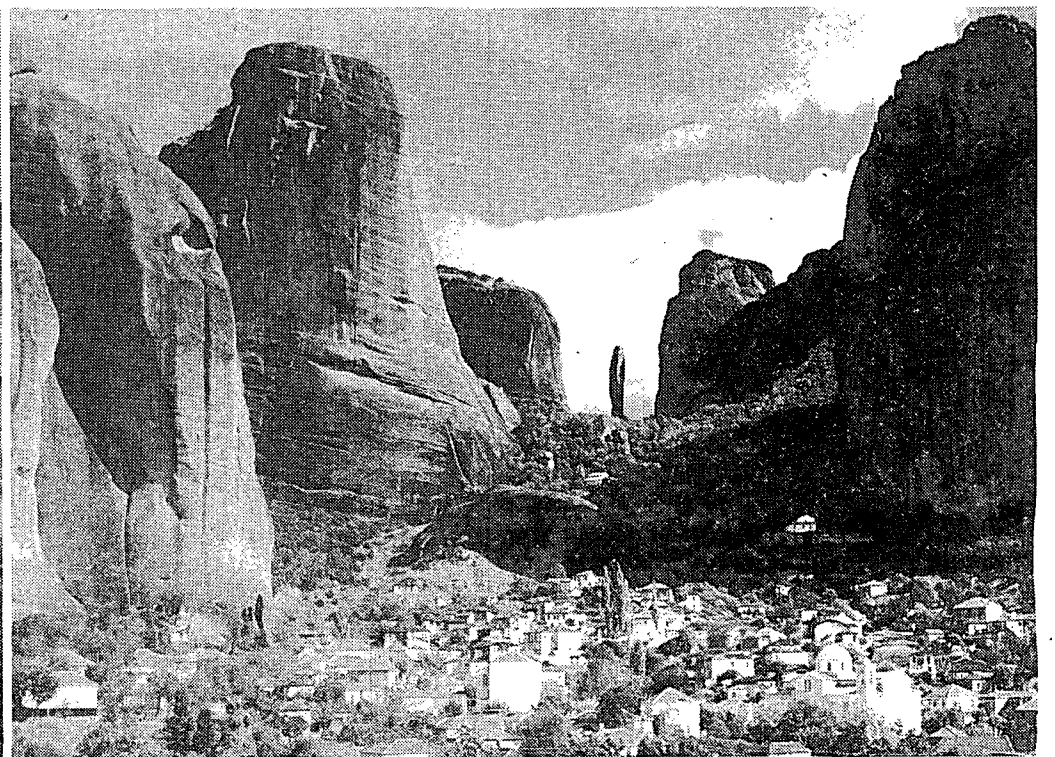
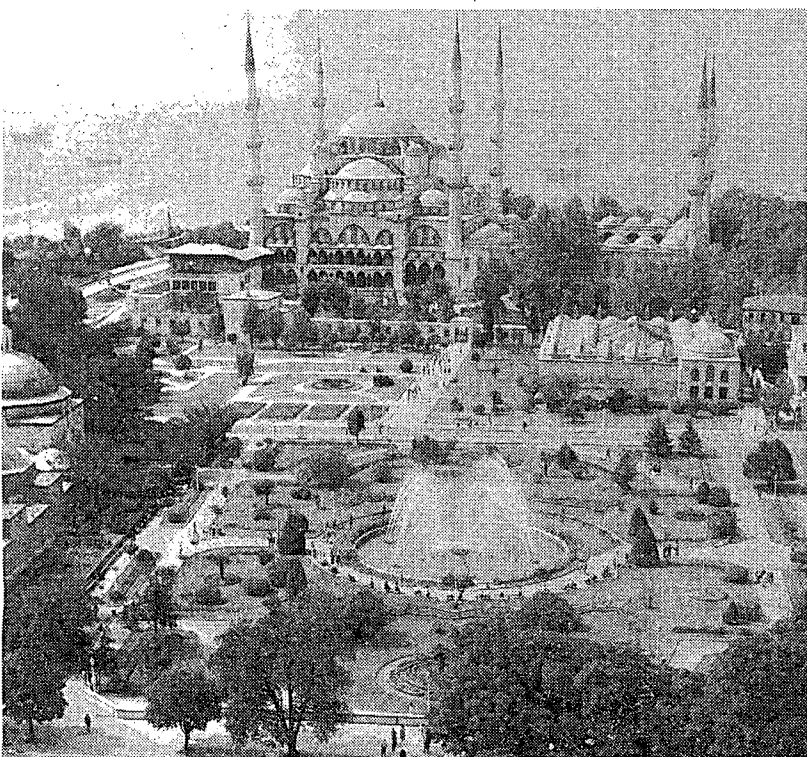
Seguint els indrets evangelitzats per Pau i les esglésies de l'Apocalipsi

Del 24 d'abril al 10 de maig

INDRETS DE L'ITINERARI:

Istanbul, Adana, Tars de Cilícia, Iconi (Konya), Antioquia de Pisídia (Yalvaç), Capadócia, Perga, Aspendos, Side, Atàlia (Antalya), Pamukkale i el seu entorn calcari singular, laodicea, Afrodísia, Priene, Milet, Efes (Selçuk) i la casa de la Mare de Déu (Meryemana), Pèrgam, Troia, Neàpolis, Filips i Lídia, Tessalònica, Berea, Kalambaka i els monestirs de Meteora, Delfos, Hosios Loucas, Corint, Micenes, Epidaure i Atenas.

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

**DAVANT L'INTERÈS
MANIFESTAT PER
MOLTS PELEGRINS**

Un nou pelegrinatge a

TERRA SANTA

Del 14 al 22 de maig

VISITANT, COM A "PELEGRINS DE LA PARAULA" LA JUDEA I LA GALILEA:

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzalet, el mont Carmel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU INFORMACIÓ - QUEDEN POQUES PLACES

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT PERQUÈ CATALUNYA CRISTIANA PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!
Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Conferència Tarraconense: realisme i visió de futur

La Nota feta pública per la Conferència Episcopal Tarraconense, en acabar la seva reunió de Montserrat, és clarificadora i suggestiva.

Els bisbes catalans hi expressen, en primer lloc, una opció clara per l'enfortiment del treball pastoral conjunt de les nostres diòcesis i de l'organització autònoma de la Tarraconense. En aquest sentit, assenyalen el camí recorregut fins ara —i potser poc conegut— tot expressant el propòsit de continuar avançant. En precisar que contemplan la necessitat d'aquest progrés al marge de la idea d'una conferència episcopal catalana independent, que "no es considera viable", responen als interrogants que planaven en el nostre ambient sobre aquesta qüestió. Amb aquest acte de sinceritat, els bisbes situen les expectatives de la comunitat catòlica de Catalunya en el terreny de la realitat present. En la mateixa línia, expressen, més endavant, el desig de centrar l'atenció menys en qüestions d'estructura i més en els grans objectius de la nova evangelització i del diàleg entre la fe cristiana i la cultura d'avui.

El segon punt a destacar de la Nota és el projecte que s'hi anuncia d'un Congrés pastoral de l'Església catalana o Concili Provincial, a celebrar en els anys vinents. Tot i que, en realitat, l'anunci és de la decisió d'estudiar a fons el tema, tothom ha interpretat que es tracta d'encaminar-se conciençiadament cap a la represa de la gloriosa tradició dels concilis provincials de la Tarraconense. Les perspectives de futur que obre aquest propòsit són realment importants i responen a velles aspiracions de les nostres diòcesis. Caldrà esperar, amb gran atenció, el seu desenvolupament.

De moment, la celebració de IX centenari de la restauració de l'Arxidiòcesi de Tarragona i la trobada de preveres catalans a Poblet, amb què el seu Arquebisbe i Prímat convida a celebrar-lo, són ja bones notícies.

Jornades de Comunicadors cristians

No podríem deixar de subratllar l'interès de les Jornades de Comunicadors cristians que acaben de tenir lloc a Madrid, convocades per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social que presideix el bisbe d'Urgell Mons. Martí Alanís. L'interès dels temes tractats, la presència de representants de comunicadors de la premsa, la ràdio i la televisió de totes les diòcesis d'Espanya, la participació d'associacions internacionals del prestigi de la UCIP i d'UNDA, són factors, entre d'altres, que palesen l'oportunitat i la importància de la seva celebració. En un clima de franquesa i de solidaritat, més de 250 periodistes i membres de delegacions diocesanes de mitjans de comunicació han debatut la situació actual de la informació, en els canals propis de l'Església i en els generals de la societat, en aquests moments. Una temàtica tan viva com difícil... El nostre setmanari, que hi participà amb una bona representació dels seus redactors, en dona compte més detalladament en aquest mateix número.

La pregunta de la trentena llarga de participants catalans, en sortir de les Jornades de Madrid, era aquesta: quan, una trobada d'aquest tipus a Catalunya? La progressiva consolidació de SIMCOS (Servet Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social) i els projectes de renovació en aquest camp d'algunes diòcesis propicien donar resposta, sense gaires dilacions, a aquesta aspiració.

Sap que el concepte "nova evangelització" d'Europa, que és al cor del missatge de Joan Pau II pel nostre continent, és massa sovint qüestionat. Se li retreu especialment que preconitza una mena de "restauració" de la cristiandat medieval o del catolicisme de la Contra-Reforma, de tant insistir sobre les "arrels cristianes" d'Europa en detriment d'altres aportacions culturals i de desconèixer els aspectes positius de la secularització. L'Europa occidental seria "la malvolguda de l'Església". El polonès Joan Pau II no hauria sabut descobrir-ne els autèntics valors d'humanitat.

Es evident que els redactors de la declaració final de la recent Assemblea especial per a Europa del Sínode dels Bisbes, han pres molt seriosament totes aquestes crítiques, i han fet un esforç considerable per esbossar un concepte de "nova evangelització" que sigui capaç d'escapar-se'n.

Es per això que afirmen que la reevangelització "no és de cap manera un programa per a la "restauració" d'una Europa de temps passats. Això seria "perjudicial per a l'Església d'avui", insisteixen més endavant. En el mateix punt reconeixen a la "civilització europea" haver operat una "distinció sense separació entre l'ordre religiós i l'ordre polític": "Fet que ha contribuït al progrés humà", afegeixen immediatament. A continuació recorden que l'Església afavoreix "una democràcia correctament entesa".

La preocupació per avaluar d'una manera matisada la cultura d'Europa occidental és manifesta. Certament, els bisbes denuncien la freqüent absolutització de la llibertat individual en detriment de la veritat i de la solidaritat, així com el seu "materialisme pràctic" (¿qui pot dir que no tenen raó de fer-

L'evangelització és veritablement cristiana només si la persona de Crist és predicada.

ho?). Però també reconeixen que els fruits de progrés científic, tècnic, social i econòmic han estat "enormes". I afirmen que la "prosecució de l'humà" és "el comú patrimoni d'Europa": una apreciació totalment positiva des del seu punt de vista ja que, segons el context es refereixen explícitament al concepte de persona i de dignitat humana, així com a la fraternitat fonamental dels éssers humans.

D'altra banda es guarden curosament de valorar només les "arrels cristianes" de la cultura europea. Tot subratllant —molt legítimament— la seva importància, afirmen precisament el contrari: "La cultura europea s'ha fet gran a partir de nombroses arrels." Enumeren: "L'esperit de Grècia i de Roma", els llatins, els celtes, els germànics, els eslaus i els

pobles fino-úgrics, i també la cultura jueva i els pobles musulmans. Parlar de les "arrels cristianes d'Europa" no implica de cap manera, conclouen, que Europa i el cristianisme siguin una sola i mateixa cosa.

Aportades aquestes importants precisions, ¿quin és, doncs, el seu concepte de l'"evangelització"? És extremadament obert. Pels bisbes, el cor de l'evangelització és: "Déu us estima, Crist ha vingut per vosaltres." I el diàleg n'és una dimensió essencial: "El renovament d'Europa hauria de partir —afirmen— del diàleg amb l'Evangelí." No hi vegem aquí cap imperialisme. És un llenguatge pastoral. El diàleg no s'imposa. Es proposa.

I no hi hauria problema en això que concerneix els "valors evangèlics"? Heus ací el passatge essencial: "Per a la veritable evangelització, no n'hi ha

Evangelització i cultura europea

prou escampant els valors evangèlics, com la justícia i la pau. L'evangelització és veritablement cristiana només si la persona de Crist és predicada. Els valors evangèlics no poden separar-se de la persona de Crist, que és la seva font i el seu fonament."

Es tracta de comprendre correctament el concepte. 1) La justícia i la pau són fonamentalment els valors d'humanitat que cal saber reconèixer de tot cor, pertot allí on existeixen. És veritat que tenen una profunditat i una qualitat excepcionals en l'Evangelí. El document ho mostra amb termes molt reeixits pels valors de "veritat", de "llibertat" i de "comunió". 2) Els valors evangèlics no són pas definits d'una vegada per totes, de manera abstracta. Sempre han de ser concretats en les circumstàncies històriques precises, i prenent personalment la responsabilitat, a risc d'equivocar-se. 3) Com demanen el bisbes, tractant-se d'Europa, cal que això sigui en el marc d'un veritable esforç d'inculturació en la cultura europea, contemplada en tota la seva profunditat i complexitat.

En un recent article, el P. Valadier enumera els valors següents: "L'afirmació de la subjectivitat lliure, el desenvolupament de la raó crítica, el progressiu establiment de l'ètica democràtica, la separació de l'Estat i de les Esglésies, l'afermament de les racionalitats científiques diverses...". El document del Sínode invita els cristians a comprometre's amb simpatia en aquesta perspectiva, encara que amb un necessari desig de discerniment i de proposta a la llum de l'Evangelí. La "nova evangelització" d'Europa suposa aquest procés.

René Coste

Professor de l'Institut Catòlic de Toulouse, delegat general de Pax Christi (De "la Croix")

RESPIR

Servir

Si hom està atent a tot el que passa al seu voltant, si sent totes les crides que les situacions fan, sovint a la desesperada, segurament s'adonarà que el seu món, petit o gran, és ple d'invitacions a un servei gratuït. Hi ha moltes necessitats desateses, i d'altres que estan mal ateses, i aquí rau precisament la raó de tot servei: servir, de fet, no és altra cosa que atendre una necessitat desatesa, o no prou atesa. Algú em podrà dir que una necessitat, per desatesa que sigui, és el problema d'aquell que la passa o la pateix. Sí, ja ho sé, és una consciència que s'ha obert camí i fa via: "És el seu problema!". D'això en diria el complex de Cain: "Que potser sóc el guardià del meu germà, jo?" De fet, tota cosa és problema d'aquell qui la passa, o la pateix, però el servei gratuït apunta a aquests problemes que afecten unes poques persones, les que ho passen, però que són problemes de tothom, en tant que servidors els uns dels altres.

Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-directors: Francesc Malsosa Riera i Mons. Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Joan d'Arquer; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Pietat Campmàjor; Oriol Camps; Pere Campàs; Salvador Cardús; Rosa Colléll; Francesc Gamissans; Núria Giralt; Joan Guiteras; Jordi Jorba; Pau López; Enric Graupera; Jaume Mora; Antoni Munné; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaja; Tomàs Puntí; Jordi Roigé i Solé; Joan Salvador; Pere Tena; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEM-

BARRA: Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil, ANDALUSIA i SUD D'ESpanya.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 7.800 Ptes.

Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica, Àfrica i Filipines: 21.892 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 30.732 Ptes.

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels, c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30, Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Marginació: treballar a les arrels

El nombre de persones socialment marginades i les formes de marginació creixen sense parar. Només una part d'aquest món és coneguda per la majoria. Tots vivim com encarrilats dins uns itineraris fixos que anem seguint i resseguint dia a dia i ens resulta difícil trencar-los per anar a veure què passa una mica més enllà. Així alguns habitants de les nostres zones residencials coneixen més bé el centre de Londres o de París o de Nova York, per posar un exemple, que els barris extrems de la ciutat on viuen. L'única marginació que els arriba és la que treu el cap als indrets més centrals o surt als mitjans d'informació, és a dir, una mínima part i no sempre la més significativa.

Val a dir, també, que ha crescut molt, en els últims anys, la presència de cristians entre els marginats. Les seves iniciatives han tingut molta importància com a pal·liatiu eficaç d'unes necessitats que la màquina de l'administració pública no abasta. Són iniciatives plurals que van des de compartir la vida amb drogaaddictes i malalts de la sida, fins a diverses formes de beneficència, passant per l'ajuda als presos, la creació de menjadors infantils i les visites a les famílies més pobres, sobretot als vells que viuen sols. Però així com la ciutat ignora el suburbi, també molts catòlics coneixen poc el treball entre els pobres d'altres membres de la seva Església. És significatiu que, en el llenguatge corrent, ara parlem més de marginats que de pobres, i més de pobres que d'obers... Hi ha hagut tota una evolució en la petita història recent de la nostra sensibilitat social: fer l'Església dels pobres volia dir, trenta anys enrera, obrir-la a la classe obrera... i, abans, atendre necessitats puntuals... i ara, sense deixar del tot aquells objectius, significa, sobretot, ajudar els marginats... Aquesta nova manera de parlar palesa un cert progrés: el del conjunt dels treballadors, amb totes les matisacions que calgui fer. Però, en un altre sentit, ens fa adonar d'un fet preocupant: ser un marginat és pitjor que ser un pobre. Tot i que sempre la pobresa ha comportat un grau de marginació, hi havia pobres, en altres circumstàncies, relativament integrats a la societat. A la marginació, a més, hi ha qui arriba des de les classes benestants: a través de la droga, per exemple. Així la pobresa que era un fet objectiu i accidental, es torna, sovint, una manera de ser més complexa i difícil de superar. Resultava més senzill —tot i que costava enormement— fer pisos per als obrers que vivien en barraques, que no ho és ara eradicar d'alguns barris el narcotràfic...

Si, doncs, la marginació és una pobresa més radical, caldrà que l'acció dels cristians apunti també a les arrels. Això vol dir que, si bé ens és necessari conèixer més de prop el món de la marginació i fer-nos-hi presents, cal, sobretot, que treballem, cadascú des del seu lloc i des del seu compromís, per una societat que no produeixi marginació. Això suggereix preguntes greus, com ara aquestes: què li passava a aquell jove, a aquella noia... abans de punxar-se? Qui podia haver-le donat esperança i descobrir-li el sentit de la vida... i no va fer-ho? Perquè si fèiem coses i més coses a favor dels marginats però eludíem aquests interrogants, no arribaríem a les arrels.

■ J. Carrera Planas

No sé si coneixeu la revista "injuve", del "Instituto de la Juventud". L'edita el MINISTERIO DE ASUNTOS SOCIALES i ho fa, realment, a tot luxe. La filosofia de la revista ve a ser la de l'aprofitament, integral de la vida —naturalment incloent-hi, de forma preferencial, l'oci— tot reduint-ne les exigències a les que imposa la conservació i defensa de la salut. En certa manera s'hi veu el que podríem anomenar "Substitució de la moral per la cura de la salut", tan freqüent en el món actual.

A cada número hi ha "tocs" per a cadascun dels aspectes d'aquesta vida que cal aprofitar integralment. I com és natural, mai no hi falta el "toc" de l'educació sexual, sempre sota el prisma de l'aprofitament plaent, la superació de tota moralitat i la cura amatent de la salut.

Pel que jo he pogut constatar, la política cultural dels qui ens governen ha tingut un èxit important entre els ciutadans i, sobretot, entre els joves. Jo he parlat amb bastant de gent —i amb bastants joves— que veuen, per exemple, com un acte de veritable "providència" per part de l'Estat actuacions com la campanya del "pòntelo, pónselo".

És tota una estratègia per canviar la nostra societat de manera que no la reconegui ni "la madre que la parió" segons la cèlebre frase d'Alfonso Guerra. Mostrar la preocupació per resoldre determinats problemes (amb aquesta preocupació l'Administració arriba al cor de molta gent **sense cap exigència d'estimar**) i alhora donar per suposada, sabuda i acceptada de tothom la doctrina que justifica l'hedonisme universal i còmode (això arriba **al cap** de la gent **sense necessitat de pensar**), és una estratègia gairebé infal·lible.

En el número del darrer mes de novembre, la revista citada dedica un article a la "Prostitució infantil y juvenil". Reprodueixo la introducció. "La toxicomania, los embarazos y la desestructuración familiar son casi siempre los móviles que arrastran a un número cada vez mayor de jóvenes, e incluso de niños, hacia la prostitución. Redes mafiosas, burdeles de carreteras, barras americanas o esquinas inmundas, chulos, proxenetas, ajustes de cuentas, enfermedades venéreas, violencia policial, droga y sida son las señas de identidad de este sórdido mundo al que se llega por un camino que casi siempre tiene un solo sentido. Muchas de las chicas que se acercan a él con la única intención de conseguir un sobresueldo fácil, quedan también enganchadas para siempre. **Los centros de salud especializados ofrecen a las prostitutas información y atención imprescindibles para controlar los estragos PROPIOS DEL EJERCICIO DE ESTA PROFESIÓN**".

En el número de febrer del 91 hi ha un altre article titulat "La primera vez". També en la introducció diu: "De esa primera vez depende mucho nuestro futuro sexual. Lo más importante es hacerlo cuando uno sienta ganas de verdad, sin presiones de ningún tipo". Més endavant, sota el subtítol "Miedo a la penetración", diu: "No hay fórmulas mágicas que valgan. Lo único

que vale es sentirse a gusto. Intentar disfrutar e ir poco a poco". I més endavant: "Tampoco para esta primera vez hay una edad determinada. La mejor edad es aquella en que se desea". **El preservativo es muy seguro y más combinado con un óvulo vaginal. Tiene todas las ventajas para esa primera vez. Para empezar, el preservativo permite un gran anonimato; no te lo tiene que recomendar ningún especialista, vas a la farmacia, lo compras y nadie tiene porque enterarse de nada**". En alguns números, hi ha un anunci a tota pàgina, on, respecte a la SIDA, es donen les següents "Medidas pre-

Delicadeses de l'Estat-Providència

ventajas: no compartir jeringuillas, usar condón en las penetraciones vaginales o anales, y no ingerir, ni tener en la boca, semen o flujo vaginal. Evitar tener hijos si se es portadora del virus del sida, pudiendo acogerse a la ley de interrupción voluntaria del embarazo". Com veieu, en tots aquests consells es donen per suposades moltes coses, SOTA LA MÉS AMABLE BENVOLÈNCIA.

Però on volia anar a parar és a un article d'aquest darrer número, en el qual s'explica als joves les preocupacions de què són objecte per part del govern. "El plan integral de juventud —explica—, aprobado por el Consejo de Ministros el pasado mes de noviembre, pretende facilitar la integración social de los y las jóvenes y estimular todas sus aptitudes y potencialidades (...). Es objetivo del plan —diu, sota el subtítol "Calidad de vida"— que la juventud reciba desde la escuela una educación sexual de calidad y que se incremente la información acerca de los métodos anticonceptivos (...). **Las personas que tengan entre 15 y 25 años podrán acudir, por sí mismas, a la sanidad pública, ya que se les darán unas tarjetas sanitarias individualizadas. Con esta medida, se garantiza la intimidad de aquellos que no se acercan a los centros sanitarios por temor a que sus familiares conozcan el carácter de las enfermedades que padecen y así les impidan tomar una decisión personal. ES EL CASO, POR EJEMPLO, DE EMBARAZOS, ENFERMEDADES SEXUALES O DE DROGODEPENDENCIAS**".

L'Estat-Providència és tan sol·licit del nostre benestar, que no solament es preocupa de facilitar als nostres fills el plaer tot evitant-los les complicacions que se'n puguin derivar, sinó que també ens vol estalviar a nosaltres —i a ells— les dificultats que pogués originar un intent d'educació basada en l'ètica.

És clar que si els actuals pares haguéssim tingut de joves aquestes ajudes, ni nosaltres ni els nostres fills no tindríem ara necessitats de tals "delicadeses providencials" perquè probablement ni nosaltres seríem pares, ni existirien els nostres fills.

■ Pau López Castellote

SABER ESCOLTAR

Omissió

"Jo confesso a Déu totpoderós i a vosaltres, germans, que he pecat, per culpa meua, de pensament, paraula, obra i omissió". Omissió del que no ens hem molestat ni a pensar, del que no hem gosat dir o del que no hem volgut fer. Omissió de la qual se'n segueixen mals per altres, fins i tot, per als més pròxims.

Els pecats d'omissió es cometen, en general, per no prendre determinacions molèsties. Potser per allò que "no és el meu problema". Alerta amb la responsabilitat que ens pertoca! És la

que ens fa persones i humans. Responsabilitat delicada, però radical! Educada —només faltaria!—, erò concreta, amable i ferma.

Els pares no podem ometre de reptar els fills, petits o grans. El superior no pot deixar de corregir els qui li han estat confiats. L'amic ha d'aconsejar l'amic. Hi ha una pregunta, encara vigent, des dels inicis de la humanitat: "On és el teu germa?". Ens pertoca la resposta.

■ Joan Guiteras

Legint el comunitat dels bisbes en la seva darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense a Montserrat, hom té la impressió que han optat per fugir d'estudis. Una posició prudent i legítima, molt semblant a aquell famós "connais pas" de Tarradellas, o al no menys famós "avui no toca" del president Pujol, però igualment decebedora.

Perquè, des del meu punt de vista, és fugir d'estudis que davant l'espectativa creada per la possibilitat de disposar d'una Conferència Episcopal pròpia —en el millor dels casos, de tots els Països Catalans, o si més no, d'aquells que en volguessin formar part—, només se sigui capaç de respondre, sis mesos més tard, que "no es considera viable". Per què?

La resposta al per què és fonamental. Per exemple, ja seria curiós que les raons de la inviabilitat no fossin d'ordre pastoral, sinó polítiques. Això voldria dir que les necessitats de l'Església catalana se sotmeten a consideracions d'oportunitat política, i no cal dir-ho, de política espanyola. I si no és així, quina raó d'ordre pastoral o evangèlica es podria adduir? I per què hauria de quedar en el silenci, i no ser explicitada? És que hem d'entendre el "no es considera viable", a falta d'altres explicacions, simplement com un "no la volem"?

En segon lloc, és fugir d'estudis equiparar un concili provincial amb unes jornades. En aquesta qüestió els bisbes ja no ens parlen

Interrogants sobre la Tarraconense

d'inviabilitat, sinó de "reflexionar-hi". Hi havia una altra possibilitat: crear una "comissió d'estudi". També permeten allargar indefinidament les decisions...

Tanmateix, allò que acaba de desconcertar del comunicat, és que considerin que qualsevol de les dues propostes —la possible conferència episcopal o la convocatòria d'un concili— siguin "qüestions d'estructura o de mètode", i a sobre que ens facin retret d'interessar-nos-hi. Més aviat, s'havia celebrat l'agosament de les dues propostes pre-

cisament perquè no es deixaven atrapar en qüestions d'estructura i mètode". Sobretot, perquè són les qüestions d'estructura i mètode les que sovint fan difícil la "nova evangelització", i el "diàleg il·luminador entre la fe cristiana i la cultura d'avui".

Ara bé, sembla clar que a partir d'ara, i vist que no és la Conferència Episcopal Tarraconense la que es veu capaç de tenir la iniciativa, caldrà comptar amb el treball i la sol·licitud de les bases organitzades, per tal que pressionin en la mateixa direcció si és que, com sembla, les dues recents propostes havien estat rebudes amb molta il·lusió i esperança.

Hi ha una dificultat gran, val a dir-ho, en aquesta possible resposta. I és que, especialment en determinants ambients i organitzacions, la desconfiança en la capacitat de l'episcopat per a atendre les demandes populars, és molt gran. Jo diria que fins i tot injustament exagerada. De manera que massa cristians opten per a fer el seu camí al marge d'una Església institucional aclaparada per qüestions d'estructura i mètode. Per tant, també podria ser que, perduda ara com ara l'oportunitat de l'episcopat de començar a vèncer la desconfiança amb un exemple de coratge, les coses de l'Església torressin a entrar en aquell estat de somnolència habitual. I, per tant, a no ser més de desvetllats per les iniciatives sorolloses i imparables del monsenyor de torn, des de Madrid.

Prometo no tornar a escriure, per ara, de la qüestió. Però, com tants d'altres, havíem cregut, il·lusament, en un nou desvetllament de l'Església catalana, atenta a una anunciada "nova evangelització". Per ara, "vi vell en odres vells".

■ Salvador Cardús i Ros

CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CARTES • CA

◆ Massa desesperança en les cartes a "Catalunya Cristiana"

Sr. Director:

Em dol el tarannà de la majoria de cartes d'aquesta secció de "Catalunya Cristiana". Tot són desgràcies, calamitats, enyorança de temps passats, escàndol per problemes intranscendents, obsessió pel sexe, desenganys per la manca de pràctica religiosa en els joves, etc. Són unes acusacions repetides d'una societat perduda, sempre descrita amb estil apocalíptic.

Fa sensació que la majoria de cartes són redactades per persones grans, que només saben cantar les glòries de la seva joventut.

No en fem un gra massa? Si tan dolents són els nostres fills, qui els ha educat? Si són víctimes de la droga, són joves els grans traficants? Si freqüenten les discoteques vicioses, qui són els amos d'aquests centres de frivolitat? Si es deixen endur pel materialisme i l'amor al diner, qui són els qui controlen els grans capitals i en fan una exhibició? No són els responsables i amos de les grans finances, que no són gent tan jove? Si, finalment, els joves no senten cap ideal polític, no serà per la conducta de la majoria dels polítics que es barallen entre ells, i que tampoc no són gent tan jove?

Crec que no podem, anar així pel món. La Bona Nova de

l'evangeli és això, una "bona notícia". Arraconem un xic tant males notícies, que prou en les donen la ràdio i la televisió, i fins i tot certes cartes al Director de "Catalunya Cristiana".

RAMON VILA
Granollers

◆ L'Institut de Teologia

Sr. Director:

Amb una certa decepció, als dos darrers números de C.C. no he vist aparèixer almenys un resum de la "magnífica lliçó inaugural" (són paraules vostres) impartida pel Dr. Olegario González de Cardedal durant l'acte d'inauguració de l'Institut de Teologia Espiritual, de Barcelona. Posaveu la mel a la punta de la llengua al nº 631 i després ja no heu parlat més del contingut d'un tema tan interessant com és el de "Mística, razón y futuro de Europa" (perquè em penso que ho va donar en castellà) i encara en fèieu menció sota el subtítol profètic de "L'Església del segle XXI serà mística o no serà".

Amb aquestes clares perspectives potser no sols cal valorar el tema sinó treure-li tot el suc i començar ja des d'ara mateixa a preparar-nos, a créixer místicament, o sigui espiritualment. I ja que CATALUNYA CRISTIANA va merèixer l'agraïment públic del Director de l'Institut de Teologia Espi-

ritual, també potser caldria que no solament us limitéssiu a donar la informació sobre les activitats de l'Institut, sinó que també, i principalment, ens féssiu arribar als lectors els fruits digeribles per als simples fidels, promocionant així l'Església de Catalunya (i fins allà on arribi la influència del nostre setmanari) en el creixement espiritual cristià.

DANIEL RIBÉ
Barcelona

◆ Que s'hi troben bé

Sr. Director:

Sovint llegeixo a C.C. crítiques d'algunes parròquies que no funcionen a gust de tothom. Crítiques de caire doctrinal, dogmàtic, funcional i també a vegades hi entra la política, el civisme i la normalització lingüística.

En aquestes crítiques es desprèn una certa queixa (per no dir agressivitat) vers la parròquia que es freqüenta, ja que en mancar alguna o diverses de les qualitats esmentades, els fidels "no s'hi troben bé".

A vegades hom es troba amb l'altra cara de la medalla, i realment em plau fer-ne una explicació.

De tan en tant vaig a una parròquia del casc antic de Barcelona; allí s'hi està bé. Llàstima que sigui lluny de la meva casa.

El Sr. Rector està sempre dis-

ponible, li agrada la vida litúrgica i es nota externament en l'ornamentació del culte que és senzilla però digna i neta.

S'hi nota un ambient sense vulgaritat i a mitja tarda ja té l'església oberta i una persona de certa edat que la vigila. Mai no veus la gent a la porta passant fred, esperant que algú l'obri.

Si no és oberta, saben els feligresos que poden trucar a la casa rectoral, i per les seves dependències poden passar a l'església per estar una estona amb Jesús Sagramentat.

La pietat que inculca als "seus", els facilita que la puguin posar a la pràctica. La parròquia és el lloc de la presència viva del Déu sacramentat, i les ànimes eucarístiques s'ence-

nen més fàcilment en l'amor de Déu.

Pot ser que la gent no va a l'església perquè s'ha creat un cercle viciós: "No es facilita anar a l'església perquè la gent no hi va. I no hi va la gent perquè no es facilita". I així es va perdent la pietat i la religió dels joves que vénen darrera nostre.

Parlant un dia amb aquest Sr. Rector de tots aquells detalls, ell em respongué: "QUE S'HI TROBIN BÉ".

I a mi em plau dir que: "AIXÒ ÉS PASTORAL".

ROSETA B.
Barcelona

ACUDIT

Joan Pau II ha anunciat per al proper Sínode del 1994, l'estudi de la vida religiosa

Un important col·lectiu dins de l'Església

Com ja hem informat, el papa Joan Pau II ha anunciat que el proper Sínode del 1994 estudiarà la vida religiosa en l'Església.

Alguns observadors atribueixen aquesta decisió del Sant Pare a motius puntuals: la crisi vocacional —especialment a Europa i les tensions que hi ha entre alguns Episcopats i les Conferències de Religiosos, especialment a Amèrica llatina. El rotatiu ABC de Madrid ha publicat un ampli reportatge sobre el tema, del qual resumim alguns punts:

La notícia que el Sínode de 1994 es dedicarà a reflexionar sobre la vida religiosa ha estat acollida amb esperança en la majoria dels convents i al mateix temps amb una certa temença perquè no se sap molt bé què és el que pretén el Papa d'aquesta reunió.

No cal que hi pateixin

És impossible que algú en el Vaticà pretengui acabar amb institucions que han estat i són l'orgull de l'Església: els benedictins, els franciscans, els dominics, els carmelites, els jesuïtes, els germans de Sant Joan de Déu, els maristes, els claretians i tants d'altres, sense oblidar la quantitat de congregacions femenines que treballen en els llocs més difícils, des de tuguris marginals en les grans ciutats fins a leproseries, els hospitals, les escoles i les missions. Cap d'aquestes institucions no cal que pateixin, ni tampoc la immensa majoria dels seus membres.

El que, sens subte, no es pot negar és que aquesta mateixa vida religiosa mostri senyals de crisi. Els seus mateixos fervents defensors no ho neguen, perquè les dades són a la vista.

Per això cal un diàleg seriós, sense prejudicis previs. En la vida religiosa molt sovint s'ha caigut en l'error de considerar la mateixa institució com un univers tancat, capaç d'aïllar-se d'allò que pugui passar a la resta de l'Església.

Per part jeràrquica, en canvi, hi ha hagut sempre la temptació d'utilitzar els religiosos i a les religioses sense tenir present les

peculiaritats dels seus propis carismes.

Opció preferencial pels pobres

"Totes les congregacions han optat pels pobres", diu la germana Galván, mentre que per al pare Larrinaga, encarregat de missions en la Confer, "la major presència que es fa evident en el camp social en els últims anys és a deguda al desig de tornar a les fonts i a la fidelitat als propis carismes". Pirallo, per la seva part, reconeix que en aquest compromís social a vegades s'ha perdut la dimensió sobrenatural, però que això a poc a poc es va corregint i que cada vegada es fa més evident la referència a Déu en el servei als pobres.

Dimensió missionera dels religiosos

La dimensió missionera és una altra de les característiques de la vida religiosa: un exponent de l'enorme compromís amb el Tercer Món, tant en el servei social com en l'evangelització. "El perill —afirma la germana Galván— es considerar que el compromís social buida la dimensió espiritual", mentre que per al pare Larrinaga "la manca de presència evangelitzadora dugué els religiosos a acudir a les missions, perquè és on hi ha més necessitats i els religiosos van sempre on l'Església els necessita".

La tasca del missioner a vegades s'ha reduït a un simple treball de promoció social, educativa o

sanitària. En els últims anys es posa cada vegada més patent la necessitat que, juntament amb això, hi hagi una tasca explícitament religiosa.

Causes de la crisi

Pel que fa a la crisi específica que sofreix la vida religiosa femenina, més gran que la masculina, aquesta no és deu tant al fet que la religiosa no tingui accés al sacerdoci com el canvi experimentat pel paper de la dona en la societat moderna.

"Actualment en la societat —diu Galván— la dona té tots els camps d'acció oberts i en l'Església no, encara que es va avançant". "però això no significa que reivindiquem el sacerdoci —postilla Gador—, sinó que es doni a la dona el lloc que li correspon".

Els responsables dels religiosos es refereixen també al problema de les vocacions. Encara que reconeixen que gran part del problema radica en certapatia o refredament espiritual, segons la germana Galván, "la crisi de vocacions és una purificació que té moltes causes", entre les quals el menor nombre possible de fills en les famílies i la secularització de la societat. "La gent jove cerca seguretat —diu— i la nostra vida no els hi ofereix, per la qual cosa els és més difícil

Mols joves pensen que per a fer el bé no cal consagrar-se a Déu.

que abans, acceptar el risc que significa la consagració".

Els sacerdots diocesans supe- ren millor la crisi, segons mostren les estadístiques, en part a causa que es lliuren més a la pastoral vocacional que els religiosos i plantegen més el tema als joves que no els frares i les monges. Gador creu que una de les causes de la disminució vocacional és que "molts joves pensen que per a fer el bé no cal

consagrar-se a Déu".

El repte de la vida religiosa, en definitiva, es aconseguir presentar al home secularitzat d'aquest moment històric una experiència que al mateix temps sigui profundament espiritual i radicalment humana, que mostri tant la dimensió social de la caritat de Crist com l'aspecte sobrenatural de la seva unió amb Déu.

■ C.C.

FILTRANT LA NOTÍCIA

El Papa i Mario Conde

Segons informa l'agència KIPA, uns quaranta professors universitaris, financers, economistes, empresaris, polítics i periodistes, juntament amb experts en la doctrina social de l'Església, s'han reunit fa poc a Roma, per discutir sobre les normes ètiques indispensables en el sistema d'economia del mercat. El papa Joan Pau II advertia al simposium del "perill d'un capitalisme sense ànima".

Entre els prestigiosos assistents vinguts de totes les parts del món, ocupà un lloc de màxim relleu, Mario Conde, número u de Deusto, i president avui de Banesto.

Ha sorprès que el Sant Pare en el seu discurs de cloenda de la trobada d'al nivell, esmentés contra costum el nom i cognoms d'una persona determinada. S'ha fet comentaris contraposats de la deferència de Joan Pau II vers Mario Conde.

Un articulista d'una revista espanyola de gran tiratge, es pregunta desconcertat com la Santa Seu pot veure amb bons ulls un Mario Conde, acusat de pertànyer a la màfia italiana, que controla bona part de l'economia mundial.

Un altre comentarista ha vist en el fet connotacions polítiques: el Vaticà no és procliu a la cúpula

socialista del govern espanyol ni veu reeixida una oposició que representi l'ala dretana del país. Mario Conde seria el polític adequat per la democràcia espanyola i Roma li donaria suport en les properes eleccions legislatives.

Per un tercer corrent d'opinió, la cosa no és tan complicada ni misteriosa. El gest d'agraïment del Papa hauria estat per la dissertació brillant, lògica i contundent del primer directiu de Banesto. "El progrés tècnic, per si sol —afirma Conde— no garanteix un model equilibrat de progrés humà. L'objectiu únic cal que sigui precisament el progrés social". Conde afegí encara: "És evident que la integració dels marginats és un imperatiu moral. Des d'un nivell tècnic, podria argumentar-se que és un problema de temps i que vindrà al seu moment, la qual cosa és qüestionable, i és moralment inacceptable condemnar per un temps —el que sigui— un col·lectiu d'éssers humans tan significatiu". En el discurs de Mario Conde hi ha una rerafons inspirat en l'última encíclica de Joan Pau II, "Centesimus annus".

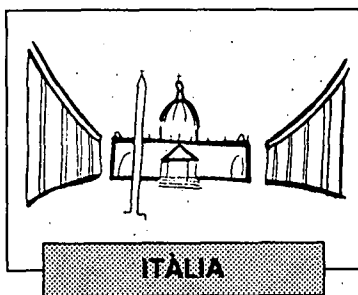
Aquestes serien les raons —per l'últim corrent d'opinió— de la deferència i estima del Papa pel jove i ambiciós financer espanyol.

■ Francesc Gamissans

Religiosos i religioses en el món

Any	Catòlics	Sac. Relig.	Relig. Ger.	Religioses	Novicis	Novícies
1978	749.430.000	157.878	74.792	984.782	8.306	11.758
1979	763.644.000	157.733	73.891	974.682	7.877	12.786
1980	783.660.000	156.191	73.090	960.991	7.644	13.932
1981	794.380.000	155.170	70.621	952.043	8.515	14.772
1982	810.884.000	154.148	68.199	943.658	8.958	16.164
1983	825.592.000	152.537	65.391	935.221	9.490	17.699
1984	840.106.000	151.870	66.287	926.335	9.659	18.285
1985	851.953.000	150.161	65.208	914.432	9.057	18.569
1986	864.379.000	149.176	64.741	908.128	9.648	19.015
1987	877.723.000	147.962	64.450	902.743	9.527	19.665
1988	890.907.000	147.134	63.733	893.418	9.556	19.172

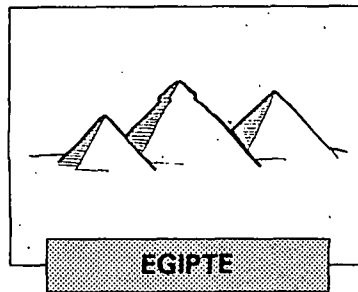
L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

Nou superior general del combonians

ROMA.— L'escocès pare David Glenday, de quaranta-dos anys, fou elegit nou Superior General dels Missioners Combonians. L'elecció tingué lloc durant el XIV Capítol General, tingut a Roma. En el Capítol participaren 69 membres de l'Institut.

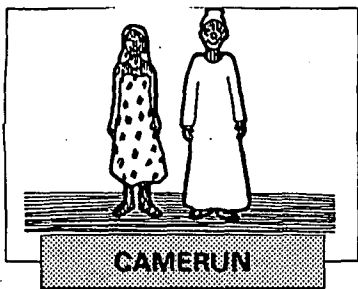
Els Missioners Combonians, actualment 1.800 actius en més de 30 nacions d'Àfrica, Àsia, Amèrica i Europa, foren fundats el 1857 per monsenyor Daniel Comboni, primer bisbe de l'Àfrica Central, amb seu a Khartum (Sudan), per servir "els més pobres i abandonats". El treball dels Combonians cobreix tota la gamma de les activitats religioses de la primera evangelització; especialment la formació d'agents pastoral, l'animació missionera i el servei qualificat a les noves esglésies. És, així mateix, important el seu ministeri social en el camp de l'escola, de la sanitat i de la promoció humana. (KIPA)

El nou secretari de l'ONU és cristià-copte

EL CAIRE.— El Secretari General de les Nacions Unides, el Vice-primier Ministre d'Egipte,

Butros Ghali, succeeix, des del primer de gener de 1992, per un període de cinc anys, el peruà, Javier Pérez de Cuéllar. Nascut fa 69 anys a El Caire, Butros es un àrab de religió cristiano-copta, i està casat amb una jueva. Escriptor i periodista, estudià, a París, Dret i Ciències Econòmiques. Des del 1978, ha participat en totes les Conferències de Països no Alineats, en els col·loquis interàrabs de Lovaina, en les trobades àrabo-britànico-nord-americanes sobre Orient Mitjà i, en les afro-àrabs de Khartum i Sharjah sobre Alliberament i Desenvolupament. També ha format part de la Comissió Internacional de Juristes (Ginebra) i a l'OIT. Acompanyà el president Sadat en el seu memorable viatge a Jerusalem el 1977 i contribuï a l'èxit de les Conferències de Camp David el 1978, que portaren a la firma de l'històric Tractat de Pau entre Egipte i Israel el 1979. Parla el francès i l'anglès, a més de l'àrab. Butros Ghali ha merescut la confiança de les grans potències i de tota la comunitat internacional. Pertany a la confessió religiosa de l'Església catòlico-copta. (OFIM)

El cardenal Tomko inaugura una universitat catòlica

Yaounde.— La cinquena universitat catòlica d'Àfrica, l'Institut Catòlic de Yaounde, Camerun, ha obert ja les seves portes a les noves promocions d'estudiants africans. La cerimònia d'inauguració va ser presidida pel Prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, cardenal J. Tomko, que ha fet una gira pel Camerun en qualitat

d'enviat especial del Papa per a les celebracions conclusives del Centenari de l'Església al Camerun. "En el context de l'Àfrica contemporània, tan diferent de la de fa 100 anys!, l'Església, obrint aquesta universitat, desitja fer modestament un triple servei a l'home que avui afronta, a l'Àfrica i arreu, els reptes de la modernitat: un servei educatiu, un servei científic i un servei cultural".

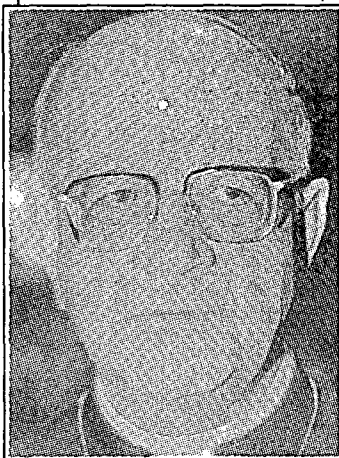
A més d'assistir a la cerimònia inaugural del nou centre docent, Tomko visità la diòcesi de Yokadouma, a la qual el Papa no va poder acudir durant la seva visita apostòlica al Camerun. Va mantenir contactes amb els missioners que allí desenvolupen la seva activitat enmig de grans dificultats i es reüní amb un grup de pigmeus. També, viatjà a la diòcesi de Douala, la qual, amb 90 sacerdots africans, és la diòcesi de Camerun amb més nombre de sacerdots nadius i una de les més pròsperes en vocacions —80 seminaristes actualment. (OFIM)

El govern demana missioners catòlics al país

ULAN-BATOR.— Els missioners belgues de la congregació dels pares de Scheut seran els primers a creuar la frontera de Mongòlia per evangelitzar aquell país. Els religiosos hauran d'instal·lar-se en els propers mesos en territori mongol segons ha confirmat la Santa-Seu, que ha decidit enviar missioners a instàncies del govern d'Ulan-Bator, capital de l'Estat. Amb el propòsit d'acollir els nous evangelitzadors, les autoritats

Nomenaments a la Cúria romana

Monsenyor Martínez Somalo

ROMA.— El papa Joan Pau II ha nomenat el cardenal Martínez Somalo, Prefecte de la Sagrada Congregació de Religiosos. Somalo substitueix el cardenal Hamer, que per raons d'edat, renuncià a aquest càrrec.

Monsenyor Somalo fou durant poc temps, Secretari del Vaticà, substituint el cardenal Casaroli, que exercí durant molts anys aquesta responsabilitat.

Monsenyor Martínez Somalo és espanyol i els que el coneixen personalment el descriuen com un home retret però al mateix temps atent i amable, intel·ligentíssim i

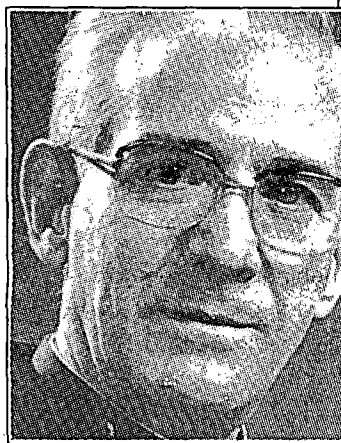
molt proper a Joan Pau II. El seu nomenament ha coincidit amb l'anunci fet pel Papa del Sinode per al 1994 que tractarà exclusivament de la situació de la vida religiosa a l'Església. En aquest sentit es preveu una relació continuada del nou Prefecte amb la "Unió Internacional de Superiors Generals" (USG), que, des de l'anunci d'aquest Sinode, ha nomenat ja una comissió de teòlegs perquè preparin un estudi en profunditat sobre la vida consagrada.

Així mateix, el Papa ha nomenat el cardenal Antonio M. Javierre, de setanta anys, Prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments.

Javierre substitueix el cardenal Martínez Somalo. Ambdós són espanyols.

El cardenal Javierre era des del 1988 arxiver i bibliotecari de la Santa Romana Església, és a dir, responsable de la biblioteca apostòlica vaticana i dels arxius. Abans de ser creat cardenal, el 1988, fou secretari de la Congregació per l'Educació Catòlica.

El cardenal Antonio María Javierre va néixer a Osca el 21 de febrer de 1921, és salesià i cursà els estudis eclesiàstics a Barcelona i Salamanca. Ocupà, entre altres càrrecs, els de professor de Teologia, degà i rector magnífic de la Pontificia Universitat Salesiana de Roma. En el Concili Vaticà II actuà com a expert de l'Episcopat Espanyol; representà la Santa Seu en nombrosos congressos i conferències de caràcter ecumènic i fou membre consultor de diferents congregacions i dicasteris vaticans.

Monsenyor Javierre

han hagut de modificar la Constitució del país, ja que mentre ha durat el règim marxista fidel a Moscou no ha estat possible la pràctica de cap religió,

llevat de la budista, que també ha sofert serioses limitacions. Els missioners es dedicaran a propagar la fe, ensenyar idiomes i promoure obres socials. (OFIM)

El cardenal O'Connor vol negociar amb Israel

JERUSALEM.— El primer Ministre israelià Yitzhak Shamir, enmig de les contradiccions i argücies en què es mou la Conferència de Pau sobre Orient Mitjà, pretén el reconeixement oficial, de part del Vaticà, de l'Estat d'Israel. Malgrat que el cardenal secretari d'Estat, Mons. Angelo Sodano, ha manifestat recentment que "sense la garantia de la internacionalització de Jerusalem, seria inviable l'establiment de relacions diplomàtiques entre la Santa Seu i Israel", el "nou" ambaixador jueu a Roma, Avi Pazner—fins ara portaveu del primer Ministre—ha declarat que "el Vaticà ha de distingir entre l'estatut polític de Jerusalem com a capital de l'Estat d'Israel, i l'estatut religiós com a ciutat oberta. El primer no és un tema negociable; el segon, en canvi, estarà subjecte als interessos de les tres religions monoteistes que veneren la figura d'Abraham: la cristiana, la jueva i la musulmana". Durant el Nadal passat, l'Arquebisbe de Nova York, Cardenal O'Connor, President de l'Associació Catòlica per a l'Ajut al Proper Orient —un dels Bisbes catòlics més respectats per Israel i la Comunitat hebrea nord-americana— ha visitat l'Estat jueu. A Jerusalem, el cardenal de Nova York, declarà: "Hi ha una resolució de l'ONU que exigeix la internacionalització de la Ciutat Santa; avui, tanmateix, ja no es discuteix sobre la sobirania de Jerusalem, sinó pel que fa al lliure accés als llocs sagrats per a tots els Creients, amb els mateixos drets que els habitants habituals de la ciutat". El Cardenal O'Connor assenyalà, tanmateix, que en els països del Proper i Mitjà Orient "viuen, actualment, al voltant de 30 milions de cristians, de diferents confessions i ritus, pels qui el respecte i el gaudi de la llibertat religiosa i les altres llibertats fonamentals de la persona han de quedar garantits."

A la fotografia, el primer ministre del govern israelià, Shamir, amb el cardenal John O'Connor, a Jerusalem.

BARCELONA

• **PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE, DE CERVELLÓ (BARCELONA).** - Celebració del III Centenari de la canonització de Santa Maria de Cervelló. S'escau el dia 13 de febrer, i amb aquest motiu, el **diumenge dia 16**, a les 11 h., se celebrarà una Missa Solemne, presidida pel Rvdm. Dr. Carles Soler i Perdigó, Bisbe Auxiliar de Barcelona. Hi participaran els Ordes Mercedaris i diverses personalitats. És l'homenatge del nostre poble a la santa Barcelonina, copatrona de la nostra parròquia.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.** - "REALISME I UTOPIA". El **dijous, 5 de març** comencen al Centre d'Estudis Pastors dos cursos d'aquest cicle que vol ajudar-nos a viure cristianament el moment present: **L'Església posconciliar**, a càrrec del P. Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, ens mostrarà els camins de l'Església des de la Utopia evangèlica, que van representar el Papa Joan XXIII i el Concili Vaticà II, fins als nostres dies, marcats per un realisme no sempre convincent. 6 dijous, fins el 9 d'abril, de 5 a 5'45. - **Ètica cristiana i Utopia**, a càrrec del P. Jordi Escudé, jesuïta, professor de la Facultat de Teologia, ens ajudarà a entendre com l'ètica cristiana és un camí per a fer realitat la Utopia del Regne amb

el nostre comportament de cada dia. 6 dijous, fins el 9 d'abril, de 6 a 6'45. Informació, programes i inscripcions: Secretaria, tel. 317 48 58, Rivadeneyra, 6, 3er. 08002 Barcelona.

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.** - Diumenge, **23 de febrer**, de les 10 del matí a les 6 de la tarda, a la Casa d'Exercicis de Sarrià, dirigits pel P. Pere Ribas i Padrós, jesuïta. Per a inscripcions: tel. 302 88 02.

• **DELEGACIÓ PASTORAL DE LA SALUT.** - La Comissió dels Professionals Sanitaris Cristians de Catalunya, organitza una trobada el proper **dia 22**, de les 10 del matí fins a les 5 de la tarda, al Casal Borja de Sant Cugat, sobre el tema de la Sida, amb els objectius següents: Confrontar els diferents criteris ètics sobre l'atenció als malalts de la Sida, i establir unes bases ètiques sobre aquests malalts. Dirigirà la trobada el P. Francesc Abel, director del Centre. Per a més informació: tel. 317 15 97.

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS (OCU).** - Dia **21 de febrer**, divendres, a les 20 h., VÍDEO-FÓRUM. Continuem el cicle "La convivència en la parella", amb la pel·lícula **Secretos de un matrimonio** (Ingmar Bergman, 1973). La crisi en la parella: el procés de la parella per diferents etapes. - Dia **22 de febrer**, dissabte, a les 18 h., cicle: "Valors en les grans religions". Continuem aquest cicle amb la conferència sobre el

Cristianisme, a càrrec d'Antoni Bentué, doctor en Teologia.

• **CELEBRACIÓ EN CANT GREGORIÀ.** - Diumenge, dia 23 de febrer, diumenge 7 durant l'any, a les 10'30 del matí, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona, Plaça de St. Felip Neri, 5.

• **GRUP DE PROFESSORS CRISTIANS EN CENTRES NO CONFSSIONALS.** - En prossecució de les seves activitats, que duren pel cap baix ja fa deu anys, aquest grup que té com a finalitat promoure l'ideari cristià entre alumnes i professors en Centres No Confessionals, principalment encara que no exclusivament, en Instituts de BUP, tindrà una reunió extraordinària, presidida pel Sr. Arquebisbe, el **dissabte dia 29 de febrer**. Lloc: c/. Mascaró, 52, baixos. Hora: 10'30 del matí. Ens plauria molt que l'assistència no es limités als qui normalment vénen a les reunions, sinó que molts més aprofitessin la presència del Sr. Arquebisbe per iniciar un contacte que ja fos durador i fecund en iniciatives apostòliques.

• **ARXIPRESTAT DE LA CATEDRAL. DELEGACIÓ PASTORAL DE LA SALUT.** - El **dia 18 de febrer**, a 2/4 de vuit del vespre, a la Parròquia del Pi, c/. Cardenal Casañas, 16, tindrà lloc una reunió per a totes les persones interessades en aquesta tasca, sobre els següents temes: Presentació del Testament Vital - "ESGLÉSIA I SALUT" (tema del Dia del Malalt) - Constitució dels grups de visita-

dors de les parròquies.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.** - Debat sobre el quadern "Creients i feministes". Participants: P. Espuña, M. Fontanals, L. Fumanal, M. Pugés. Modera: I. Salvat. Dia: 20 de febrer. Lloc: R. de Llúria, 13. Hora: 19'30 a 21 h.

EQUIPS DE LA MARE DE DÉU. - El proper dia 23 de febrer els Equips de la Mare de Déu de

Catalunya i Menorca, faran la seva **JORNADA** a La Salle Bonanova (Barcelona). Les ponències versaran sobre: "Desafiaments actuals per al matrimoni cristià", a càrrec de Félix Martí i "Panoràmica de la vida de l'Església i dels Equips", dirigida per Mn. Josep Mª Tortosaus. Per a informació: Secretariat dels Equips de la Mare de Déu, Pg. de Gràcia 89, Tel. 215 45 99

Diada Catalana de l'Escoltisme, a Barcelona

L'Associació d'Antics i Amics de l'Escoltisme Catòlic espera aplegar el diumenge, dia 23 de febrer, centenars d'aquells ciutadans responsables i cristians compromesos que Mossèn Batlle ara fa ja seixanta anys engrescà amb el joc dels escoltes en la seva llavors naixent Secció de Minyons de Muntanya de la Mare de Déu de Montserrat, i que a través dels temps s'han agrupat en els agrupaments confessionals de l'escoltisme català, més tard en les Delegacions Diocesanes d'Escoltisme, i finalment en Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi.

La VI Diada Catalana de l'Escoltisme, promoguda per l'associació d'Antics i Amics, es desenvoluparà a Barcelona, i homenatjarà especialment l'Agrupament Mare de Déu de Montserrat en el seu seixantè aniversari. L'aplec, obert a escoltes de totes les edats i amics, s'iniciarà al Col·legi Sant Ignasi, a Sarrià, on se celebrarà l'eucaristia i es farà el dinar de germanor, i inclou un gran joc de descoberta de la ciutat de Barcelona, amb especial atenció a les obres olímpiques.

Les anteriors Diades s'han celebrat successivament a Vic, Manresa, Olot i Granollers, i totes elles han servit per reconèixer i donar suport a la tasca educativa dels agrupaments radicats en cadascuna d'aquestes poblacions.

L'Associació d'Antics i Amics, que celebra també en aquesta avinentesa el seu sisè aniversari, té la seu a Barcelona, Plaça Urquinaona, 11, 2on. 3ra. Pot ser-ne membre qualsevol persona que hagi estat escolta o guia, així com també tot aquell o aquella que cregui que val la pena donar suport a l'acció de l'escoltisme d'Església a Catalunya.

MISSATGE DE LA MARE DE DÉU A MEDJUGORJE

25 de gener del 1992

Estimats fills, avui us invito a renovar la pregària en les vostres famílies per tal que cada família esdevingui joia per al meu Fill Jesús. Per això, estimats fills, pregeu i busqueu més temps per a Jesús i així sereu capaços d'acceptar-ho tot: les malalties i els creus, fins i tot, les més feixugues. Jo estic amb vosaltres i desitjo prendre-us en el meu Cor i protegir-vos. Però encara no esteu decidits. Per això, estimats fills, us demano que pregeu perquè, a través de la pregària, em permeteu d'ajudar-vos. Estimats fillets meus, pregeu perquè la pregària esdevingui el vostre aliment quotidià. Gràcies per haver respost a la meua crida.

Amics de Medjugorje - c/. del Carme, 11, baixos - 08700 IGUALADA.

IV Centenari de la Dedicació de la basílica de Montserrat

Assumir amb totes les conseqüències el lema del IV Centenari: *Som una Església de pedres vives*, ens ha de portar a un major envigorament de la nostra missió evangelitzadora i també a transmetre gratuïtament, ja des d'ara, la nostra societat, al nostre país, arreu, els valors que deriven de l'Evangeli.

¿Quins són aquests valors evangèlics que la nostra societat espera, potser sense saber-ho, dels cristians?

Un d'aquests valors és la *solidaritat* amb els qui tenim més a prop nostre, sobretot amb els més necessitats. Per això, com un dels fruits d'aquest Centenari, ens proposem, amb l'ajuda de tots els

qui vénen a Montserrat, la realització del *projecte de lloguer i rehabilitació d'habitatges en mal estat per a persones o famílies necessitades* que promou CARITAS DE CATALUNYA.

Els qui desitgeu participar-hi podeu ingressar la vostra almoïna al compte corrent: 2100 - Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona "La Caixa". Oficina: 0215 - Monestir de Montserrat. Compte corrent núm. 317-91 a nom de "Projecte social IV Centenari".

Una altra alternativa és enviar la vostra almoïna a: Santuari de Montserrat, Despatx de la Basílica, Projecte Social IV Centenari, 08199 Montserrat.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom
Adreça Població D.P. Tel.
Se subscriu a exemplar (s) ^{català} del setmanari **Catalunya Cristiana**.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data

Signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència
Adreça

Senyors,

Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA**, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta}

☐ _{Entitat}

☐ _{Oficina}

☐ _{Compte}

Data

Signatura

Davant la perspectiva del tercer mil·lenni cristià

Els bisbes acorden estudiar a fons la celebració d'un concili de l'Església catalana

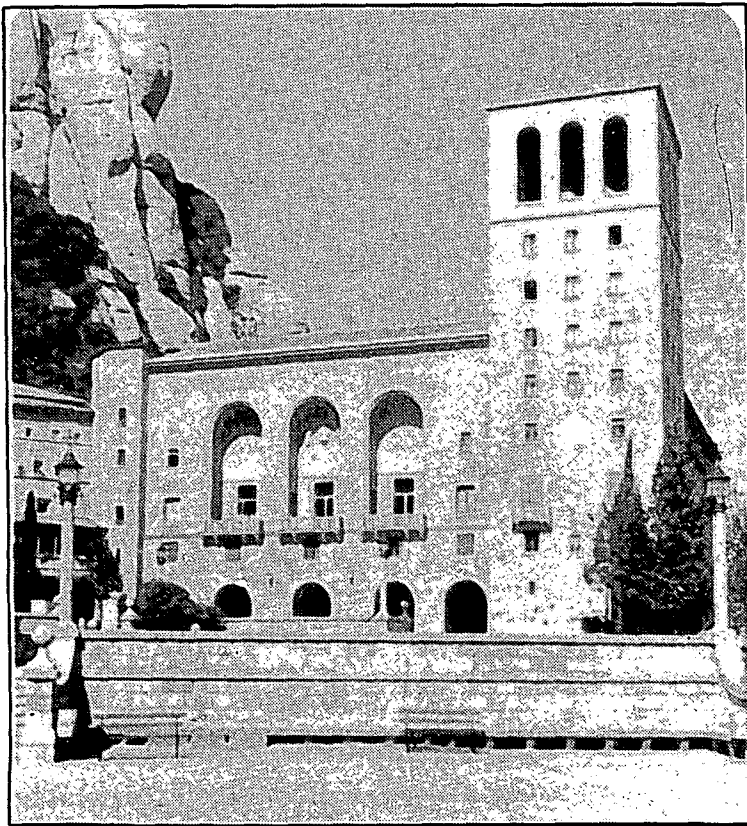
BARCELONA

MONTSERRAT.—Els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, en la seva reunió nº 109 del juliol passat, van dur a terme una nova reflexió sobre la situació general de les diòcesis de Catalunya, en la perspectiva del tercer mil·lenni cristià.

La personalitat cultural i històrica i la problemàtica peculiar de les nostres diòcesis justifiquen i demanen potenciar una resposta pastoral comuna, fins i tot en les altes decisions que afecten el seu conjunt. Per això s'ha anat intensificant l'activitat de la Conferència Episcopal Tarraconense, la qual ha constituït diversos Secretariats i Comissions, publica documents i notes orientatives i dona el seu suport a diverses iniciatives religioses i culturals del nostre país.

Els Bisbes constaten que tot aquest treball pastoral, dut a terme amb autonomia, no és prou conegut pels fidels ni per l'opinió pública. Desitgen millorar-ne la informació i enfortir-ne encara més el funcionament, al marge de la idea d'una Conferència Episcopal independent, que no es considera viable.

En aquesta línia de potenciació de la Conferència Episcopal Tarraconense, ja en l'esmentada reunió del mes de juliol, arran

del IX Centenari de la restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona, els Bisbes, a proposta del Sr. Arquebisbe Ramon Torrella, van reflexionar sobre la possibilitat de celebrar unes Jornades o Congrés Pastoral de la Tarraconense, o fins i tot un Concili Provincial.

En l'actual reunió de Montserrat han reprès el tema i s'han reafirmat en el propòsit d'estudiar-lo a fons, considerant-ne els fruits desitjats i les dificultats, per tal de pronunciar-se sobre la seva realització.

Els Bisbes desitgen que l'interès de la nostra Església se centri, més que en les qüestions d'estructura o de mètode, en el discerniment d'allò que ens demana l'Esperit en aquest cap de segle, per a una nova evangelització de la nostra terra i per a un diàleg il·luminador entre la fe cristiana i la cultura d'avui.

■ C.C.

FETS I CRITERIS

L'Islam: una realitat que no podem ignorar

Fa unes setmanes que l'islam torna a ser notícia a causa dels esdeveniments d'Algèria. Estem dins d'un període marcat per un intens desvetllar islàmic que va començar fa uns quinze anys, especialment al Pakistan i a l'Iran.

Des del punt de vista de la història de les religions hem de considerar el judaisme, el cristianisme i l'islam. És impensable parlar del judaisme sense la idea de poble escollit, com del cristianisme sense Jesucrist i de l'islam sense Mahoma.

Actualment hi ha, en el món, uns 800 milions d'homes i dones que es declaren musulmans. Els catorze segles d'existència han permès una gran expansió, principalment als països del tercer món africà i asiàtic, a més d'una consistent diàspora instal·lada a Europa i a Amèrica.

A Europa la influència massiva de musulmans és deguda a la immigració de treballadors. A Alemanya, per exemple, hi ha més de tres milions de treballadors de Turquia, a França són uns quatre milions els musulmans que provenen dels països nord-africans o del Magreb, a Espanya es parla que actualment n'hi ha més de 300.000.

A l'Europa actual els musulmans, en el seu conjunt, sumen uns vint-i-cinc milions. Al l'Europa occidental aquests musulmans immigrants pateixen greus discriminacions en el treball i en l'habitatge, i originen no poques dificultats de convivència. Les lleis no estan suficientment adaptades a la realitat de les situacions.

És important de conèixer que l'islam és un projecte de civilització. Als indrets o països on l'islam constitueix una gran comunitat es presenta com una religió i un Estat, com una cultura i civilització i els resulta difícil de distingir entre allò que és temporal i allò que és espiritual. L'islam, a través dels segles, ha engendrat societats sagrades multiformes, amb la pretensió d'arribar a la societat musulmana perfecta. Aquesta és la qüestió de fons que hi ha en el gran debat actual entre els musulmans tradicionalistes o fonamentalistes i els musulmans reformistes o laïcistes.

L'islam no és simplement un projecte de civilització, sinó que en primer lloc és un projecte religiós. Un musulmà és un "sotmès a Déu" (muslim). A canvi d'aquesta submissió, Déu li dona una triple ajuda: la seva paraula, l'Alcorà; el seu profeta, Mahoma; i la Comunitat. La religiositat de l'islam és fortíssima i fins i tot, sovint, fascinant i proselitista.

La força aglutinant de l'islam, que no accepta la integració en societats no islàmiques, provoca la formació de grups tancats o ghetsos en els quals s'afavoreix l'avversió i l'odi vers l'altra part de la societat. Aquest fet real planteja una absoluta necessitat de diàleg entre les dues parts per garantir una convivència cívica basada en la comprensió i el respecte. D'aquest diàleg en parlarem properament.

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Com fer de lector a les nostres misses?

Curset de l'ESCOLA DE LITÚRGIA a càrrec de Mn. **Jaume González Padrós** i Mn. **Josep Urdeix**

Del 27 de febrer al 9 d'abril, cada dijous, de les 19 a les 20.30, a les aules de la Facultat de Teologia (Diputació, 231)

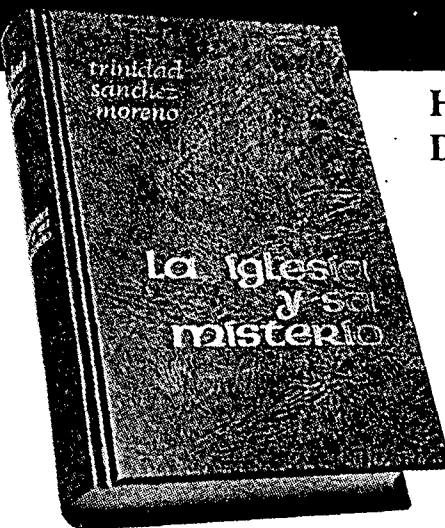
—Sentit d'aquest ministeri
—Orientacions pràctiques pel seu exercici.

Matrícula: 2.500 ptes.

Informació: CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneira, 6, 7 (tel. 302 22 35)
matins de dilluns a divendres.

NOVETAT

ALLÒ QUE NO SOSPITES!

HO TROBARÀS EN AQUEST LLIBRE DE LA FUNDADORA DE L'OBRA DE L'ESGLÉSIA

—Els seus quaranta-tres temes presenten els Misteris de l'Església en la seva perenne frescor, palpant de realitat per a tu avui.

—Riquesa subjugant, senzillesa sublim, profunditat, vida, bellesa...

—Testimoni, "l'Eco de l'Església" en la seva vida missió i tragedia, et mostra el rostre de Déu vivent, que et mira, et parla, t'estima, se't lliura i et demana resposta.

588 pàg. Edigüaflex, 1.850 ptes.

A LLIBRERIES RELIGIOSES O
COMANDES A
ECODISA EDICIONS, Velázquez, 88
Tel. 576 45 59 - 28006 MADRID

Publicacions anteriors
"FRUTOS DE ORACIÓN" 541 Pàgs. 1.500 ptes.
"VIVENCIAS DEL ALMA" 495 Pàgs. 1.600 ptes.

Més lloc per a la cultura

Entre nosaltres, no es pot negar que l'analfabetisme ha disminuït força, però no em sembla pas que el nivell cultural hagi augmentat proporcionalment. És veritat que de tant en tant es produeixen importants actes culturals. No és en va que aquí hi ha una tradició que ve de molt lluny. Tanmateix, jo diria que el nivell cultural del poble no és al lloc que li correspon.

Recordo que, quan jo era noi, a la Parròquia funcionava el "Recés Cultural" un centre amb unes seccions molt actives: el Quadre Escènic que periòdicament oferia unes dignes representacions teatrals; la Schola Cantorum que, ultra les misses cantades i oficis religiosos, de tant en tant oferia concerts i recitals, tant al Recés com a d'altres llocs; la secció d'escacs; secció d'excursionisme; secció de sardanes i ballet; biblioteca, etc. I també clubs de ping-pong i de bàsquet. A part d'aquestes activitats culturals de la parròquia, funcionaven una colla d'associacions als barris, amb activitats culturals similars en cooperatives, orfeons, casinos, penyes, ateneus, etc.

Sembla que ara s'han perdut moltes d'aquelles activitats culturals i que l'únic que ha augmentat són els petits clubs de bàsquet i de futbol. Amb l'excusa que fan esport, en realitat la fantasia infantil es concreta en els somnis d'arribar a ser un ídol popular, fitxar per un club important i signar contractes milionaris. La major part d'aquesta cultura d'avui, si de cas, es limita a l'aspecte físic, però la cultura per autonomia, la de l'esperit, perd terreny.

I què es pot fer? Què cal fer? En primer lloc, caldria fer una crida als joves amb inquietuds i als no tan joves, capaços d'influir en grups de seguidors, perquè observin al seu voltant, en la seguretat que hi trobaran un club, una penya, una societat, un centre cívic, una parròquia. Qui hi entrin, que s'informin de què s'hi fa i estudiïn què s'hi podria fer. I mans a l'obra!

Ben segur que aviat hi trobaran alguns companys amb qui podran constituir un grup per organitzar-hi aquella nova activitat que ells dominen, i al cap de poc temps ja hi pot funcionar una nova secció. Així es poden engegar o ampliar orfeons, grups de teatre, d'excursionistes, de fotografia, de sardanes, penyes literàries, en fi, moltes activitats culturals que poden animar un barri, una parròquia o un poble. Només cal proposar-s'hi i tenir empena per a la primera embranzida.

Actualment hi ha massa jovent que perd el temps ajassats davant la tele, empassant-se gots d'alcohol o consumint-se a base de decibels, i que necessiten la mà amiga que els ajudi a alliberar-se, que els mostri un nou camí fins ara insospitat i que els pot omplir de goig i d'il·lusió. Val la pena de provar-ho, i no desanimar-se als primers contratemps.

■ Antoni Munné i Tomàs

II Jornades adreçades a la família cristiana

Acompanyar els adolescents en el coneixement de la fe

REUS.— Els dies 18 i 25 de gener s'han celebrat al col·legi de la Salle, de Reus, les II Jornades adreçades a la família cristiana com a educadora de la fe. En la primera de les dues sessions, de les cinc de la tarda a les vuit del vespre, els assistents centraren l'atenció en el tema exposat per Mn. Josep Gil: "Iniciar els infants en la fe, aspectes teològics i pastorals". S'oferiren, després, quatre comunicacions: "El primer que s'ha de transmetre a casa (nocions i pregàries). Valor de les imatges i de les festes religioses". "Els primers passos en la formació moral de la consciència (normes i actituds)". "Els grups de pares cristians amb fills petits" i "El nen, com és i com creix".

En la segona sessió, el tema de base de reflexió ha estat "Acompanyar els adolescents en el creixement de la fe". Antonieta Mateus, pedagoga i directora de l'Escola de l'Esplai de Lleida, exposà el camí per a conèixer els nois i noies des de la psicologia i pedagogia. No hi varen faltar tampoc comunicacions: "Els interessos concrets dels

adolescents", "La importància de la colla d'amics", "L'ocasió pastoral de la catequesi i de la celebració de la confirmació", "L'aportació de l'escola a l'educació de la fe dels adolescents". Aquestes II Jornades han estat convocades conjuntament pel Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar, la Delegació Diocesana d'Ensenyament i la Delegació Diocesana de Catequesi, organismes als quals cal afegir la Comissió Arxiprestal de la Catequesi de Reus, que ha col·laborat especialment en la preparació.

Pastoral de la Joventut

Els dies 18 i 25 de gener s'han tingut les sessions de formació per a responsables, animadors i consiliaris de grups de joves. La sessió del 18, sobre el consiliari, aplegà en la taula rodona consiliaris i animadors de la fe dels moviments i serveis diocesans. A la del 25, Màrius Pont, educador i professor de l'Escola de l'Esplai, va ajudar i orientar la reflexió sobre els processos personals de l'edu-

cació viscuts en grups.

■ M.C.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor que els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." **Fra Juan José Aristi . BOLÍVIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

P. LLUIS M. OLIVERAS MISSION CATHOLIQUE D. BOSCO BP 29 KORHOGO COSTA D'IVORI.....	21.892 Ptes.
JORDI GISPERT SAUCH "VIDYA JYOTI" 23 RAJ NIVAS MARG DELHI 110006 INDIA.....	21.892 Ptas.
M. DOLORS MASDEU BP 99 KRIBI CAMERUN.....	21.892 Ptes.
MERCÉ SOLEY AMBASADA SPANICH ULICA STRAROSCINSKA 1 VARSAWA (POLONIA).....	17.732 Ptas.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada:
COSM. Balmes, 64, 3º. 2º.
Tels. 487 71 80 - 487 71 18
Pref. Concertar entrevista.

37 dones i 63 homes el componen

Constituit el nou Consell Pastoral Diocesà

BARCELONA

Presidint el Sr. Arquebisbe Ricard M. Carles i durant la sessió que tingué lloc el passat dia 1 de febrer, al Seminari Conciliar, quedà completada l'estructura del nou Consell Pastoral Diocesà que havia estat constituït en la reunió del dia 14 de desembre 1991. Va llegir-se el decret de constitució, s'han presentat els nous estatuts pels quals es regirà i s'han nomenat els consellers elegits en els diferents arxiprestats que componen les zones pastorals i també per moviments diocesans, delegacions o secretariats, religiosos, diaques i facultats de teologia i filosofia.

Els consellers de lliure elecció són un centenar (37 dones i 63 homes) i el Consell es completa amb les persones que en formen part per raó del càrrec: el Bisbe diocesà, els auxiliars,

el Vicari general i els episcopals. Cal destacar que aproximadament més d'un 50% dels nous consellers ja ho havien estat en l'anterior CPD. Cosa que representa una certa continuïtat o una certa reorientació, segons es miri.

Un òrgan consultiu

La normativa estatutària estableix clarament que el CPD és un òrgan només consultiu que facilitarà al Bisbe diocesà, propostes, informació, dictàmens i suggeriments que aquest tindrà molt en compte, especialment quan hagin estat manifestats per vot unànim.

D'acord amb l'estatut, pertoca al Bisbe diocesà presidir, convocar i fer públiques les qüestions tractades, així com la possibilitat de completar la representativitat del Poble de Déu mitjançant la designació d'altres membres en el nombre i forma que consideri

oportuns.

El CPD d'estructura en Reunió Plenària i Secretariat; per cobrir aquest últim tingueren lloc votacions per a elegir-ne els seus sis membres i d'entre ells el secretari del CPD.

A part d'aquestes qüestions més de caràcter estructural, es donà resposta, mitjançant grups de treball, al qüestionari proposat que intentava descobrir i valorar les característiques de la societat avui, la resposta evangelitzadora i els recursos de què es disposen, qüestions que es podrien concretar amb les preguntes: Què cal fer? Com? Què necessitem? Amb què comptem? Què cal impulsar?

El fruit d'aquest treball serà presentat al Consell presbiteral, demarcacions, arxiprestats i delegacions, per reflexionar-hi i poder-ne prendre decisions per part de qui correspongui.

■ J.M. Prieto

FINESTRAL DE LA CARITAT

Massa càrregues

Fóra molt útil que els organismes encarregats de promoure l'ocupació laboral ajudessin també les persones que s'han d'establir per compte propi. Les càrregues fiscals i contributives amb què es troben les petites economies els són insostenibles.

25.— Mare sola amb dos fills petits. Ha trobat feina de perruquera, però ha de fer front al pagament de la llicència fiscal, seguretat social i una fiança que exigeix el centre públic on

prestarà els seus serveis. Li falten 82.000 ptes.

26.— Pare de família greument malalt. Dos fills petits. Només ingressen 30.000 ptes. mensuals. Per a ajuda aliments

i deutes de llum, 60.000 ptes.

27.— Esposa abandonada, amb una filla. Fa feines ocasionals. Per a deutes bàsics contrets demana 48.713 ptes.

28.— Pare de família en atur. Cobra el subsidi de l'INEM (39.937 ptes.). Fou víctima d'un atracament quan acabava de cobrar aquesta prestació. Per al lloguer del mes li urgeixen 20.000 ptes.

29.— Matrimoni amb un fill acabat de néixer. El pare no ha tingut mai una feina fixa. Subsisteixen de la recollida de ferros vells i de la mendicitat. Ara s'inicia tot un tractament social. Per a ajuda d'aliments durant dos mesos, 90.000 ptes.

30.— Matrimoni jove. No tenen cap formació laboral. Estan a l'atur i sense subsidi. Tenen una filla petita. Per a ajuda aliments mentre se li tramita una pensió social, 43.000 ptes.

31.— Pare de família nombrosa. Està a l'atur i sense subsidi. La mare treballa com a auxiliar de la llar. Per a deutes d'aliments, 50.000 ptes.

32.— Viuda amb una filla en edat escolar. Els seus ingressos són mínims. Tenen rebuts pendents d'aigua. Per a evitar que el tallin el subministrament els falten 18.684 ptes.

33.— Avia amb dos nés a

CARTA DOMINICAL

La Mare Teresa, un signe de Déu

La Mare Teresa de Calcuta és una dona justa, una santa inquieta i caminadora, com aquella altra Teresa d'Àvila. ¿Que potser vindrà un dia en què venerarem aquesta religiosa menuda i decidida, vestida amb un sari, fundadora d'una congregació religiosa —Les Missioneres de la Caritat— estesa ara pels cinc continents?

Per a Teresa d'Àvila tots els camins eren oberts en aquelles terres de Castella i d'Andalusia que ella recorregué amb carretes i amb força penalitats. Per aquesta Teresa dels nostres dies totes les línies aèries són obertes, encara que ella va d'un aeroport a un altre amb un modestíssim equipatge en una caixa de cartó lligada amb unes cordes. L'explosió de tecnologia i de consumisme del món occidental no fa per ella. Ho mira tot amb estranyesa i indiferència. Camina pels aeroports com pels carrers de Calcuta: sempre en recerca de les zones més deprimides, dels pobres més pobres, dels més abandonats de tothom, dels marginats de tota mena.

Aquesta dona, que Joan Pau II admira i envers la qual té una especial veneració, és per al nostre món secularitzat, abans de tot, un signe de Déu. Un signe de la tendresa de Déu envers els seus fills. Havia de ser una dona que ens mostrés, en el nostre món, tan avançat en ciència i en tecnologia, però sovint tan dur en les relacions humanes i en el tracte que es dona als més dèbils, que el rostre de Déu és la bondat i la misericòrdia per a tots els seus fills, però d'una manera especial per als més petits i els més pobres.

Ella mateixa és menuda i fràgil, i, per fi, el seu cor coratjós, gairebé ja no ha pogut més. Ens han explicat que ella ha dit als metges: "Gràcies, gràcies, per tot el que fan per a cuidar-me, però no m'entretinguin més: la setmana que ve haig de ser a Roma. No hi puc faltar".

Ha travessat totes les fronteres. Fins i tot aquelles que, en un moment determinat, eren més impenetrables. Ha estat a Moscou; ha estat a Cuba; ha estat a Albània; ha estat —em sembla recordar-ho— fins i tot a la Xina. Ningú no s'ha resistit al missatge de caritat i de comprensió envers els dèbils d'aquesta gran dona, un dels personatges paradigmàtics del nostre temps.

Mai no ha renunciat a portar l'hàbit religiós; mai no ha deixat caure de les mans —quan no han estat ocupades en el treball de servir els pobres— el senzill rosari, que també ara, a la clínica on és internada, té a les seves mans de bona pagesa albanesa. Mai no ha deixat de dir les veritats més impopulars: "com és ara que l'avortament és un crim i que els dèbils més dèbils són aquells a qui no és reconegut, en el mateix si matern que hauria d'acollir-los, el dret de néixer".

Per a acabar, com a Arquebisbe de Barcelona, desitjo expressar el meu reconeixement a les seves filles, les Missioneres de la Caritat, que treballen al servei dels pobres més pobres de Barcelona i de la seva perifèria.

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Més (i prou!) sobre el mitjó

El senyor batlle de Barcelona també ha pres part en la polèmica del "mitjó", i em va fer l'efecte que li sabia greu la desconsideració amb què es jutjava aquesta obra mestra d'un artista... "el millor que tenim"...

Fent-li cor, un altre membre del consistori barceloní va titllar d'"incultes, reaccionaris i conservadors" els que havien mostrat la seva disconformitat amb el "mitjó" elevat a la categoria d'obra d'art.

Jo diria que passa com amb "el malalt imaginari", que tan bé va plasmar el gran Molière: aquell senyor que de tant dir i repetir que estava malalt va fer que la gent creïés certes les seves malalties...

Tant i tant ens repeteixen l'insubstituïble mestratge de tal o tal artista, que alguns arriben a creure-s'ho... i si algú no hi creu és menystingut i titllat d'"inculte, reaccionari i conservador"...

Accepto sincerament ser tot això que diuen els apòstols del mitjó, perquè em cauria la cara de vergonya si acceptés que s'atorguí el títol d'obra d'art a una bajanada qualsevol.

■ Oriol Camps

càrrec seu. La pensió que cobra els permet subsistir però no pot pagar els estudis de formació professional de la neta. Demana 31.500 ptes.

34.— Matrimoni estranger amb un fill de vuit mesos. Estan en situació legal. Els seus ingressos no cobreixen les necessitats bàsiques. Tenen pendents uns rebuts de lloguer. Necessiten 90.000 ptes.

35.— Esposa en tràmits de separació. Té dos fills a càrrec seu. Està a l'atur i espera el pagament del subsidi. Mentrestant demana ajuda per a aliments. Són 65.000 ptes.

36.— Matrimoni amb dos fills petits. Ell no té feina. Ella ha començat un curs de formació ocupacional. Per recobrar la llum que els han tallat, 24.000 ptes.

1/3.— Esposa separada amb

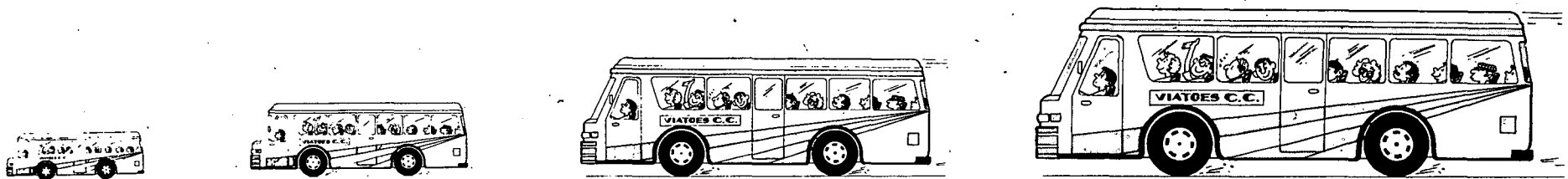
sis fills. Té una depressió nerviosa. Té en tràmit una pensió social. Per a despeses bàsiques, 90.000 ptes.

2/3.— Senyor gran sol. Té uns ingressos mínims. Viu en una pensió. Per a aliments i pagament de l'habitació li calen 65.000 ptes.

3/3.— Senyor sol, amb greus dificultats a la vista. No cobra cap pensió. Enté una en tràmits. Mentre li acorden, per a aliments i allotjament, 74.634 ptes.

4/3.— Marit separat. Està a l'atur. Té dos fills a càrrec seu. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Per pagar el deute, 64.568 ptes.

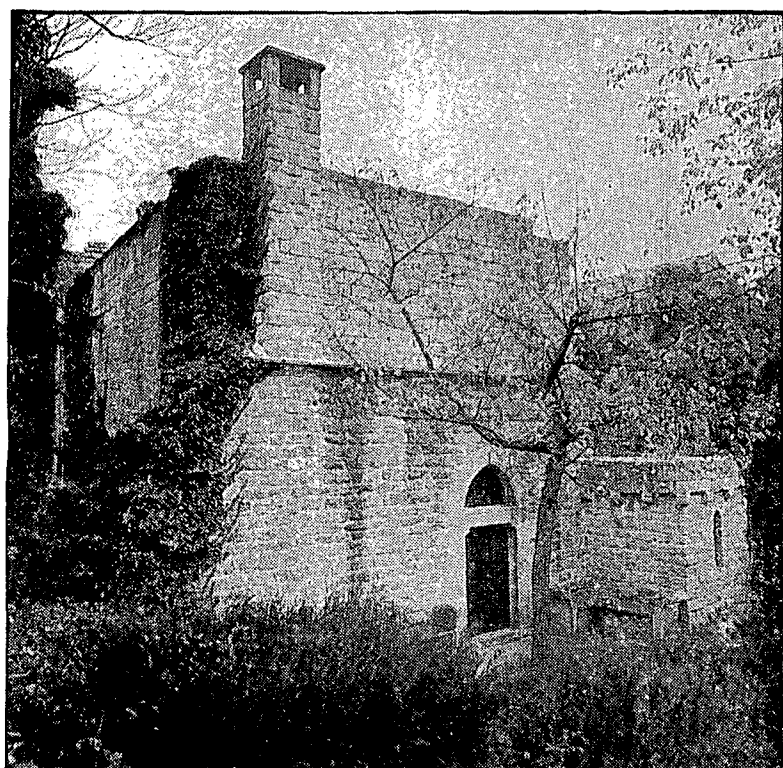
NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA - Plaça Nova, 1 - 08002 BARCELONA - Tel. 301 35 50.

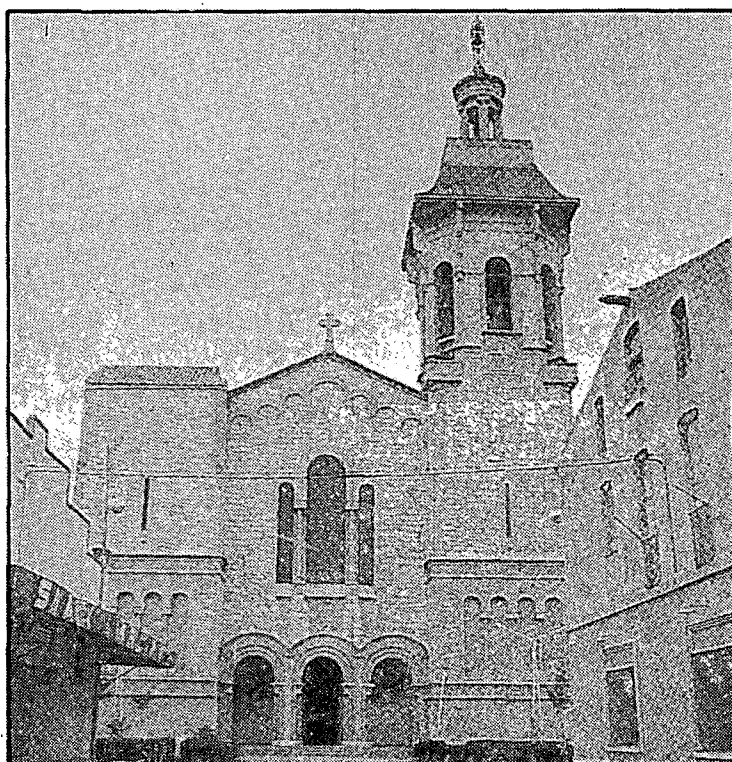
LXXVIII VIATGE CULTURAL

Dia 23 de febrer de 1992

SANT BENET DE BAGES, ARTÉS, SANTA MARIA D'OLÓ I L'ESTANY

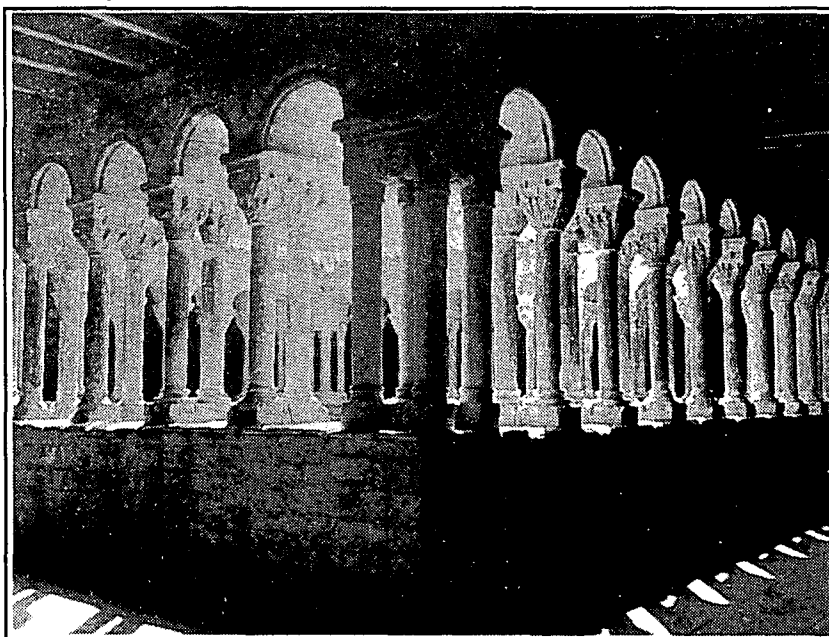

El monestir
de Sant
Benet de
Bages

Església
parroquial
d'Artés

Aquesta visita ens permetrà
admirar els monastirs de Sant
Benet de Bages i Santa Maria
de L'Estany, i el retaule
barroc de la parròquia de
Santa Maria d'Oló

El recollit claustre
del monestir de
Santa Maria de
L'Estany

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites,
propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.
Sortida a les 8.30 en punt. Carrer de Balmes-
València. Per reserves de places truqueu al tel. 215
27 84 Sra. Roser.

**DINAREM
AL
HOSTAL GRAU
L'ESTANY
Tel. 830 08 51
BARCELONA**

Preguem als participants en els viatges
culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que
assisteixen a la missa vespertina del dissabte,
en els seus llocs de costum, ja que no podem
garantir la tornada, en hora hàbil per complir
el precepte dominical.

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si las circumstàncies ho aconsellen.

El centre educatiu andorrà celebra ara els seus primers 25 anys

El Sant Ermengol, un col·legi que fa país i Església

URGELL

ANDORRA LA VELLA. — "La recta instrucció i la formació cristiana i cívica de la joventut del Principat", segons les paraules del bisbe Iglesias, va ser l'objectiu del centre inaugurat oficialment el 17 d'octubre del 1965. Els PP. Salesians, que han dirigit el col·legi, han assegurat l'alta qualificació del centre en el camp de l'ensenyament i l'ideari cristià que ha inspirat totes les decisions. Ara, complint també un desig del seu fundador, el centre oferirà ensenyança professional.

Adaptació a la demanda local

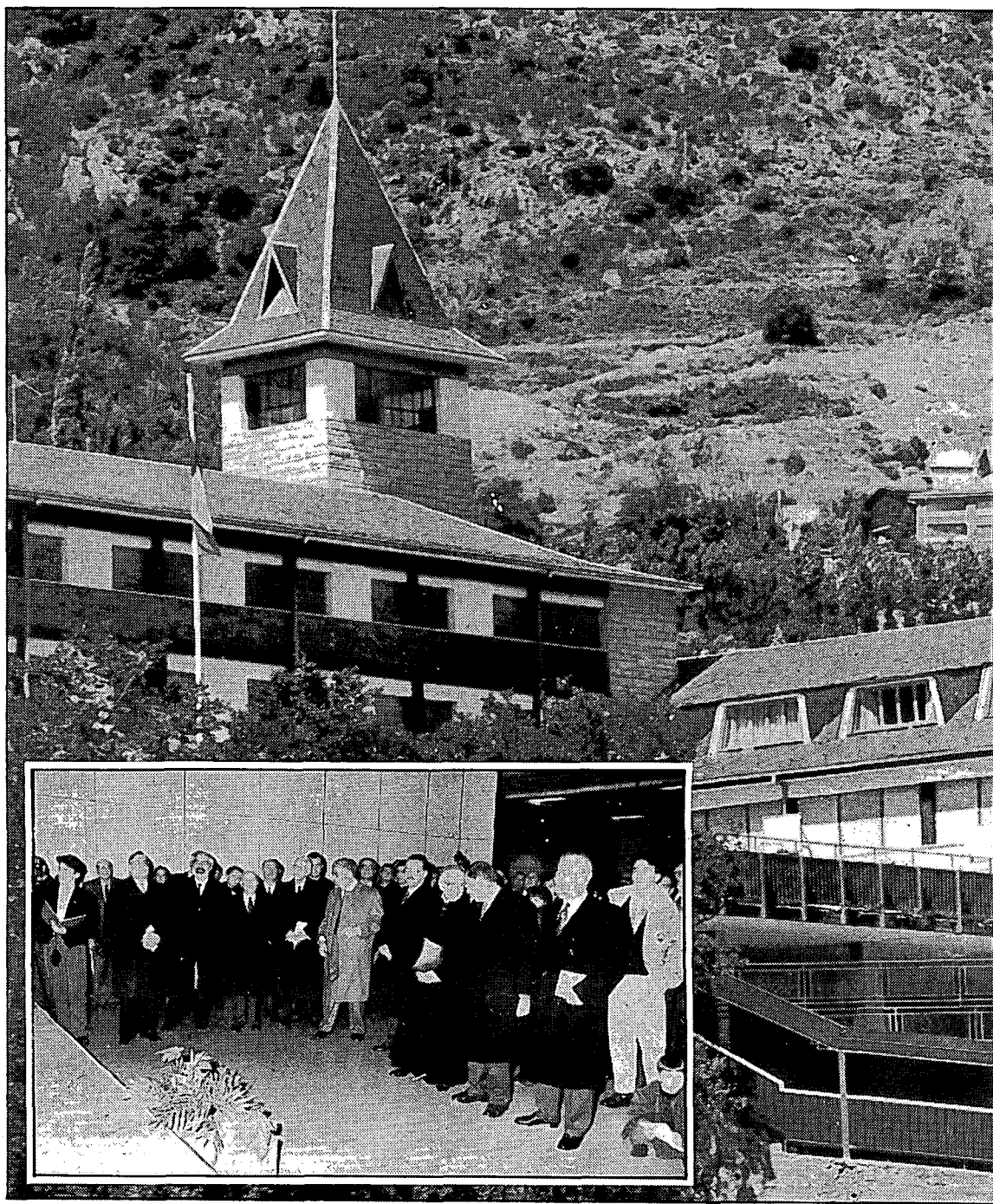
La direcció del col·legi Sant Ermengol vol obrir el centre a l'ensenyança professional. El projecte consistiria, segons Joan Lluís Payà, director del col·legi, a "introduir alguns ensenyaments professionals que responguin a les necessitats del país, sense que signifiquin cap doblatge de l'ensenyament professional que ja es fa a Andorra". A part de l'adaptació a la demanda local, el projecte vol ser un complement, no una competència, dels serveis ja existents, com l'ensenyament d'informàtica, administració i hosteleria. El col·legi en principi organitzarà dos o tres mòduls d'ensenyança professional, entre els quals podria haver-hi la mecànica de l'automòbil i l'electrònica. El projecte està en una fase avançada i actualment només manca la conformitat

oficial del Govern d'Andorra, que facilitarà els mitjans.

L'ampliació de l'oferta de serveis coincideix amb la celebració del 25è. aniversari del col·legi, "data discreta, però significativa", segons el Director. L'efemèride serà una ocasió de manifestar l'agraïment a totes les persones que han fet possible la institució i el funcionament del centre. Joan Lluís Payà, esmentà explícitament el bisbe Iglesias, fundador del col·legi, el Consell General d'Andorra i el seu cap l'any 1965, Julià Reig, i totes les persones que hi han treballat durant aquests 25 anys: pares de família, professors, alumnes i personal de servei. L'equip de salesians vol recordar "els motius fundacionals de la casa i adaptar-los a la nova situació". Actualment estudien l'aplicació de la LOGSE.

700 alumnes matriculats

El calendari de celebracions es va fixar al 2 de febrer i al proper mes de maig. El bisbe Joan i el P. Miquel Carabias, Superior provincial dels salesians a Catalunya, el dia 2 de febrer, amb els religiosos més vinculats al centre i el clergat d'Andorra, han concelebrat l'Eucaristia a l'església parroquial d'Andorra la Vella. Després a la sala de congressos del Comú de la capital del Principat ha estat inaugurada amb una exposició fotogràfica que rememora la història del col·legi. A continuació el Patronat s'ha reunit en un dinar festiu. Al mes de maig el P. Edigio Viga-

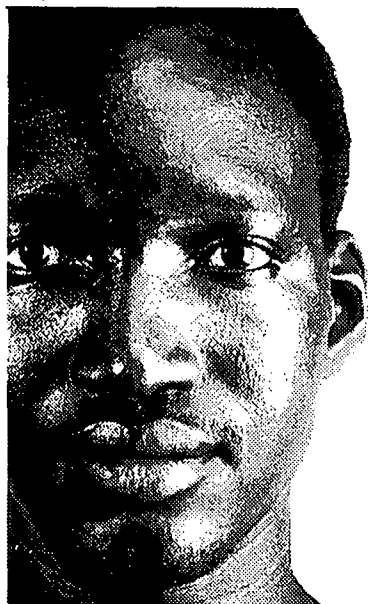
nó, Superior Major dels Salesians, presidirà les festes de cloenda.

Durant els 25 anys d'ensenyança 2.500 alumnes, aproximadament, han assistit a les

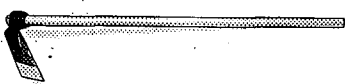
aules del Sant Ermengol. El curs actual la matrícula és de 700 alumnes que assisteixen als cursos del centre: educació infantil, EGB, BUP i COU. Cinquanta professors es respon-

sabilitzen de l'ensenyament i formació. El col·legi, com el seu titular, Sant Ermengol, fa país i Església.

■ Antoni Mirabet

"Ara podem regar les nostres terres tot l'any"

Amb l'ajuda de molts estem finançant projectes de desenvolupament al Tercer Món. Però encara queda molt per fer. Col·labora amb Mans Unides.

Mans Unides
TU HO FAS POSSIBLE

318 08 87

Col·labora o informa't trucant a aquest telèfon.

Un seguit d'actes i serveis que donen fe de la feina feta

L'Arxiprestat d'Anoia-Segarra passa revista a les activitats eclesials

VIC

IGUALADA.— "Vida", la revista de la família igualadina, ha publicat un article, signat per l'arxiprest de l'Anoia-Segarra, Mn. Joan Raurell, en què d'una manera molt concreta s'exposa —fent-ne una valoració— la gran varietat d'activitats pastorals que es desenvolupen en l'arxiprestat i que concentren, d'acord amb les directrius diocesanes, els esforços dels agents parroquials.

Gairebé totes les parròquies de la nostra diòcesi acostumen,

des de fa ja un quant temps, a donar comptes del moviment econòmic que s'hi origina; però no és gaire freqüent que donin a conèixer tot allò que es fa en els diversos àmbits (evangelització i catequesi, celebració de la fe, tasca assistencial i espiritual, etc.) que són de llur incumbència. Potser no s'acostuma a fer perquè hom ja ho dona tot per sabut; això no obstant, creiem que és de gran utilitat per als mateixos fidels de fer-ho públic de tant en tant. A més de ser un servei informatiu, és una oportunitat per a descobrir fins on arriba la pro-

jecció pastoral dels qui ens diem cristians.

Quatre apartats d'actuació

L'article que comentem i que l'autor titula "Valoració de la vida eclesial de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra" centra el contingut en quatre parts: 1) Anunci del l'Evangeli, 2) Aprofundiment del missatge cristià, 3) Celebració de la fe i 4) Expressió comunitària de l'amor cristià.

En el primer apartat es fa referència a tot allò que hi ha per a donar a conèixer la Bona Nova de l'Evangeli: moviments especialitzats (MIJAC, JOC, MUEC, JARC i GOAC), grups que es mouen a redós dels col·legis religiosos (Escola de Pares, Llars Obertes i Cor Obert) i altres grups com són l'Escoltisme, la Fraternitat Cristiana de Malalts, els Cursets de Cristiandat i Vida Creixent. En el segon es presenta tota l'activitat formativa dels cristians: la formació catequètica (Catequesi d'infants, adolescents, joves i adults; Escola

Bàsica de Catequistes) i la formació teològica (cursos que es fan a la Facultat de Teologia de Catalunya i als centres teològics de Sant Cugat, Manresa i Tàrraga; cursets de formació permanent, etc.). El tercer apartat comprèn tota l'activitat celebrativa i de pregària dels grups i de les comunitats. I el quart es refereix a aquelles activitats de l'Església que ajuden a viure de forma comunitària i amb coherència el binomi fe i vida. En primer lloc i pel seu volum esmenta Caritas (Caritas interparroquial i Caritas parroquials) i, en segon terme i amb una implantació més especialitzada, cita Mans Unides, Justícia i Pau, Visitadors Parroquials, Servei Hospitalari i l'Hospitalitat.

L'Exposició d'activitats no és pas exhaustiva. N'esmenta sols els trets més sobresortints, però és suficient perquè els fidels en puguin tenir una idea i en facin la corresponent valoració.

■ M.C.

■ M.C.

El germà Félix Rodríguez i Andrés

Nou provincial dels maristes de Catalunya

BARCELONA.— Els Germans Maristes de Catalunya inicien un nou període provincial amb diverses notícies rellevants. El Superior General d'aquest Institut, G. Charles Howard, després de fer un sondeig va nomenar el germà Félix Rodríguez i Andrés, el qual succeeix Ramon Benseny que ha arribat al terme del segon trienni.

El germà Félix Rodríguez va néixer a Escucha (Terol) l'any 1947. Des de petit ha viscut a Catalunya. Fèu el noviciat i professà al Monestir de les Avellanes. Després dels estudis propis del postnoviciat, exercí l'apostolat docent a Sabadell, Llinars del Vallès, Rubí i Avellanes. Es llicencià posteriorment en Psicologia a la Universitat de Barcelona. Fou director del Col·legi de Badalona. Completà la seva formació a Roma i anà a Veneçuela durant quatre anys com a responsable de la formació de Germans joves. Al seu retorn, fou Director del Col·legi "Maristes Valldemia" de Mataró i des de 1988 ha estat vice-provincial i Delegat de Pastoral de la zona.

Recentment s'ha commemorat el 175è. aniversari de la Fundació de l'Institut de Germans Maristes. Es va celebrar el Capítol Provincial a la Llar Marista de Sant Andreu de Llavaneres, on es va iniciar la tasca de servei i de govern d'aquesta. També es va procedir a l'elecció del Consell Provincial integrat pels germans Emili Turú, Lluís Serra, Cèsar Egido, Xavier Barceló, Josep Lluís Gorria, Miquel Cubeles i Josep M. Soterias.

■ C.C.

CATALUNYA/92

Si us plau, més elements de judici

Del document "Les arrels cristianes de Catalunya" se'n dedueix un capteniment ferm i decidit de l'Església catalana, tot fent costat al seu poble en el llarg i difícil camí d'accés a la plenitud com a país. Hi havia frases prou clàrvides, judicis allunyats en tot i per tot de l'antiga dita diplomàcia de sagristia que consistia a "nedar i guardar la roba" amb què sovint s'ha atacat l'Església des de molts diversos àmbits quan es considerava que no s'havia "mullat" prou, o ho havia fet amb poca decisió i menys abast. Lluny de tot això, aquell document fugia de les inconcrecions. Tant ho feia que obrí renovades esperances en el sentit que l'Església catalana avançaria molt decididament en el mateix camí que demanava per a la societat a la qual volia servir; això és, treballaria per aconseguir dia a dia majors cotes de llibertat de decisió. O dit encara de manera més diàfana, s'adequaria en autonomia eclesial respecte de la Conferència Episcopal Espanyola a l'autonomia que la societat catalana havia aconseguit prop dels poders centrals. Era d'allò més lògic que obrís esperances en aquest sentit: has de voler per a tu el que vols per al proïsme.

Tots sabem que les dreceres que menen a un futur millor són curulles de giragonses i de marra-des. De vegades, cal donar un pas enrere per poder-ne fer dos endavant a curt o mitjà termini. No pas sempre les retirades tàctiques responen a derrotes contundents ans, com la història ens ho demostra, més d'un cop han estat el resultat d'una estratègia de gran volada, d'una finor insospitada. Jo voldria creure que la darrera reunió

dels bisbes catalans a Montserrat ha estat presidida per aquesta idea que acabo d'exposar i no pas per una motivació que els porti a fer-se enrere tant pel que fa a l'esperit com a la forma del document citat al començament d'aquest comentari. Ho dic de tot cor. I dic encara més: m'agradaria enormement poder constatar que el meu pressentiment és fruit d'una interpretació errònia o, si més no, d'una visió poc encertada de la realitat.

Una opinió, la d'un amic, em porta a ensenyar les meves cartes: les explicacions que han donat els nostres bisbes tant pel que fa a no posar-se com a objectiu gaudir d'una Conferència Episcopal Catalana, com per no convocar (tan sols parlen que estudiarien la qüestió) un Concili de l'Església Catalana, han estat farcides, segons el meu parer, de frases fetes que poc esclareixen ni menys concreten; adornades de coses considerades demostrades quan ni tan sols no s'han plantejat públicament, i, fins i tot, de judicis d'intencions. Com per exemple quan es parla que la dita Conferència provocaria la divisió dels creients. Tot plegat poc convincent en el sentit que no s'han aportat ni raons objectives ni argumentacions sòlides com per resistir ni tan sols anàlisis desapassionades.

Si us plau, bisbes de Catalunya: aporteu als creients en Jesucrist més elements de judici, a fi que, podent contrastar els pros i els contres, puguin fer-se una composició de lloc.

■ Antoni Plaja i Mateu

El Miracle

La Casa d'Espiritualitat, ha organitzat un Cap de Setmana, de reflexió, pensat per als qui, aquest any, per diferents mitjans, tenen projectat anar a Terra Santa.

Serà del 28 de febrer a l'1 de març.

Orientarà el Recés el P. Romuald Díaz, monjo.

Per informació i inscripcions: Tel. (973) 48 00 45

**Mor a Girona un gran amic dels joves,
Mn. Lluís Vilà**

Un gran amic dels joves

GIRONA.— El dia 7 de gener ens deixava per anar a la Casa del Pare, un gran amic: Mossèn Lluís Vilà i Canal.

Sabia fer-se infant amb els infants, jove amb els joves, gran amb els grans...

Sabia escoltar, comprendre, ajudar,... perquè estimava. Era afable i acollidor. Inspirava confiança a tothom que s'hi apropava.

Enamorat de Jesucrist, en parlava als joves.

Volia que tots sabessin que sempre podien unir-se a Jesús, que des del Sagrari els esperava, però que en qualsevol altre lloc podien pregar, i per això, a les Convivències, moltes vegades, al matí, sortia amb tots els joves al jardí, i des d'allí feien l'oració, en contacte amb la natura.

Ell mateix, molts dies, sortia a primera hora i anava a l'estany, i allí, tot fent quilòmetres, envoltant-lo, resava les tres parts del Sant Rosari.

Amb el seu somriure, posava una nota de bon humor a tota conversa.

Per això tots el trobem a faltar.

Sentia la viva necessitat de celebrar cada dia l'Eucaristia. L'última vegada que va poder dir Missa va ser el diumenge, 10 de novembre a la 1 del migdia, a Santa Llogaia, i va comentar a una persona, pelegrina amb ell a Terra Sant:

L'última missa

"Avui celebro l'última Missa de la meua vida, després vaig a l'hospital, i d'allí fins a la Jerusalem celestial".

Ell ja preveia que aviat acabarien els seus dies de pelegrinatge a la terra.

A l'hospital, oferia el seu gran sofriment pels joves.

Ha estat un gran amic dels joves perquè el seu esperit era jove, perquè estimava i s'interessava per l'altre posant-se al seu nivell, perquè era comprensiu i sabia escoltar.

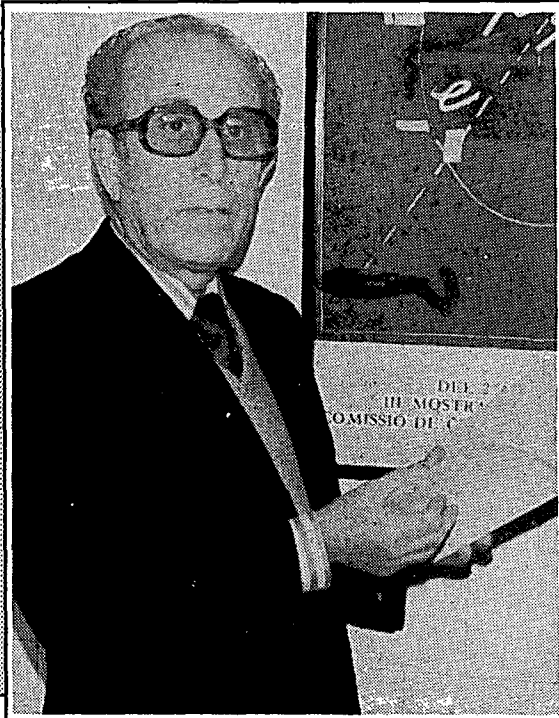
Gràcies Mn. Lluís. Continuem units. Tal com estàvem units en l'oració aquests dies en què tant ha patit, ara també ho estem.

Jesús ens porta a tots molt endins del seu Cor abraçant-nos amb el seu Amor.

La mort mai no pot separar els que vivim units a Jesucrist.

■ Núria Vinyoles

A l'Ernest Corral, en la seua partença

3 Tannkas

Avui que has marxat
no tindrem la mirada
ni el somriure teu.
Romandrà per nosaltres
el record i la imatge.

Tu t'has emportat
per aquest teu viatge,
tot el blau del cel,
el so de les paraules
i les teves besades.

Ara sé que vas
a la vall on s'acluca
aquest teu sospir,
més enllà de l'obaga
on governa el silenci.

Adéu, Ernest!

Tu i jo ens varem estimar perquè tots dos teníem llaços que ens unien al meu Manlleu i perquè TU eres un gran POETA i jo volia assemblar-m'hi.

Recordaré i agrairé sempre la semblança que em vares fer en aquesta "Catalunya Cristiana" per tant com em vares comprendre, lloares amb escreix la meua persona; per això avui vull ser jo el que des d'aquí et faci arribar aquestes tres Tannkas i la meua admiració a tu, POETA de l'amistat ple de sentiments, saber i delicadesa humana.

Ernest, en el teu món farcit de tonades d'il·lusions i d'esperances, tu sempre vares saber menar la barca de la poesia segur, ple de tendresa i d'imaginació, perquè t'atreia la inspiració i

t'il·lusionava la cançó de les sirenes que t'estimaven i en feren portador de la seda poètica per poder brodar en el teu bastidor de poesia, el poema del teu sentiment i les teves vivències, i et varen regalar música, paraules i la fantasia que bressolaves en els teus somnis i quimeres.

Amic, te n'has anat per trobar l'enteniment i saps segur que ara tindràs la pau que pregonaves.

...i els versos, TU que ja ets poeta sensible, joiosos et donaran el Bon dia i us tractareu de tu a tu i això per a TU, que ets eteri i delicat, serà trobar una millor naixença.

Adéu, inoblidable amic.

■ Terri

PARES I CATEQUISTES!!

**El millor regal per a la
preparació de la Primera Comunió**

LA PARAULA DE DÉU A L'ABAST DELS INFANTS

"DÉU PARLA ALS SEUS FILLS"

Una "petita Bíblia" molt entenadora, amb dibuixos que omplirà de goig a qui la rebi, a un preu molt mòdic. Ptes. 250,- exemplar

INFORMACIÓ I COMANDES:

**Ajuda a l'Església
Necessitada**

C/ Luis Antúnez, 24, 2º
Tel. 237 37 63 - 08006
BARCELONA

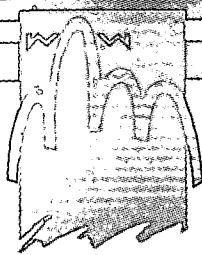
17 milions d'exemplars
repartits per tot el món

1592 · 1992 IV CENTENARI DE LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE MONTSERRAT

**SOM UNA ESGLÉSIA
DE PEDRES VIVES**

MONTSERRAT

El IV centenari de la basílica

Enguany fa 4 segles d'aquest esdeveniment, i cal fer-ne festa. Però hom es pot preguntar: quins motius hi ha per a celebrar un fet tan llunyà durant un any, del 2 de febrer de 1992 al 3 de febrer de 1993? El nostre desig és facilitar al màxim la participació de tots els qui vulguin unir-se a la commemoració d'aquest IV Centenari; d'ací la durada d'un any al llarg del qual hi haurà festes i celebracions en diades assenyalades. Però el motiu fonamental que ens mou a celebrar aquesta efemèrides creiem que és el següent:

Donar gràcies a Déu per aquests 400 anys. Perquè mai no ha deixat de fer-se present en aquest lloc sant tot comunicant els seus dons a aquells fidels que s'hi han adreçat amb fe i esperança i, d'una manera tota particular, a l'assemblea cristiana reunida en el seu nom per a celebrar-hi l'Eucaristia. També cal donar-li gràcies perquè la nostra fe en Jesús, el Crist, i la nostra devoció a Santa Maria, la seva mare, ens han estat transmeses, al llarg d'aquests 400 anys, per les generacions ininterrompudes de monjos, d'escolans i de pelegrins que les han anades vivint i renovant precisament dins aquest mateix temple on, avui, nosaltres també celebrem la mateixa fe

donant culte a Déu en esperit i en tot pregant en el secret i comunitat escoltant la seva Paraula, rebent els sagraments, i celebrant l'Eucaristia.

Finalment cal donar gràcies perquè també avui, a tots nosaltres ens concedeix el do de la seva p amorosa, ací en aquest temple de Montserrat, i ens invita a formar part de l'Església viva que anuncia la seva a la nostra generació tot essent present per a les generacions que vindran. tenir present, però, que aquest avui Déu ens atorga es fa possible mesura que la comunitat que es troba a Montserrat participa totalment de l'Església que és a Catalunya, la membra de l'Església Catòlica, universal.

Arrelats, doncs, en aquesta realitat eclesial de Montserrat, portem a terme l'objectiu que preveia amb la celebració el IV Centenari de la Dedicació de la Basílica de Montserrat. Posar tots els mitjans per a una nova evangelització i una major comunicació eclesial de tots els qui vénen a Montserrat i Santuari, o estan en contacte amb Montserrat.

Que Santa Maria, a honor de la qual es dedica la nostra Basílica i d'aquest lloc s'ha mostrat sempre generosa amb els qui la invoquen, ho obtingui del seu Fill, Jesús.

Montse

Fa pocs dies que Montserrat va ser d'actualitat perquè es va veure blanc amb flocs de neu, però abans d'ahir es va vestir de festiu amb campanes voltejant amb cants d'alegria, de remerciament i de commemoració: feia quatre-cents anys que l'actual basílica, consagrada, començada a bastir per l'abat Bartomeu Gual, àmpliament decorada posteriorment, fou cremada pels francesos que la van retirar del nostre país (1811-1812).

Moltes altres calamitats sofrií el monestir després de la invasió napoleònica. Les lleis de persecució religiosa del segle passat: el 1835 s'hagué de tallar l'imatge fou portada a Barcelona. Es reobrí, però, gràcies a l'abat Blanch i a l'abat Muntadas restaurà la vida monàstica. Poc abans s'havia reobert l'Escolania.

El segle anterior, el divuitè, veié la construcció del claustre que dona a la Basílica.

En començar el nostre segle s'edificà la façana de l'església, segons el projecte de l'arquitecte Vilar i executà les escultures, Vallmitjana.

El Monestir ja gaudia d'una influència popular religiosa i també de petites selectes: això darrer el portà a la celebració del Primer Congrés Litúrgic de Montserrat que marcà una fita ben important. Amb aquest fet entràrem ja al segle XX del P. Antoni M. Marcet (1912-1946), sense el qual no es podria comprendre Montserrat del nostre segle. L'abat Marcet tingué cura de la projecció cultural del nostre monestir, així com de la renovació litúrgica; els seus viatges a l'estranger serviren per portar nous aires a la Comunitat i també facilitaren l'adquisició d'obres d'art i de col·leccions de llibres. Amb tot això engrandí l'actual Biblioteca que, si en el segle XVIII comptava sols amb 8.500 llibres, que el seu govern comptava amb més de dos-cents mil volums. La Pinacoteca repartida entre les estances del monestir i sobretot en el Museu, guardant mostres de Caravaggio, de Zurbarán, Berruguete, Ricci...

A l'abat Marcet se li deu la renovació interna dels edificis del Monestir: la construcció del claustre, anomenat romànic, degut a Puig i Cadafalch, a l'edifici del Museu Bíblic, avui tan ben instal·lat. Museu que ens fa recordar la figura de P. Ubach, escriptorista rellevant, que formà una veritable escola de bíblia.

rtatge

ri de la dedicació a de Montserrat

en veritat
riament,
bent els
stia.
a Déu
res, Déu
resència
mple de
mar una
Paraula
ja llevat
ran. Cal
do que
ple en la
forma a
ent de
qual és
niversal.
nostra
cal que
retenem
ari de la
ntserrat:
nés gran
sciència
al nostre
d'alguna
errà.
a qual va
que des
pre tan
uen, ens

rrat 1592-1992

vestir de
esta i les
nts i de
lica fou
arriga i
an ja es
ica, amb
ncar i la
ny 1844
restaurat
accés a
projecte
ts nuclis
de 1915,
abadiat
endre el
tural del
stranger
quisició
ement la
an deixà
acotèca,
a riques
com la
així com
gura del
listes, de

la qual sortí la cèlebre Bíblia de Montserrat; una seva darrera herència, en certa manera, fou la fundació a Jerusalem del Centre Ecumènic de Deir-et-Tantur, creat en temps més recent i sota el govern a l'Església de Pau VI.

La impremta montserratina, de llarga tradició, car es remunta als primers temps de la nova tècnica, desaparegué en el segle passat amb la invasió napoleònica però fou restablerta durant el govern de l'abat Marcet.

Segons les dades històriques que aleshores es tenien, el 1931 se celebrà el novè centenari de la fundació de Montserrat per l'abat Oliba, que reuní a Montserrat una gran multitud i tingueren lloc exposicions i certàmens de distintes facetes.

Poc després l'abat Marcet hagué de sofrir la dispersió dels seus monjos a causa de la Revolució de 1936, que l'obligà a marxar cap a Itàlia, primer i, després, a la Zona nacional; els seus monjos sofriren cruel persecució, uns empresonats i altres als camps de treball, d'altres assassinats, fins a 18 benedictins. En retornar al Monestir el gener del 1939, la Comunitat havia disminuït ostensiblement: un grup no hi retornà i un altre fou víctima de l'odi a la Fe. Això portà l'abat Marcet a suportar una doble corona, com ell mateix deia: una d'espines (del grup que no retornà), l'altra de glòria, dels monjos morts en holocaust.

Si fecund fou l'abadiat del P. Marcet, el del seu successor, Aureli M. Escarré, fou brillant. A ell es deu la construcció de la façana del Monestir de l'arquitecte Folguera amb escultures de Rebull. I sobretot, ara que se celebra el quart centenari de la construcció de l'església, la reforma de l'altar major i del cambril de la Mare de Déu, amb el remarcable moviment de la Comissió Abat Oliba, que coronà amb l'entronització de la imatge de la Moreneta l'any 1947. D'altra banda el moviment litúrgic continuà i se celebrà el Segon Congrés Litúrgic, l'any 1965.

L'abadiat ben recent de Dom Cassià M. Just ha aconseguit una Comunitat veritablement unida, donant entrada al nou abat, Sebastià Bardolet, que des de fa poc temps regeix el Cenobi.

Tots els bisbes de Catalunya, i àdhuc el del Nord, s'han reunit per celebrar la gloriosa efemèride dels quatre-cents anys de la Basílica, després de superades tantes dificultats en el segle passat i en l'actual.

■ Frederic Udina i Martorell

1592 · 1992 IV CENTENARI DE LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE MONTSERRAT

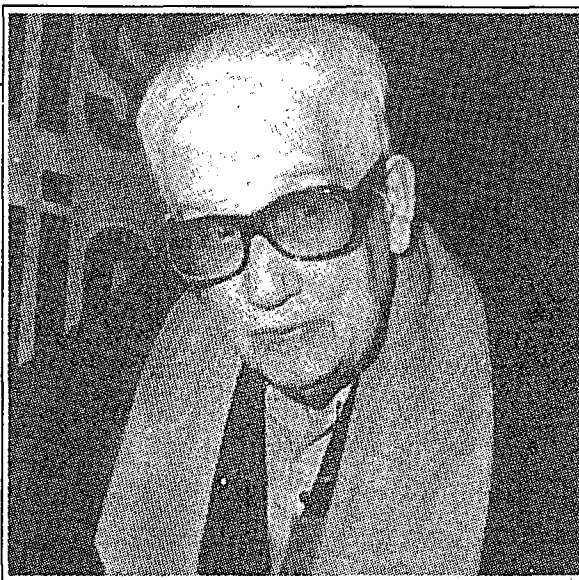

SOM UNA ESGLÉSIA DE PEDRES VIVES

L'atenció esportiva està centrada a Albertville; en els Alps de la Savoia francesa, seu dels XVI Jocs Olímpics d'Hivern

El jesuïta P. José M. Llanos que desplegà una gran acció pastoral al barri madrileny del Pozo del Tío Raimundo, morí a Madrid als 85 anys d'edat

La reina Isabel II d'Anglaterra i d'Irlanda del Nord, cap de la Commonwealth i "guardiana de la fe" ha celebrat el seu 40è aniversari de regnat

4, dimarts

Vitòria: estrets lligams entre ETA i Herri Batasuna

Així ho ha demostrat el **Conseller de Governació** del govern basc, **Juan Maria Atutxa**, en explicar ahir al **Parlament de Vitòria**, el desmantellament per part de l'Ertzaintza, de la xarxa de recaptació de l'impost revolucionari, que actuava amb mètodes mafiosos extorsionant els empresaris bascos. Entre els directament acusats hi ha dos membres de la **Mesa Nacional d'HB**, i persones vinculades al sindicat **LAB** i als diaris **Egin** i **Egunkaria**.

Lisboa: Li Peng sord a les protestes, interessat en acords econòmics

Continuant el seu recorregut per diversos països europeus i per **EUA**, el primer ministre xinès **Li Peng**, fent el sord a les protestes al carrer i al boicot de l'oposició parlamentària, després d'una vaga promesa de reflexionar sobre els drets humans, arribà a un acord de caràcter econòmic sobre inversions entre els dos països. Sembla també que en les converses amb el seu homòleg **Cavaco Silva**, un dels temes importants ha estat la colònia portuguesa de **Macau** que passarà a l'administració xinesa l'any 1999; **Li Peng** ha donat garanties que seran respectats els acords.

París: el govern d'Edith Cresson, trontolla

L'afer **Habache** serà quelcom més que una tempesta en un vas d'aigua. La pressió de l'oposició i fins i tot de certs sectors del **Partit Socialista**, i la sensació general al carrer que algunes àrees governamentals han perdut els papers, fa que **François Mitterrand** se les vegi negres per salvar una crisi governamental, la dissolució del **Parlament** i fins i tot, la convocatòria d'eleccions anticipades. La primera víctima política ha estat la presidenta de la **Creu Roja**, **Georgine Dufoix**, que ahir presentà la dimissió.

5, dimecres

Caracas: fracassa la rebel·lió militar

Un fins ara desconegut **Moviment Revolucionari Bolivarià** promogué la sublevació militar per part d'una dotzena d'unitats de terra i aire, comandats per un grup d'oficials entre els quals hi havia els tinents coronels **Hugo Chávez** i **Arias Cárdenas**. La sublevació, però, ha fracassat. Segons diverses fonts les víctimes entre morts i ferits podrien ser més de 300. El nucli revolucionari sembla vinculat a grups nacionalistes d'extrema esquerra. Allò que hauria impulsat els militars a sublevar-se seria el descontentament de la població per les restriccions econòmiques. El president **Carlos Andrés Pérez**, que havia tornat a **Suïssa** després de participar en el **Fòrum Econòmic Mundial**, es dirigí a la població per demanar calma i exigir la rendició dels golpistes. La condemna internacional de la revolta i el suport al president han estat unànimes.

París: Mitterrand, creu i ratlla a l'afer Habache

És clar, però, que no és tan fàcil sortir-se'n. **Mitterrand** ha decidit agafar el toro per les banyes. No demanarà dimissions de cap dels ministres. Ha convocat una assemblea extraordinària del **Parlament** per parlar obertament de l'afer. Ha reptat l'oposició perquè presenti una moció de censura si ho creu convenient, la qual cosa equival a demanar un vot de confiança. **Mitterrand** digué que ell havia estat informat massa tard de l'entrada de **Habache** a França, i que alguns funcionaris no havien mesurat prou bé, la transcendència política del fet.

Iugoslàvia: encara no llum verda als cascos blaus

La situació continua essent confusa, sobretot per la tossuda actitud dels caps de les minories sèrbies en territori croat. Amb tot, la restringida presidència iugoslava envià ahir una carta tranquil·litzadora al secretari general de l'ONU, **Butros Gali**, donant totes les garanties per un eventual desplegament dels cascos blaus. **Croàcia** no renuncia a restablir la seva sobirania a la totalitat del territori croat. Un nou possible focus de disturbis pot ser a **Bòsnia-Herzegovina**, si en el referèndum pròxim la població es manifesta a favor de la independència.

6, dijous

Madrid: Li Peng visita Espanya

Res ni ningú, com és molt natural, no ha pogut evitar que l'ombra de **Tiananmen** planés sobre la visita del primer ministre xinès a **Madrid**. La rebuda ha estat oficial i correcta d'acord amb les exigències del protocol, però freda i distant. Les converses han estat orientades a la cooperació econòmica entre els dos països, i només d'una manera molt matisada, hi hagué alguna que altra referència als drets humans. El ministre xinès d'Exteriors, **Qian Qichen**, afirmà en una conferència de premsa, que a **Xina** no hi ha cap persona empresonada per idees polítiques o religioses, i que els informes d'**Amnistia Internacional** eren absurds (!). El govern espanyol manifestà la seva confiança que la reforma econòmica vagi obrint pas a la reforma social i política.

París: Boris Ieltsin, rebut amb tots els honors

Ha estat una exigència del mateix **Ieltsin** per compensar la fredor i la poca atenció amb què fou rebut la primavera passada. Ha estat una visita d'Estat, amb un protocol més que oficial, per rebre l'artífex de la **CEI** i el president democràtic de Rússia. El tema principal de les converses serà el desarmament nuclear i la cooperació econòmica entre els dos països. Un punt important és el deute de 60.000 milions de francs que l'ex-Unió Soviètica tenia amb França, i del qual la **CEI** s'hauria de fer càrrec.

Belfast: augmenta l'enfrontament civil

El passat 18 de gener a **Teebane**, l'**IRA** portà a terme un atemptat en el qual moriren vuit obrers de la construcció. Ahir, un grup armat unionista, "**Combatents per la Llibertat de l'Ulster**" va portar a terme la venjança provocant una autèntica massacre en una botiga d'apostes i travesses, situada en un barri catòlic del sud de **Belfast**. Sis persones varen morir, xifra que podria augmentar ja que alguns ferits estan molt greus.

7, divendres

Madrid: ETA assassina altra vegada

Un cotxe bomba va explotar ahir a primeres hores del matí quan passava una furgoneta que conduïa personal militar. Resultaren mortes cinc persones (quatre militars i un civil) a més de diversos ferits, greument alguns d'ells. Les autoritats policials atribueixen l'atemptat a un escamot itinerant de l'organització terrorista **ETA** vingut expressament a **Madrid** per cometre l'acció.

El **Cap del Govern** ha instat el fiscal general de l'Estat a querellar-se contra **Herri Batasuna** pel suposat suport d'aquest partit polític a la banda terrorista.

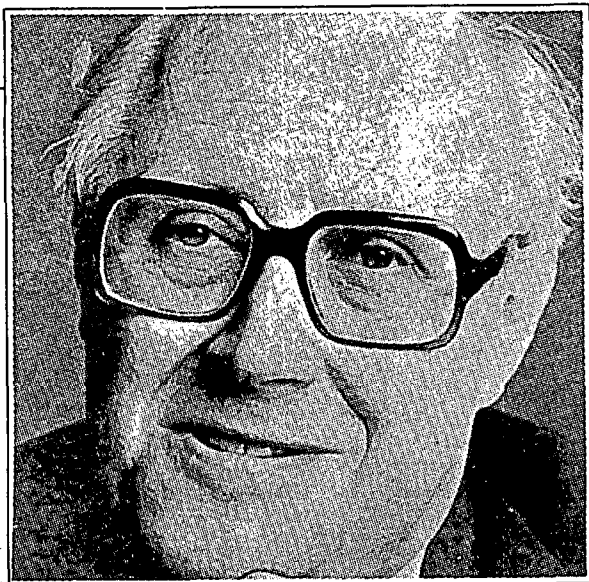
L'Havana: dues noves condemnes a mort

La petició del fiscal ha estat confirmada i condemnats a mort **Luis Miguel Almeida Pérez** y **René Salmerón Mendoza**, principals responsables de l'assassinat de tres agents del ministeri de l'Interior cubà, quan pretenien fugir de l'illa. Amb aquestes ja són cinc les condemnes a mort que s'han dictat des de primers d'anys. L'afer és en mans del **Tribunal Suprem** i del **Consell d'Estat** que presideix el mateix **Fidel Castro**. Les esperances que es commuti la **Pena** són mínimes.

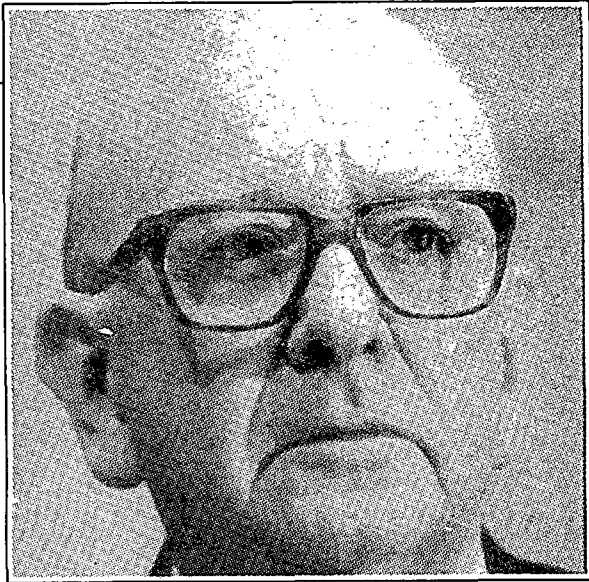
París: La visita del president de Rússia

Com a primer resultat de la visita de **Boris Ieltsin** a la capital francesa destaca el desbloquejament per part del govern francès de l'ajut concedit l'any passat a l'**URSS**, que traspasa a favor de Rússia. Aquest crèdit destinat a l'adquisició dels cereals francesos s'havia congelat per manca d'interlocutors i garanties segons que manifesten fonts oficials.

Per altra banda, **Boris Ieltsin** ha rebutjat l'ajut que li han ofert per destruir l'arsenal nuclear d'acord amb els pactes de desarmament. Es creu que **Ieltsin** no ha acceptat la col·laboració en aquest sentit perquè la supervisió estrangera podria semblar una humiliació pels militars russos.

Mstislav Rostropovich, violoncel·lista de fama mundial, ha estat guardonat amb el IV Premi Internacional Catalunya, dotat amb 10 milions de pessetes

El govern català ha presentat a Roma una miscel·lània sobre el P. Miquel Baillori, titulada: "Miscel·lània entorn de l'obra del pare Miquel Baillori", que té més de 200 títols publicats en diverses llengües

El P. David Glenday ha estat elegit nou Superior General dels Combonians. Escocès de naixement, és el primer Superior General no italià

8, dissabte

Maastricht: firma del Tractat sobre la Unió Europea

La petita ciutat holandesa de **Maastricht** ha estat escenari de la firma del **Tractat** que modifica el **Tractat de Roma** de 1957, i pel qual la **Comunitat Europea** convergeix en entitat política el **Mercat Comú** del primer de gener de 1993. El ministre d'**Afers Estrangers d'Espanya, Fernández Ordóñez**, manifestà que aquest és l'últim document que firmen els **Dotze**, ja que la **Comunitat Europea** s'ampliarà dintre de poc temps. Però perquè el **Tractat** esdevingui realitat el primer dia del 1993, cal primer l'aprovació pel **Parlament Europeu** i després l'aprovació per cada un dels **Parlaments** dels dotze **Estats** firmants. Cal tenir en compte que **França, Gran Bretanya i Itàlia** han de celebrar eleccions aquest any.

Barcelona: el perill d'involució a Rússia

L'alcalde de **Moscou, Gavriil Popov**, que es troba de visita a la ciutat comtal, va afirmar ahir que el risc d'involució a **Rússia** "ja no existeix", admetent la dificultat existent per a l'aplicació de les reformes. **Popov**, que es troba a **Barcelona** en visita privada, va ser rebut pel president de la **Generalitat de Catalunya Sr. Pujol**, i per l'alcalde de **Barcelona, Sr. Maragall**.

Popov va afirmar que el pes del passat dificulta els canvis democràtics, perquè "la gent no ha vist altra cosa" però alhora la gran majoria de la població "odia el passat". **Popov** també afirmà que "ara patim les conseqüències del passat" i afegí que és "molt difícil canviar de sistema".

Alger: la situació s'agreuja per moments

La jornada de pregària del divendres va acabar amb enfrontaments oberts entre els islamistes i la policia. El primer balanç oficial dels incidents parla de deu morts i vuitanta-quatre ferits.

9, diumenge

Albertville: obertura dels Jocs Olímpics d'Hivern'92

Ahir va tenir lloc la cerimònia, plena d'efectes sorpresa, inaugural amb la qual quedaren oberts els **Jocs Olímpics d'Hivern**. Assistiren a l'acte un total de 34.000 persones. L'ex futbolista **Michel Platini** va fer l'últim relleu de la flama olímpica, i el pebeter fou encès per una bola de foc. El president de la **República, François Mitterrand** va declarar oberts els **Jocs**. Per poder assistir als actes d'obertura, molts espectadors pagaren la seva entrada al preu de 28.000 pessetes.

Moscou: fracàs en el finançament de les forces armades

El finançament de les forces armades comunes de la **CEI**, i la coordinació de les polítiques econòmiques han quedat aparcades després del fracàs de la reunió de govern de les **Repúbliques** ex-soviètiques. L'actitud d'**Ucraïna** i altres divergències varen impedir que s'arribés a un acord.

Algèria: la violència continua

Els incidents viscuts a diverses poblacions algerianes el divendres passat han provocat vint-i-dos morts i més de dos-cents ferits i centenars de detinguts segons que informen fonts no oficials. Ahir els avalots continuaren a **Alger** la capital, i a **Batna**, la població on aquesta setmana hi ha hagut més víctimes mortals, calculant-se entre tretze i vint.

Un dels fets que més ha commocionat l'opinió ha estat del popular imam **Abdelkader Moghni**, i també l'arrest del membre de l'executiu del **FIS, Achur Rebihi**. Amb aquestes detencions ja són quatre els membres del consell directiu del **FIS** que han estat empresonats.

10, dilluns

Alger: estat d'emergència a Algèria

Finalment ahir es confirmaren els rumors de les mesures previsibles que prendria l'**Alt Consell d'Estat d'Algèria** per evitar que el país caigui en una situació de creixent violència i anarquia. La declaració de l'estat d'emergència es va fer ahir al vespre i es preveu que tingui un any de durada. També es creu possible que el **FIS (Front Islàmic de Salvació)** sigui dissolt ben aviat. **Mohammed Budiaf**, en una entrevista amb els líders dels partits polítics, celebrada ahir al matí, donà garanties sobre la continuïtat dels partits polítics i del procés democràtic. El **FIS** acusat per la premsa de ser el causant dels disturbis i de les víctimes no assistí a la reunió. Des de divendres, el nombre de víctimes podria ser de 40 morts i més de 300 ferits.

Moscou: nostàlgics i reformadors es manifesten

40.000 persones, nostàlgics comunistes, militants de la **Unió Russa** de caràcter ultranacionalista i partidaris del neofeixista **Vladimir Jirinovski**, es manifestaren davant del **Kremlin**, protestant per la situació actual que viu el país. Una altra manifestació organitzada per forces democràtiques es manifestà davant el **Parlament** rus. Aplegà a unes 20.000 persones. La font de la crisi és el descontentament generalitzat per la manca de queviures i per la pujada dels preus. Els manifestants també protestaven contra l'**Occident** que promet molt però dona molt poc.

Bucarest: primeres municipals lliures a Romania

Els electors han d'elegir els consellers i l'alcalde; és un sistema mixt d'elecció per llistes i elecció de persones. Tot i que l'abstenció ha estat molt alta (ahir al migdia solament havia votat un 30%), sembla que el partit en el poder, el **Front de Salvació Nacional**, podria perdre l'hegemonia en les principals ciutats. Divisions internes, en el **FSN** puja de preus, deute extern, frenada de les reformes polítiques, fan possible un bon resultat per als 14 partits de l'oposició.

Amb quina llengua parles, Mozart?

L'hora de la firma la van indicar els primers compassos de Mozart. Els discursos havien estat poc dinàmics i sense contingut. Per sort, també curts.

Abans que el públic assistent apreciés la presència de l'orquestra de cambra, allà dalt, al galliner, havia fallat la traducció simultània. També el so.

Però la firma es va fer de manera puntual. I la música, al ritme dels nous temps. Els 12 països de la Comunitat van firmar el 7 de febrer de 1992, a les 6 de la tarda, el Tractat de la Unió. L'acte, a Maastricht. La ciutat holandesa de la cimera europea més històrica des de la de Roma, el 1957, quan va néixer la Comunitat.

El tractat de Maastricht, el de la Unió, no és altra cosa que la nova constitució europea.

Per tenir una idea de la importància del tractat aniran bé unes xifres. Els dos volums on van anar a parar les il·lustracions firmes feien uns 25 centímetres de gruix cadascun. Són les versions en les 10 llengües oficials de la Comunitat. 10. no més.

Les firmes il·lustres en van ser 24: 12 ministres d'economia i 12 ministres d'afers estrangers. N'hi havia algun de suplent.

Això, mirat des de fora. Des de dins hi ha altres consideracions. El ministre francès, Roland Dumas, va arribar tard perquè l'escàndol provocat pel terrorista palestí el va retenir més del previst a París.

L'italià De Michelis, amb tanta panxa com sempre, pertany a un govern difunt, i espera noves eleccions. L'irlandès, ben igual. El belga ja les ha fetes, les eleccions, però el resultat ha estat tan poc clarificador que també és interí tot esperant una coalició de govern inesperada.

No va ser l'únic. L'espanyol Fernández Ordóñez també ho va suggerir: s'haurà de modificar el tractat abans del previst, potser en menys de 3 anys. Els temps corren ràpids, hi ha països que ja estan a punt d'entrar a la Comunitat, com Àustria i Suècia. El tractat de la Unió és ambiciós en matèria econòmica: l'ecu abans d'acabar la dècada. Però es queda molt curt políticament.

Per acabar-ho d'adobar, els laboristes britànics s'han compromès a acceptar la política social europea si guanyen les properes eleccions, probablement a l'abril. La negativa del senyor Major a acceptar una legislació laboral comuna va ser una de les notes negatives de la cimera de Maastricht.

En definitiva, després de firmar el Tractat de la Unió, els ministres tenien altres dèries al cap, i la falta de traducció simultània va escurçar encara més la cerimònia. El ritme de Mozart, germanòfil tot ell, marcava el ritme de la Unió.

■ Jordi Roigé i Solé

Els astres i l'astrofísica

*El cel parla de la glòria de Déu,
l'estelada anuncia el que han fet
les seves mans.*

(Salm 18)

Com que Júpiter és el més gran dels planetes del sistema solar no és estrany que sigui també el que té més nombre de satèl·lits. Actualment se'n coneixen setze de catalogats. Aquells astrònoms que tindrien ganes d'arribar a veure els planetes d'una estrella de l'estil del Sol, que en tingués, per poder-ne estudiar el sistema que formarien —cosa per ara impensable— poden entretenir-se mentrestant amb l'estudi del sistema "satel·litari" de Júpiter. Essent com és una estrella fallida, té uns satèl·lits que formen un mini-sistema planetari. I certament interessant:

Galileu en descobreix quatre

Galileu Galilei (1564-1642) ja tenia 45 anys quan començà a Pàdua a dedicar-se a l'astronomia. Amb el telescopi de 30 augments de fabricació pròpia —se'l va construir després d'arribar-li la notícia que es podia fer amb un parell de lents segons ho havien descobert uns holandesos— es posà a guaitar el cel i a trobar-hi coses interessants: les fases de Venus, els cràters de la Lluna, les taques del Sol, i també, i abans que tot els quatre satèl·lits de Júpiter. Per a donar a conèixer els seus descobriments publica una espècie de gasetta, titulada "Siderius Nuncius" (El missatger dels astres), que comença a sortir el 1610.

La notícia que Júpiter té quatre satèl·lits és del primer número de la publicació. Explica que quan els va veure per primera vegada, el 7 de gener de 1610 va pensar de moment que eren estrelles, però observant-los durant uns quants dies s'adonà clarament que eren astres que giraven a l'entorn de Júpiter d'una manera semblant a com ho fa la Lluna al voltant de la Terra. Galileu en tingué prou amb unes quantes setmanes d'observació per a determinar els períodes de revolució: 2,8 dies, 3,5, 7,1 i 16,7

35. El sistema "satel·litari" de Júpiter

aproximadament. Proposà més tard d'anomenar-los "Astres de Mèdici", ja que aquest descobriment li proporcionà la posició de matemàtic principal i filòsof de la cort dels Mèdici a Florència. El descobriment havia fet sensació perquè per a certes mentalitats encara era incomprensible que hi haguessin astres que no gressin directament al voltant de la Terra.

No va prosperar la proposta de Galileu i els quatre satèl·lits de Júpiter acabaren rebent els noms mitològics de **Ió**, **Europa**, **Ganimedes** i **Cal·listo**, seguint l'ordre d'allunyament del planeta. Noms que foren imposats per **Simon Marius** (1570-1624), astrònom alemany, que va veure els quatre astres pel mateix temps que Galileu. Hi hagué fins i tot una disputa sobre quin dels dos astrònoms havia de considerar-se el descobridor. Avui dia tothom dona la palma a l'italià i és habitual dir genèricament els quatre "satèl·lits galileans", però el nom individual és el donat per l'alemany, que els va treure de la mitologia: **Ió** és aquella sacerdotessa que Júpiter va seduir i que Hera, engelosida, convertí en vedella; **Europa** és la filla d'Agenor, rei de Tir i Sidó, que va ser raptada per Júpiter transformat en brau que la transportà a Creta i fou la mare de Minos; **Ganimedes** és aquell heroi troià que el pare dels déus transformat en àguila s'endugué a l'Olimp per fer-hi de coper dels déus; i **Cal·listo** la nimfa d'Arcàdia, companya d'Àrtemis, que

Júpiter va estimar i Hera plena de gelosia la transformà en óssa, després del naixement del seu fill Arcas.

Els diàmetres d'aquests quatre satèl·lits mesuren respectivament, en km: **Ió**: 3.636, **Europa**: 3.066, **Ganimedes**: 5.270 i **Cal·listo**: 4.890. Els dos últims són més grans que la Lluna, que té el diàmetre de 3.476 km. Ganimedes és el satèl·lit més gran de tot el sistema solar, si bé encara és 2.590 vegades més petit que el planeta al voltant del qual gira.

I n'hi ha dotze més

Els quatre "galileans" van ser tinguts pels quatre únics satèl·lits de Júpiter fins el 1892 en què **Edward E. Barnard** (1857-1923) va descobrir que més a prop del planeta n'hi ha un altre de més petit (té només 240 km de diàmetre) que anomenà **Amaltea** (nom de la cabra que alimentà Júpiter infant). I dotze anys més tard **Charles D. Perrine** en descobrí un altre més petit encara (de 170 km), que ara anomenem **Himàlia**, i que es troba unes 15 vegades més lluny de Júpiter que Cal·listo. Semblants a aquest últim i encara més petits se'n descobriren set més els anys 1905 (Perrine), 1908 (P. Melotte), 1914, 1938, 1938 i 1951 (tots quatre descoberts per **Seth Nicholson**), i 1974 (**C. Kowal**).

Després d'aquestes troballes fetes des de la

Terra hi ha els tres que fotografiaren les sondes espacials i que el telescopi no havia vist. Són tres més pròxims al planeta que Ió.

Els noms que han rebut aquests dotze petits satèl·lits no han estat definitius i oficials fins a l'agost de 1982 en què la Unió Astronòmica Internacional els votà. Els quatre que es troben més a prop de Júpiter, abans dels galileans, amb els seus diàmetres en km són: **Metis** (40), **Adrastea** (30), **Amaltea** (240), es respectà el nom posat per Barnard) i **Tebe** (80). I dels vuit que en són més lluny se'n fan dos grups: els quatre que giren en sentit directe en un pla inclinat d'uns 28° que han rebut noms acabats en **a**: **Leda** (10), **Himàlia** (170), **Lisitea** (30) i **Elara** (80); i els quatre que corren en sentit retrògrad en un pla d'inclinació entre 148° i 165°, que tenen noms acabats en **e**: **Ananke** (20), **Carme** (20), **Pasifae** (30) i **Sinope** (20). Els dos més propers, que ja hem dit, Adrastea i Tebe cal·luntar-los respectivament al primer i al segon d'aquests dos grups, i per això també tenen la terminació en **a** i en **e** que els pertoca. Dels deu hem de dir que són considerats per tots els astrònoms com uns satèl·lits "falsos": les seves petites dimensions i les òrbites no equatorials que segueixen bé semblen demostrar-ho. Els altres sis serien satèl·lits autèntics, encara que Metis és un interrogant per les seves dimensions tan petites. Els deu "falsos" no serien altra cosa que asteroides capturats per Júpiter. Si Mart en va caçar dos no ens ha de fer estrany que Júpiter amb una gravetat molt més potent n'hagi fet seus deu.

I hem de deixar per la setmana que ve el que les sondes ens han mostrat dels quatre galileans, que és de debò interessantíssim.

■ **Francesc Nicolau**

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

UN BON LLIBRE, EL MILLOR AMIC

❑ **NO OLVIDEIS EL AMOR**
La pasión de Maximiliano Kolbe
Autor: André Frossard
1.600 ptas.

❑ **CONOCER A JESUCRISTO**
Frank J. Sheed
7ª edición - 1.800 ptas.

❑ **JUANA DE ARCO**
Mark Twain
1.950 ptas.

❑ **EL ESBERRO**
Sergei Kourdakov
5ª edición - 1.200 ptas.

❑ **LOS VERDES AÑOS**
A.J. Cronin
1.550 ptas.

❑ **LA BANDERA INVISIBLE**
Peter Bamm 1.600 ptas.

❑ **ANTONIO BIENVENIDA**
Rafael Gómez López-Egea
1.825 ptas

❑ **MATRIMONIO PARA UN TIEMPO NUEVO**
Antonio Vázquez
4ª edición - 950 ptas.

❑ **TUS HIJOS Y LAS DROGAS**
Aquilino Polaino-Lorente y Javier de las Heras
950 ptas.

❑ **¡COMPORTATE!**
B. Saenz y A. Crespillo
1.475 ptas.

❑ **ALEGRÍA EN LA TERCERA EDAD**
Victor García Hoz
7ª edición 700 ptas.

❑ **¡AHORA COMIENZO!**
Jesús Urteaga
6ª edición - 1.300 ptas.

❑ **¿EUTANASIA?**
Fernando Monge
1.150 ptas.

❑ **LA FELICIDAD**
Luis María Gonzalo
800 ptas.

❑ **EL SIDA: MEDICINA Y ETICA**
Ignacio Alberola y Juan Moya
1.200 ptas.

❑ **JUANA DE CHANTAL**
Eusebio Ferrer
1.700 ptas.

❑ **EL ANGEL DEL INFIERNO**
Bryan Greenaway
1.375 ptas.

HABLAR CON DIOS

MEDITACIONES PARA CADA DÍA DEL AÑO

Autor: Francisco Fernández-Carvajal

TOMO VII.

FIESTAS Y SANTOS (2)

Julio-Diciembre

INDICES

PVP bolsillo: 1675 Pts.
Cartoné: 2350 Pts.

La obra completa consta de siete tomos, que contienen más de 450 meditaciones. En ellas se tratan los principales puntos de la doctrina y la vida cristiana.

TOMO I: ADVIENTO. NAVIDAD. EPIFANIA.

8ª edición.

TOMO II: CUARESMA. SEMANA SANTA. PASCUA.

5ª edición.

TOMO III: TIEMPO ORDINARIO (1)

Semanas I-XII.

3ª edición.

TOMO IV: TIEMPO ORDINARIO (2)

Semanas XIII-XXIII.

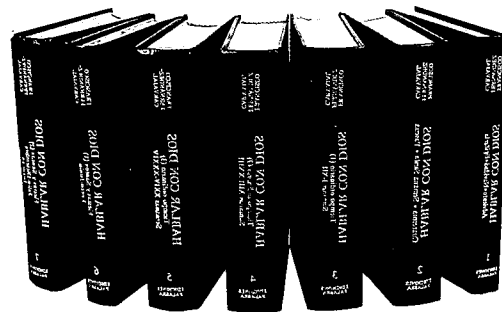
2ª edición

TOMO V: TIEMPO ORDINARIO (3)

Semanas XXIV-XXXIV.

TOMO VI: FIESTAS Y SANTOS (1)

Enero-Junio.

EDICIONES PALABRA. S.A.

Paseo de la Castellana, 210 28046 Madrid Tfños.: (91) 250 77 20 - 250 77 39 Fax (91) 259 02 30

L'Església munta un dispositiu d'acolliment de cara als Jocs Olímpics

L'Església de Barcelona, sobretot, i en general la de tot Catalunya projecta tres dimensions d'actuació de cara als JJOO d'enguany, segons explica el Delegat del Bisbat de Barcelona per als Jocs, Mn. Salvador Pié: **"donar informació, donar acolliment i oferir celebracions"**. Aquestes intencions són les que ja recollia el decret constitutiu de la Comissió Diocesana per als Jocs Olímpics signat per mons. Carles el 4 d'octubre del 91.

Els membres d'aquesta comissió acaben d'iniciar els preparatius pels quals l'Església es farà present als Jocs. **"Per informar — explica Mn. Pié — tenim pensat fer un tríptic amb horaris i d'altres dades, i així mateix s'ha parlat, encara que de manera genèrica, sobre la possibilitat que sortís per les dates dels Jocs uns números especials de Catalunya Cristiana"**. Pel que fa a l'acolliment es disposarà a la ciutat de Barcelona de tres centres principals d'acolliment on s'orientarà i s'aconsejarà aquell que s'hi adrexi: la Catedral, la Sagrada Família i l'Església de Betlem.

L'allotjament ofert per l'església

També referent a l'acolliment, però ja en un sentit més material, cal indicar que el Patronat Municipal de Turisme de Barcelona va demanar al Bisbat les possibilitats que tenia de posar a disposició dels estadants olímpics llits en condicions, ja sigui en convents, seminaris o col·legis. Ara per ara, aquesta oferta de la diòcesi es concreta en 428 llits a Barcelona ciutat i 185 a fora de l'urbs. Cal ressaltar, segons asseguruen els membres de la mateixa Comissió Diocesana, l'interès per col·laborar amb l'organització dels JJOO que han mostrat moltes congregacions de religiosos i religioses.

Pel que fa a la celebració i el culte, tercer vessant que pretén cobrir aquesta Comissió Diocesana, hi haurà un seguit de parròquies "olímpiques", que, com diu Mn. Pié, **"es-**

taran distribuïdes per les diferents arees olímpiques —Vall d'Hebron, Badalona, Poblenou...— i al marge del seu servei habitual celebraran misses internacionals". Aquestes parròquies seran aproximadament una trentena, per bé que només n'hi ha disset de confirmades **"i encara s'estan retocant"**, com assenyala el delegat del Bisbe per als JJOO.

A més d'aquesta actuació que es desenvoluparà quotidianament durant els dies que durin els Jocs, la Comissió Diocesana **"està pensant en la possibilitat de fer un acte, una celebració especial diocesana, que pugui manifestar l'interès de l'Església de Barcelona pel tema dels Jocs"**, segons afirma Mn. Pié, que, per altra banda, reconeix que és encara una idea molt poc madurada.

Mostrar la presència de l'Església

Aquest interès de l'Església en els Jocs Olímpics ja va ser expressada per l'Arquebisbe de Barcelona, mons. Ricard M.: **"Aquest serà un lloc per a la trobada de joves que fan un esforç per superar-se, que es dominen a si mateixos i que s'exigeixen. Són unes qualitats humanes que ajuden a fer de la Humanitat (...) un lloc més habitable per als homes i a això la religió també hi ha d'ajudar"**.

Mossèn Salvador Pié matisa afegint que potser **"l'excés de competitivitat"** pugui ocultar en el decurs dels jocs aquest exercici de germanor internacional. Malgrat això recorda que **"hi participen tots els països del món"** i que, per tant, els JJOO es converteixen també en un exercici de pau i concòrdia excepcional.

A banda d'això, el delegat del Bisbat als Jocs Olímpics del 92 creu que per aquelles dates el món estarà girat vers Barcelona i que en aquesta imatge hi ha de ser present, en el seu paper, l'Església de Barcelona.

La Comissió Diocesana per als JJOO, segons assegura Mn. Pié, no té res a veure amb el que és pròpiament el Servei Religios

Mn. Salvador Pié, mons. Carles i l'alcalde de Barcelona contemplat la maqueta de la Vila Olímpica amb el Secretariat General d'Esport de la Generalitat, Josep Lluís Vilaseca.

del COOB. O, millor dit, no hi ha una relació directa. Aquest servei s'ha posat en marxa fa poc —uns mesos després de la Comissió Diocesana— i tindrà cura de l'atenció espiritual dels atletes i la família olímpica, mentre que les mesures engadades des del Bisbat van dirigides a tots aquells visitants que siguin a Barcelona.

Dintre del Servei Religios del COOB hi ha un consell assessor integrat per un representant de les cinc religions majoritàries i que són oficials als Jocs: islamisme, budisme, catolicisme, protestantisme i judaisme. El president d'aquest consell assessor és el representant de la religió catòlica, en aquest cas és Mn. Pié, que d'aquesta manera fa de nexe d'unió entre la Comissió Diocesana i el consell assessor del Servei Religios del COOB.

El Servei Religios no funcionarà només a Barcelona, sinó que també es disposaran atencions espirituals per als integrants dels equips olímpics, acompanyants i periodistes de les subseus de Banyoles i la Seu. Segons Núria Iceta, Cap dels Serveis

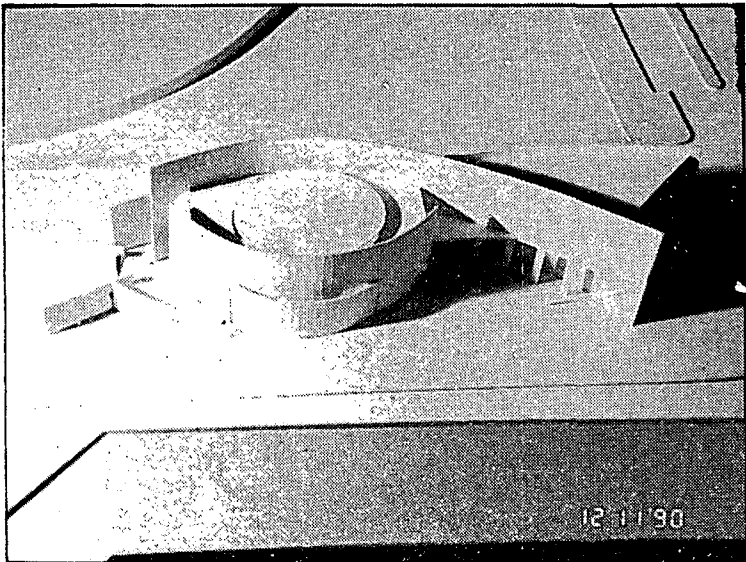
Religiosos del COOB 92, **"els serveis que s'oferiran seran tant les celebracions pròpies de cada religió (divendres, musulmans; dissabte, jueus; diumenge, cristians...) com pregàries inter-religioses, si cal, així com acolliment i d'altres activitats complementàries"**. Un dels actes puntuals que preveu aquest Servei és la celebració d'un encontre ecumènic que es preveu com a acte simbòlic d'una unitat a la qual aspiren els Jocs de Barcelona. Així mateix s'editarà una guia religiosa-cultural de la Ciutat.

La totalitat d'aquest serveis a la Vila Olímpica de Barcelona se celebraran al Centre Abraham, una innovadora construcció en forma de peix i nom de patriarca de les tres grans religions monoteistes. Un cop acabats els JJOO, passarà a ser la parròquia catòlica de Sant Abraham, ja que la seva construcció ha estat promoguda pel Bisbat.

■ David Vidal i Castell

Una parròquia en forma de peix

Centre Ecumènic Abraham

La maqueta del Centre Abraham, amb una envoltant el·líptica per al cos principal dedicat a celebracions i una triangular pel cos de serveis.

El Centre Abraham que s'està construint a la Vila Olímpica serà la seu dels serveis religiosos de les Olimpíades. Un cop passat aquest esdeveniment, el Centre esdevindrà la parròquia catòlica de Sant Abraham per al nou barri que s'alça al Poblenou però sempre mantenint un especial segell ecumènic.

El 24 de desembre de 1990 es col·locà la primera pedra del temple, beneïda en aquell acte per l'arquebisbe Ricard M. en presència de l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall. Per a l'alcalde aquest temple **"vol ser un puntal de pau en un mar que també ha estat sovint un mar de sang, pot ser una prova material d'esperit de diàleg i d'enteniment entre les civilitzacions i pobles de la Mediterrània"**. Durant els JJOO, però, només hi tindran accés els atletes i membres de la família olímpica que hi estiguin autoritzats.

El projecte i la construcció del Centre Abraham l'ha promogut l'Arquebisbat de Barcelona sobre un solar de 1.500 metres quadrats cedit per l'Ajuntament. El projecte l'han redactat els arquitectes Josep Benedito i Agustí Mateos, tots dos premis FAD, i se li ha volgut donar forma de peix, com es pot comprovar a la fotografia de la maqueta. Aquest és un símbol cristià molt antic que és, concretament, un ideograma: la paraula grega **ikhthys** (peix) conté en les seves cinc lletres gregues les inicials de les paraules Jesús-Crist-Fill-de Déu-Salvador. Per a d'altres religions orientals el peix té també connotacions positives: a la Xina, per exemple, representa la bona sort.

Així mateix, el Centre rep el nom d'Abraham, el gran patriarca bíblic que és reconegut per les tres religions monoteistes: el judaisme, el cristianisme i l'islam. Per això es pot considerar que el Centre no té únicament un vessant ecumènic sinó fins i tot interreligiós.

D'Àfrica i el Maresme

Amb el pare Jordi Mas, en la seva extensa parròquia del Camerun

Com ja vaig explicar en els dos articles anteriors (aquest acabarà la trilogia) vaig passar una setmana sencera gaudint de l'hospitalitat de mossèn Jordi Mas, en el Nord-Camerun. Pocs dies vam menjar en la mateixa taula; poques nits vàrem dormir en el mateix llit: jés tan extensa la seva parròquia, i tan escampades les cinc comunitats cristianes que atén! De fet fa vida semi-nòmada com els "xoes" de l'entorn dels quals és molt amic. Ja vaig explicar que el pou d'aigua bona que hi ha en la missió de la Mare de Déu de Blangoua els fa un gran servei en les anades i vingudes del campament al mercat. Ha estat avantatjós per a mossèn Jordi haver treballat durant més d'un any a l'hospital de la Comarca abans de fer-se càrrec de la tasca directament pastoral de la parròquia. Molts nadius, encara que són musulmans, l'aprecien ja que en reberen favors i el tractaren quan anaven a l'hospital. Ara ja saben qui és, i com és i encara que estigui molt afeïtat per tot el que es cristià, no el consideren llunyà ni estrany. El seu estil és el que podríem anomenar un "ecumenisme pràctic", de bon veïnatge (direm de passada que això és el que intentem fer a Mataró els que estem compromesos en el "Centre d'Acollida per a Africans de Sant Pau").

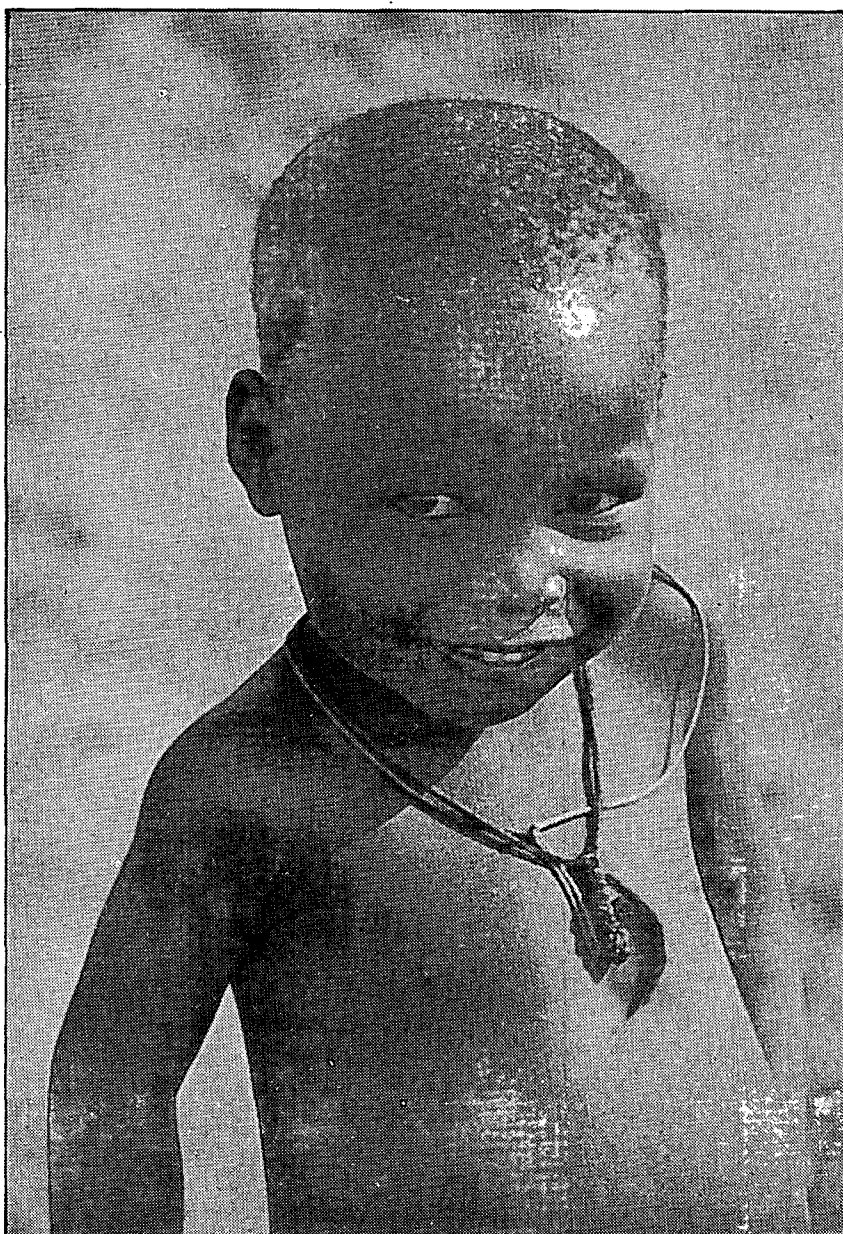
EL "NATZARA" ES DEIXA GUIAR PELS PETITS

Més d'una vegada, mentre mossèn Jordi havia d'atendre les seves ocupacions habituals jo, per no quedar-me tancat a casa, sortia al carrer i procurava simpatitzar amb algun infant dels molts desocupats demanant-li que em fes de guia. Allí en

aquell ambient musulmà eren molts els que s'adreçaven dient-me: "natzara". Mossèn Jordi em va explicar que anomenen "natzarè" el cristià, el seguidor de Jesús de Natzaret; i per tant en aquest lloc on tots són àrabs i negres, qualsevol blanc és identificat com un cristià, per tant "natzara".

Quants desenganys em vaig endur! Com que ens enteníem amb dificultat ja que el francès que intentàvem parlar no era la llengua materna de cap de nosaltres, sorgien els malentesos. Com el d'aquella vegada que després de caminar diversos quilòmetres sota un sol abrasador creient que el meu guia em duia a veure quelcom pintoresc (seria potser un arbre gegantí o algun animal especial?), resulta que em va dur al fons d'un barranc on protegida per un filat metàl·lic i uns maons mal col·locats, hi havia la bomba que puja l'aigua potable al nivell del poblat. Vaig haver de dissimular per no contrariar-lo, simulant un interès que no sentia envers aquell motor que per a ell era d'allò més extraordinari que hi havia en molts quilòmetres, i per tant va pensar que li agradaria al "natzarè" tan afeccionat a prendre fotografies.

D'altres vegades qui s'equivocava era jo. Com aquell matí cap allà a les deu. Vaig veure que rondava per la missió de Makari un infant d'uns dotze anys. Tot innocent li vaig dir: "Per què no estàs a l'escola? Va abaixar els ulls i no va contestar res. Em vaig quedar intrigat. Després mossèn Jordi privadament em va fer una observació. "Sense voler l'has ofès. La seva família no té els 200 cfas que s'ha de pagar per anar al col·legi". ¡Po-

bre M'munah, així s'anomenava l'infant! En aquell moment hauria desitjat fondre'm. Tot i així el vaig contractar com a guia. Va ser molt eficaç i, li vaig donar una bona propina amb la qual no sé si haurà pagat alguna mensualitat per a ser acceptat a l'escola.

Em va alegrar molt de trobar M'munah el diumenge a l'Església; vestit d'escolà fou un dels que em va ajudar a la missa. He de reconèixer que molt sovint en aquest lloc tan llunyà em sentia "diferent" als nadius. Per

causa de la raça (el color de la pell ho evidència) i pel nivell de vida (moltes vegades venien i m'allargaven el palmell de la mà tot dient: cadeau", això és "regal")! Ara bé, amb molts coincidia almenys en la religió. El fet de resar amb ells, de creure el mateix que ells, feia néixer una confiança, una intimitat que no sentia quan estava entre musulmans.

ADÉU, MOSSÈN JORDI! A REVEURE "INCH' ALLÀH" (SI DÉU VOL)

Després de recórrer la zona de Mokolo on hi havia el paisatge més pintoresc del Camerun, i de complimentar, en nom del meu bisbe Ricard M. Carles, monsenyor Antoine Ntalou, bisbe de Yagoua, a qui se li ha cedit per uns anys mossèn Jordi com a prevere "fidei donum", aquest em va conduir a l'aeroport de Maroua on havia de pujar a l'avió que em retornaria a

Yaounde. Durant el camí vam aturar-nos uns minuts a Muturua per saludar unes religioses paüles molt alegres: M. Angeles Santamaria, d'Estella (Navarra) i Isabel Marco, d'Uncastillo (Terol). Em varen prometre que si alguna vegada hi tornava amb més temps em donarien permís fet per elles mateixes; del mateix que li havien donat al nunci monsenyor Santos Abril que també els acabava de visitar.

En envolar-se, si la impressió del moment sempre m'anima a aixecar una oració cap al cel, aquella vegada la intenció era més concreta: ¡que les vaques que per allí pasturaven no interceptessin l'avió que s'emballava per la pista! Això ha estat més d'una vegada motiu d'accident, i aquest hauria estat més greu que el que ocasionaren altres vaques quan uns dies abans havien entrat al recinte de la missió de la Mare de Déu de l'Ecologia de Blangoua i, fent cas omís de tal advocació es menjaven els arbres tendres. Interrompent la catequesi, les vam espantar com poguérem, i amonestaren després el pastor "fulani" perquè en tingués més cura.

Pobre mossèn Jordi que lluita amb tant afany contra la progressiva desertització d'aquella zona! Quina pena feia veure terrenys immensos on arbustos i arbres havien estat decapitats pels "fulani" per posar a l'abast del seu bestiar la mica de verd que hi havia. Però en menjar-se el que hi havia de més bo, les plantes ja no rebrotaran. Els pastors en ser semi-nòmades, no es percaten de les terribles conseqüències de les esmentades tales. Viuen al dia i no els importa.

Des de l'avió, ja de nit, veia extensos focs que també provoquen els fulani. Acostumen a cremar els matolls en aquesta època seca, perquè en arribar les pluges, la cendra sigui adob que ajudi a brotar novament l'herba per al seu bestiar. Però amb les mates, cremen també els arbres que tant han tardat a créixer, i així els maten. I el desert avança irremissiblement!

■ Ignasi Marqués

Centre d'Acollida per a Africans
Sant Pau - Mataró

Cursos de Balmesiana

1991-1992

FILOSOFIA (dijous) i TEOLOGIA (dijous)

de 19.40 a 20.50

C/ Duran i Bas, 9 (tocant al Portal de l'Àngel)

Moviment Cristià

DE GENT GRAN

"Aprofitem-nos de tot allò que pot ajudar el nostre CREIXEMENT personal. I, si no ens deixem arrossegar pel nerviosisme —a vegades col·lectiu— podem aprofitar tot el que té de bo cada moment"

GLÒRIA BALIU, A "DELTA"

Girona acollirà la nostra gent gran el pròxim 7 de maig

Pas a pas, assenyadament, com correspon de fer a la nostra edat, però alhora amb la mateixa il·lusió expansiva del temps de la nostra juvenesa, anem fent camí... Tothom, a hores d'ara, sap que la nostra fita és establir lligams de fe, d'amistat i de cohesió entre les persones que, superant els desgats propis dels anys viscuts, aspirem encara a exprimer tot el suc possible a aquesta vida.

Aquest desig natural d'expandir-nos, però, no pretenem pas manifestar-lo únicament a través de grans concentracions ni grans faramalles, sinó que mirem d'anar-lo forjant en la intimitat dels nostres petits grups.

D'altra banda, som dels que considerem que la vida, per més domèstica i inominada que sigui —o precisament per això—, necessita esbargir-se de tant en tant, per poder així renovar l'aire reclus i habitual i, ensem, eixamplar el cercle de persones amb les quals poder compartir bocins de les pròpies vivències.

Amb il·lusió de futur

Sense necessitat d'haver d'enganyar-nos, ni de pretendre d'enganyar ningú, volem dir que confiem en l'eficàcia d'aquestes Trobades col·lectives entre la gent gran de les nostres diòcesis catalanes. Perquè:

• Poden aportar un cert afermament de la personalitat de cada individu i de cada

comarca. Això pot ajudar a enriquir-nos els uns als altres, mitjançant la pràctica d'allò que algú n'ha dit la "mística del donar i rebre".

• A la vegada, poden representar un refermament en les pròpies conviccions; aquelles que configuren el sentit real, i ideal, de la nostra existència.

• Ens donen l'oportunitat de ser els propis actors d'una d'aquelles realitats que revifem el goig de viure.

• I, sobretot, ens proporcionen l'avinentesa de poder mostrar al món una realitat més fraterna, més enfervorida, més esperançada i més solidària que la que veiem constantment a través dels

noticiaris, escrits o televisats.

I, encara, les persones poc interessades, o distretes, d'altres motivacions més o menys idealitzades d'aquestes reunions —més àmplies i dilatades que les que se sol tenir habitualment— poden trobar-ne d'altres potser més arran de pell, però que no deixen de tenir el seu atractiu...

Per exemple, poder satisfer el desig de retrobar-hi cares ja conegudes, o descobrir-ne de noves, amb la qual cosa es revaliden vells i savis refranys nostres, com el de "Qui cara veu, cara honra". I aquell altre que potser sovint utilitzem per infondre'ns nous ànims i que resulta molt apropiat per a aquestes Diades: "Qui dia passa, any empeny"...

Ambdós, són motius prou estimulants perquè un se n'aprofita per endolcir el present i encarar el futur il·lusionadament.

Però encara hi ha més per a nosaltres. Aquestes concentracions poden ser allò que l'Arquebisbe de Barcelona deia, no fa gaire, en una de les seves Cartes Dominicals: "Un al·licient de motivacions espirituals que omplen la nostra il·lusió de futur i de la pròpia realització. És, doncs, també, un problema d'evangelització".

Així que, gent gran de Catalunya, Girona ens espera a tots el dia 7 del pròxim mes de maig. Som-hi, doncs!

"La nostra fita és establir lligams de fe, d'amistat i de cohesió entre la gent gran de casa nostra".

J.N.C.

Allunyats de qualsevol aïllament...

Quina és la causa dels nostres aïllaments...?

Una senyora gran en cercava una altra de la seva edat, que estigués disposada a viure amb ella en el seu pis... No volia una minyona, sinó una companya amb qui compartir i fer-se mútuament càrrec de tot. Ambdues farien la mateixa vida i gaudirien del mateix sostre, sense cap cost material per a la invitada, la qual passaria a ser com un membre més de la família...

Al cap d'alguns dies vingué a veure'm una senyora que demanava i oferia això mateix... Hom se sent cofoi quan amb tan poc esforç pot fer felices dues persones...

Malauradament, cadascuna d'elles volia que l'altra es traslladés al seu pis... No acceptaren la meua proposta eclèctica de viure un mes en el pis d'una i un mes al pis de l'altra... Totes dues defensaven la seva llar... i totes dues restaren soles en llurs caus respectivament, aïllades a causa de la seva poca capacitat de renúncia...

Lluís Antoni

Del llibre "La vida que empieza a los sesenta"

Trobada del Comitè Permanent de Coordinadors

Va tenir lloc el passat mes de gener. Malgrat córrer el perill de veure's bloquejats per la neu que aquell dia queia, inesperadament, amb abundància, l'assistència de tots els Coordinadors de les diòcesis catalanes va ser total. Entre d'altres qüestions, van concretar-se detalls concernents a la Trobada general de Gent Gran a Girona, el maig vinent.

DELEGATS DE ZONA: L'actual nombre de grups i els que, gràcies a Déu, van afegint-s'hi, aconsella posar aviat en marxa aquest servei d'aproximació i agermanament entre tots ells i l'equip director.

Per a això, es crea la figura del Delegat de Zona, el qual mantindrà contactes periòdics amb un nombre determinat de grups —que són els que en definitiva constitueixen la base de tot el nostre treball— mirant d'establir un corrent de vida i d'animació entre ells i el moviment.

Estem convençuts que això beneficiarà a ambdós i que, en general, afavorirà la bona marxa de la nostra organització. S'estan ja celebrant reunions prèvies amb aquesta finalitat. **La propera serà, a.D., el dijous, 27 de febrer, a un quart de cinc de la tarda, a Llíria, 7. Barcelona.**

DIÀLEGS DES DE LA FE: **Dimarts, 18 de febrer, a LA TORRASSA.** Parròquia Ntra. Sra. Desemparats, a 2/4 de 5 de la tarda. **Dimarts, 25 de febrer, a BARCELONA-CIUTAT.** Parròquia de Corpus Christi, a les 5 de la tarda. **Divendres, 28 de febrer, a GRANOLLERS.** Parròquia de Sant Esteve. A les 5 de la tarda.

Tots sabem que un procés de canonització és força complex i laboriós. Després dels llargs anys que han seguit des de l'òbit del bisbe Torras i Bages a Vic, el 7 de febrer de 1916, el poble cristià ha multiplicat treballs i pregàries amb la confiança, cada vegada més viva, de poder sentir, un dia, la veu indefallent de l'Església. Actualment, el procés canònic està força avançat. Ja ha estat nomenat, per part de la Congregació dels Sants, el cardenal

encarregat de presentar la ponència davant el congrés de cardenals perquè aquest ratifiqui, si s'escau, el vot positiu dels consultors teòlegs. Aquest esperat moment pot arribar abans d'entrar a l'estiu d'enguany. És aleshores que l'informe dels teòlegs i la gestió de Mons. Porsí (advocat) donarien el seus fruits, i l'Església podria declarar les virtuts heroiques del servent de Déu, doctor Josep Torras i Bages que passaria a ser "venerable".

Enguany commemorem el centenari de la publicació de "La Tradició Catalana"

La causa Torras i Bages avança

CENTENARI DE "LA TRADICIÓ CATALANA"

Commemorem aquest any el centenari de la publicació de "La Tradició Catalana", obra cabdal del doctor Torras i Bages.

S'equivocaria molt qui mirés aquesta obra més des del punt de vista polític que no pas religiós. El doctor Torras fou un home completament consagrat al servei de Déu i de l'Església i, per això mateix, al servei de la pàtria. Totes les coses les pensava i les feia com a sacerdot i només com a sacerdot: **"Sempre han estat —diu— la fe i la pàtria les que han posat la ploma a la meua mà"**. És només per imperatiu de la seva consciència sacerdotal, que ell intervingué tan decididament en el moviment regionalista.

Ell mateix ho explica al seu amic, el canonge Collell, en carta de 1886: **"He vist —diu— l'almanac de La Campana de Gràcia que m'ha deixat aplomat. I no perquè jo deixés d'afigurar-me que era una publicació obscena, sinó impia i fins sectària; més l'estranyesa meua ha estat de veure els que no es desdenyen de col·laborar en un opuscle tan endiablant i anticristià essencialment... Allí hi ha l'Almirall, l'Ubach i Vinyeta, entre altres que ara no recordo. No poden ser aquests els restauradors de Catalunya"**.

Notem els mots finals, que hem subratllat i que ens diuen ben clar que aquest incident fou el motiu determinant de la seva futura actuació. Intervingué, doncs, en el moviment **regionalista** (ara diríem nacionalista), però no pas des del pla d'una política partidista, sinó des de les altures de la fe i de la filosofia tomista, de què estava imbuït, per fer una labor, com diu ell mateix, de "seminació de bones idees", és a dir d'orientació

El doctor Torras fou un home completament consagrat al servei de Déu i de l'Església

cristiana del moviment que tot just acabava de néixer.

I fou així que l'any següent, 1887, començà a publicar, a "La Veua de Montserrat", una sèrie d'articles que, retocats i ampliat, formarien més tard la seva obra màxima "La Tradició Catalana" publicada en 1892.

Quines eren les seves intencions en donar l'obra a llum?

Ell mateix ho revela en carta a Collell del 26 de novembre de 1891: **"Estic preparant la publicació del meu llibre... Entregats com estem en cos i ànima a l'Església, fiu un**

llibre com una apologia indirecta de l'acció de l'Església a Catalunya... Estic segur que el clergat s'hauria de posar al davant d'un moviment que exigeix talent, prudència i caritat".

"La Tradició Catalana", en efecte, és principalment una defensa entusiasta de l'Església i una demostració clara i contundent de la influència del cristianisme en la configuració del poble català en tots els aspectes i a través de tota la seva història: en la filosofia, en la literatura, en el dret, en l'art, en la política, en la família, en els

costums... Per acabar dient que tot allò de gran i de noble que té Catalunya ho deu al cristianisme.

EL VALOR ÈTIC DEL REGIONALISME

Inspirat en la doctrina del papa Lleó XIII, Torras i Bages propugna el valor ètic del regionalisme català amb arguments extrets de la tradició cristiana i de la raó natural, mantenint una posició equidistant del tradicionalisme immobilista de Sardà i Salvany i del racionalisme laic de Valentí Almirall.

Afegim, encara, que "La Tradició Catalana" és una veritable història del pensament català a través de les figures més representatives del nostre poble. Una història incompleta, sens dubte, i fins i tot, necessàriament reformatable, car el doctor Torras no pogué disposar en el seu temps de bones monografies ni de la infraestructura historiogràfica dels nostres dies; però, malgrat tot, obra genial i de gran volada i, per això mateix, admirable i sempre vàlida. L'obra rebé, ja des dels seus inicis, els majors elogis. "Pedra angular del nostre regionalisme" l'anomena el bisbe Morgades. Grans lloances li dedicà també, curiosament, Sardà i Salvany. I després d'ell, el mateix fan, entre altres, Narcís Verdaguer i Callís, Jaume Collell, Prat de la Riba, Joan Maragall, Rovira i Virgili, Bofill i Matas, Lluís Carreras, Miquel d'Esplugues, Carles Cardó, cardenal Pla i Deniel.

Pabón diu que és "el breviari del pensament tradicionalista català i d'ideologia tradicionalista catòlica". I Vicents Vives afegeix que ha estat "una obra d'extraordinària eficàcia en la difusió del moviment nacionalista".

Però diguem-ho una vegada més: "La Tradició Catalana" és una obra escrita, abans de tot, no per motivacions polítiques mesquines, sinó fonamentalment, per motivacions religioses. **"No vull parlar de política —diu— cosa contrària al meu gust i al meu caràcter. No! La nostra fe regionalista neix de la mateixa fe; no té objecte polític ni s'encamina a altra cosa que al bé dels homes i sols es funda en l'estudi (vol dir, l'amor) de l'Església"**.

■ Àngel Miralda

Mireille Nègre

“Ballar per Déu”

Ha introduït valors cristians en la dansa clàssica

Mireille Nègre és una excel·lent ballarina francesa que ha fet una opció clara: “ballar per Déu”. S’oblidà de circuits professionals, grans contractes i diners per orientar la seva vida d’una manera diferent, amb una coherència absoluta amb allò que ella sent i desitja. Ha passat deu anys al Carmel i ara torna a ser notícia.

L’any 1965, Mireille Nègre va ser nomenada “primera ballarina” de l’Òpera de París. Es recompensaven d’aquesta manera els seus 13 anys de treball intensiu i el seu talent. Aleshores havia fet 22 anys i tenia un futur esplendorós davant seu. Mireille s’havia endinsat dins el món de la dansa per motius terapèutics, ja que s’havia de curar un peu ferit en un accident que va patir en un ascensor. Va triomfar plenament, però això no la feia sentir del tot feliç, li mancava quelcom. “No m’agradaven —va afirmar en una publicació francesa— els balls que havia d’interpretar. Creia que la dansa clàssica podia oferir coreografies amb un sentit espiritual més accentuat”. Fou aleshores, l’any 1967, quan va prendre una decisió molt important en la seva vida: ingressar al Carmel. “En aquell moment —ha explicat posteriorment— l’Església no podia assumir la forma de vida amb la qual jo somiava: barrejar la dansa i el meu amor cap a Déu. Vaig romandre deu anys al Carmel totalment lliurada a Déu”.

La importància de la pregària

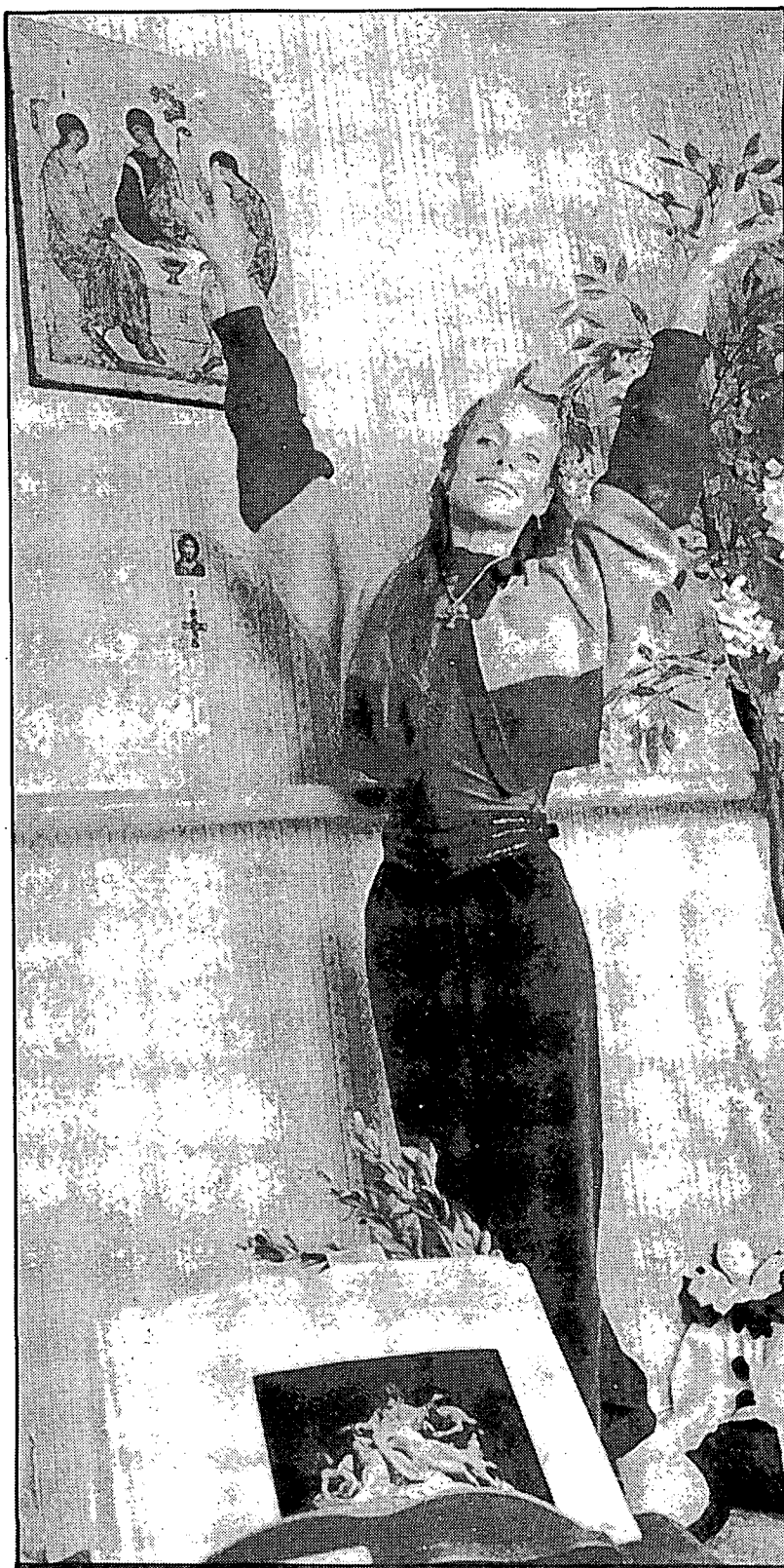
Durant els anys que ha passat al Carmel de Limoges, Mireille es va consagrar a la pregària. Tanmateix, ella no va oblidar del tot la dansa. En

el seu diari personal va escriure: “**Dansar és donar idees d’harmonia en un món ferit**”. El 1977, per raons de salut, Mireille Nègre va deixar el Carmel sense haver fet els vots definitius. La seva fe no s’havia pas afeblit. Ben al contrari, s’havia reforçat. Però va tornar a integrar-se a la dansa. Ella va demanar i obtenir de l’Església la condició de “verge consagrada”, restablerta pel Concili Vaticà II. “**No és cap novetat —afirma Mireille— Hi ha verges consagrades a Crist des del segle III de la nostra era. Però la vida d’aquestes dones fou difícil. Vivien aïllades i es varen agrupar per crear comunitats**”. Actualment hi ha a França dues-centes verges consagrades per l’Església. És un fet poc conegut perquè es tracta de persones discretes. Són metgesses o empresàries. Mireille és l’única persona popular.

Consagrada a Crist pel cardenal Lustinger el 1986, va tornar al món de la dansa. Mireille, no obstant, va decidir “ballar per Déu”. “**Vaig pretendre —assenyala— introduir els valors cristians a la dansa clàssica**”. Cada any fa unes quaranta representacions a França en les quals intenta fer veure la unió d’amor que Déu intenta establir amb l’home. Ella pretén que el seu cos esdevingui lloc de pregària per entrar en l’àmbit de la vida espiritual.

El passat 5 de febrer, Mireille Nègre va presentar el seu darrer espectacle al Palau de la UNESCO de París. Mireille crea coreografies tenint molt present les tensions del món actual. Ha volgut mostrar que es pot orientar d’una manera positiva, artística i constructiva la violència existent en cadascun de nosaltres”.

■ J.F.L.

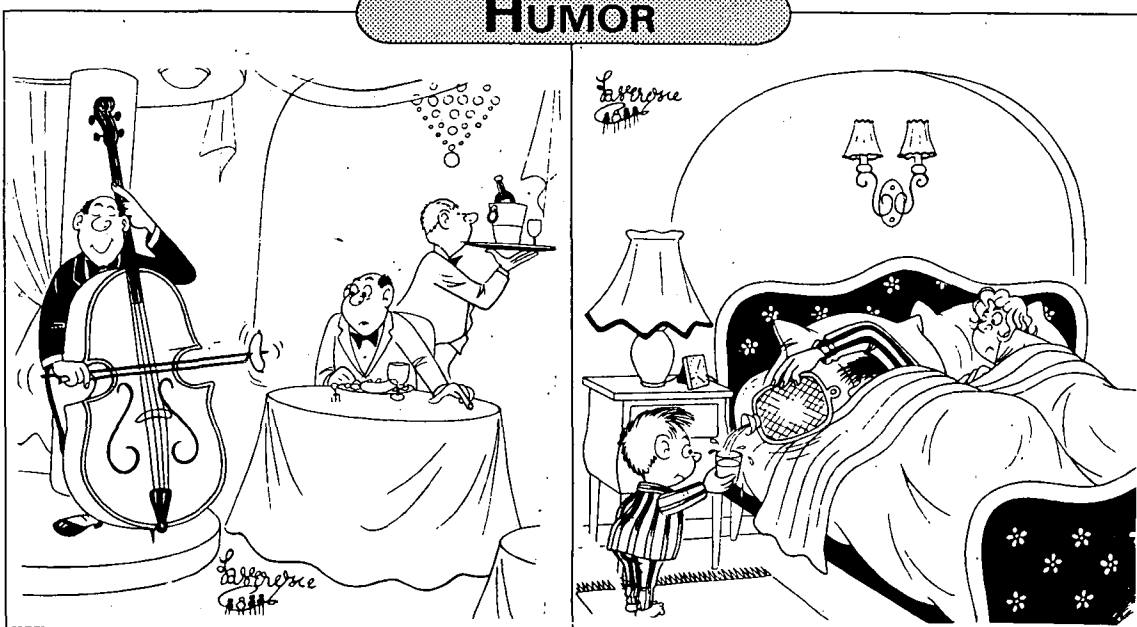

Amb la dansa s’apropa a Déu

Fòrum “Home i Evangeli”

Enguany aquest Fòrum obert a tots els cristians de les diòcesis de Catalunya, se celebrarà els dies 7 i 8 de març, al col·legi La Salle Bonanova, de Barcelona, i tindrà com a lema “**1992: nous desaflaments, noves respostes**”. Dissabte, el professor Joan Bada exposarà “Els desaflaments del 92”, amb concrecions sobre Amèrica Llatina (Francina Planas), les pobres de Barcelona (Joan Gomis), els joves (Consuelo Prados). A la tarda, hi haurà treball per àmbits. Diumenge, la professora Montserrat Camps tindrà la ponència “Cridats per l’Evangeli en un món que canvia”, seguida de debat i comunicacions. A la tarda, després d’un acte de solidaritat amb les causes de Pere Casaldàliga (amb intervenció de la Coral Primavera per la pau), se celebrarà l’Eucaristia i es llegirà la declaració final. Per a informació i inscripcions: ICESB, carrer Enric Granados, 2 - 08007 Barcelona (tel: 93/454 96 55, de dilluns a divendres, de 7 a 9 de la tarda).

HUMOR

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d’Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY

Tel. (93) 337 18 12

LA SARDANA I LA DANSA

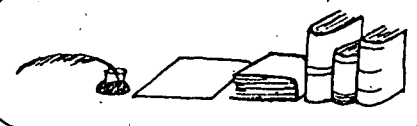
Premi “Conrad Saló”

L'Ajuntament de la Bisbal d'Empordà acaba de convocar la cinquena edició del Concurs de Composició de Sardanes per a Cobla "Premi Mestre Conrad Saló", obert a tots els compositors interessats i dotat amb 350.000 pessetes. Cada participant podrà presentar un màxim de dues obres instrumentades per a cobla d'onze instruments, per bé que també es prendran en consideració aquelles composicions instrumentades per a cobla de tretze instruments. En les partitures originals es posarà el lema, però no el títol de la sardana ni el nom de l'autor; dades que es faran constar a l'interior d'un sobre clos juntament amb la identitat, adreça i telèfon de l'autor. El jurat del Concurs seleccionarà les cinc obres que, segons el seu criteri, consideri millors d'entre les presentades les quals seran finalistes i es disputaran els premis establerts: els tres premis musicals, decidits per votació secreta del mateix jurat; i el premi popular, que s'atorgarà per votació secreta del públic assistent a l'acte de concessió dels Premis "Conrad Saló". El primer premi és de 150.000 ptes.; el segon, de 75.000; i el tercer de 50.000. El premi popular està dotat amb 75.000 ptes. D'altra banda, la sardana guanyadora del primer premi serà enregistrada en disc per la cobla La Principal de la Bisbal; i tots els autors de les sardanes finalistes seran distingits amb un trofeu de ceràmica, confeccionat expressament i exclusivament per a aquest certamen. El termini de presentació d'obres finalitzarà el dia 31 de març de 1992; i l'acte de concessió dels Premis serà el 23 de maig. Tots els interessats poden demanar les bases i fer arribar les sardanes concursants a l'Ajuntament de la Bisbal, Pl. del Castell, 17100 La Bisbal d'Empordà (Baix Empordà). (Més informació a través del telèfon (972) 64 09 75).

CURSETS.—L'Agrupació Sardanista de Ripoll està desenvolupant el seu 21è. curset d'ensenyament de ballar sardanes; les sessions són de seixanta minuts i tenen lloc a l'Escola Salesiana de la capital ripollesa, cada diumenge, a dos quarts de dotze del matí. La cloenda d'aquest curset està prevista pel dia 29 de març. També a Sant Feliu de Guíxols, cada diumenge al matí, hi ha ensenyament de ballar, comptar i repartir la sardana als locals del primer pis del Nou Casino la Constància; és el curset que habitualment promou l'Agrupació Amics de la Sardana de l'esmentada vila del Baix Empordà.

■ Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

El carro (3)

La càrrega té un sentit més físic i material. Recordeu el títol d'una altra novel·la, Totes les bèsties de càrrega, del nostre Pedroló. Hi ha els trens i els vaixells de passatgers, i els de càrrega. Amb tot, també figuradament, la càrrega expressa idees espirituals. Hi ha obligacions que són una càrrega, la direcció d'una empresa pot ser una càrrega, i ho és sense cap dubte, el feix d'impostos que pesa sobre la ciutadà. Segons quins temperaments sembla que obrin impulsats per una càrrega de dinamisme, d'il·lusió o d'optimisme.

Amb l'afegitó d'algun prefix, tenim el descàrrec, l'encàrrec i el recàrrec. I la descàrrega. En descàrrec de la culpa de no haver complert el seu encàrrec, li vaig pagar el que li devia amb recàrrec. Descàrrega té més d'un significat: la descàrrega d'un camió, d'una arma de foc, de llamps i trons en una tempesta...

Un carretó és un carro petit, de mà, conduït per una persona en els petits transports en una obra, fàbrica, mercat, explotació agrícola, etc. Irònicament, també és un carretó tota persona lenta i feixuga en els seus moviments, i els carruages atrotinats que ja no tiren gaire.

La carrossa i la carretel·la ens presenten l'aspecte sumptuari de la qüestió. La carrossa és el cotxe de cerimònia que encara veiem en les grans bodes reials o principesques, amb el cotxer davant, en un seient elevat i un replanell al darrera per anar-hi drets dos lacais, igual com el que portava la Ventaflores per anar al ball. La carrossa dona nom a la superestructura de l'automòbil muntada so-

bre el xassís, la carrosseria, part del cotxe on s'alloigen el conductor i els viatgers. La jovenalla de la primera volada ha posat de moda anomenar carrossa a tot aquell que ja no és de la seva edat i defuig les estridències i els excessos propis del caps veràs i eixelebrats. Bé, sembla una moda passatgera.

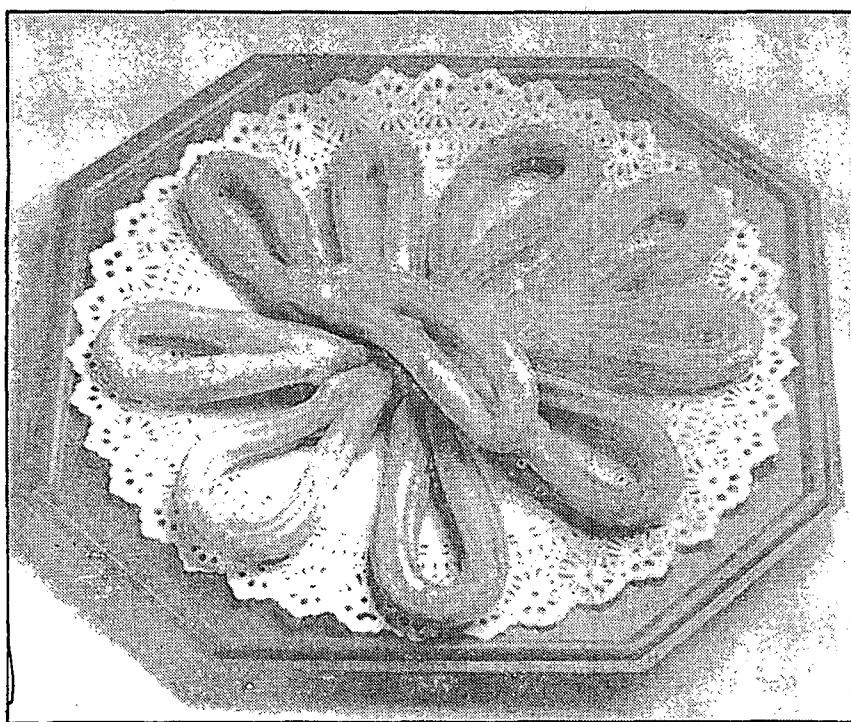
La carretel·la és el nom genèric del carruatge de luxe per anar a passeig els dies de sol, pels grans bulevards, per les avingudes amb arbres i jardins, tirat per cavalls de bon veure. Una estampa desusada que ja només veiem a les pel·lícules d'època.

Quan les criatures comencen a voler caminar hom. les col·loca en aquell estri amb rodetes, d'àmplia base, que els permet córrer i els impedeix de caure; els caminadors. Doncs, bé, en molts indrets dels Països Catalans, dels caminadors en diuen les carrutxes, un derivat de carro, també.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— El revers del full arrencat de programa de què parlàvem diu; entre altres coses: SOLETAT. Tot amb avirams i conills. Polls desbosats. Els desitje passin una bona Festa Major. Revisem-ho: SOLEDAT. Tot en avirram i conills. Els desitje que passin... Lad de SOLEDAT, una. En, en lloc de amb, dues. Aviram, nom col·lectiu, és en singular, tres. Desossats, sense b i amb dues esses, quatre i cinc. Desitje, forma dialectal que respecto, però que és amb g, sis. Omissió del que, set. Que junt amb les sis de l'altra cara sumen tretze, i m'havien dit que n'hi busqués una.

■ **Albert Pera**

Xurros

INGREDIENTS:

500 g de farina
1 llimona
200 g de sucre
1/4 de branca
de canyella
1 l. d'aigua
1/2 culleradeta
de sal
2 l. d'oli

ELABORACIÓ:

Es passa la farina pel sedàs o colador fi, es talla la pell a la llimona, ben fina.

Amb un cassó es posa l'aigua al foc amb 50 g de sucre, la pell de llimona, la sal i la canyella. Es fa arrencar el bull, es decanta del foc i es retiren la canyella i la pell de llimona.

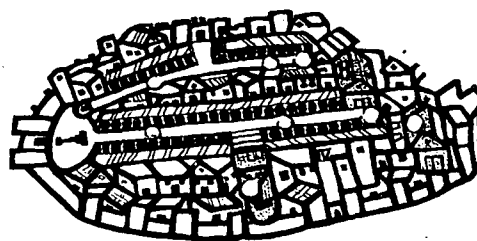
S'hi afegeix 1/4 de l. d'oli i la farina; es remou amb una espàtula de fusta, mentre es torna a posar al foc, fins obtenir una pasta completament llisa.

Posen la resta d'oli a una paella o fregidora i espereu que s'escalfi. Es posa la pasta preparada a una xurrera o a una mànega pastissera amb broquet arrissat, quan l'oli està calent, s'hi van tirant rodes de pasta. Ràpidament i fent servir una escumadora, se'ls van tirant oli pel damunt, i se'ls dona la volta, perquè quedin daurats pels dos costats.

Quan estan ben daurats es deixen escórrer en una reixa. Finalment, es col·loquen en una plàtera de servir amb blanda i una mica de sucre espolsat pel damunt. A part s'hi posa la sucrera per si alguna persona se'n vol posar més.

■ **Maria Teresa Dachs**

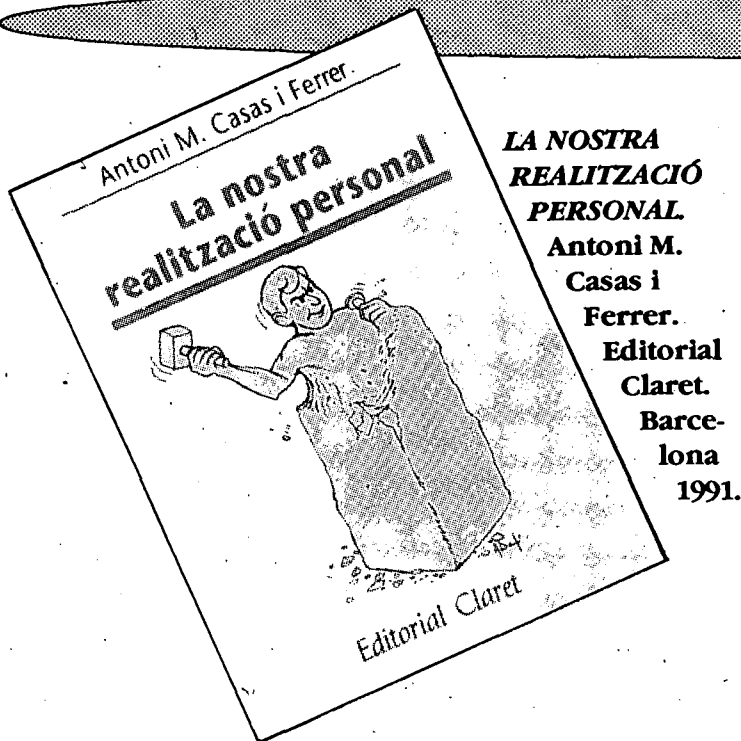
Jerusalem llibre de vida

**Fundació
Catalunya
Cristiana**

Pròximament, traduït del francès i editat per la Fundació Catalunya Cristiana, es posarà a la venda al públic, el llibre "Jerusalem, llibre de vida". No és cap exageració qualificar-lo d'un extraordinari llibre d'espiritualitat evangèlica —tot ell és un enfilall de cites bíbliques, evangèliques i patrístiques— que, bo i donant a conèixer les idees-mare que inspiren la vida contemplativa i activa dels grups comunitaris de monjos i monges de Jerusalem, ubicats al cor de les ciutats i viles, assenyala el camí a seguir per tots els cristians que vulguin viure generosament la seva fe i, ungida per l'Esperit, testimoniar-la i comunicar-la a les dones i homes del món d'avui, en el fons tan assedegat i famolenc de Déu.

Llibres

El camí per a esdevenir persona

Crec que ningú millor que l'autor del llibre que avui presentem expressa i resumeix el seu contingut: "Aquestes pàgines —diu— ens descobreixen secrets bàsics de la vida. El que és i el que no ha de ser, l'ésser humà".

La professió d'advocat, graduat en Filosofia i amb anys d'experiència entre el jovent, d'Antoni M. Casas i Ferrer —autor del llibre— l'ha dut a avesar-se en les crisis que enterboleixen els homes i en els inacabables problemes de les persones i de les famílies.

En tota la temàtica, sorprèn pel nombre considerat de cites i d'anècdotes que ajuden a convèncer de les afirmacions que es van desgranant a cada capítol. L'estil és planer i entenedor, el contingut regalima aquell "seny" amb què definim el tarannà català. Més que nostàlgia de temps passats, l'autor s'esforça per captenir-se en els presents, i no tant amb arguments dogmàtics o apologètics, que avui no convencen a ningú, sinó amb suggeriments, amb un mestratge plàcid i ferm ensem, i sobretot, amb uns principis articulats entre les dades de la psicologia humana i els valors transcendents i misteriosos de l'home.

Un llibre puntual, suggestiu i molt ben pensat per a casa nostra, que acredita la prestigiosa col·lecció "Els Daus" de l'Editorial Claret.

■ Francesc Gamissans

Testimonis sobre el fundador de l'Opus Dei

Moltes de les persones que havien mantingut un llarg tracte d'amistat amb Mons. Escrivá de Balaguer, consideraren com un deure de justícia escriure —en la presència de Déu i per amor a la veritat— el relat del seu tracte amb el Fundador de l'Opus Dei. Amb aquests testimonis manifesten el seu judici personal sobre la santedat de la vida que apreciaren en ell.

La Vice-postulació de l'Opus Dei a Espanya ha decidit editar alguns testimonis, inèdits el dia d'avui, escrits per personalitats de la vida eclesiàstica espanyola que tractaren, durant molts anys i amb assiduitat, el Fundador de l'obra.

Aquests són els autors entre altres:

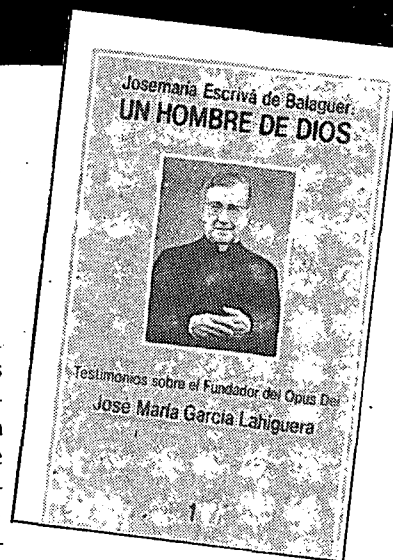
1.— Mons. García Lahiguera

Col·lecció **TESTIMONIOS SOBRE EL FUNDADOR DEL OPUS DEI**, Ediciones Palabra, S.A.

- 2.— Mons. Cantero Cuadrado
- 3.— Cardenal Bueno Monreal
- 4.— Mons. Delgado Gómez i Mons. Del Campo
- 5.— Mons. Hervás Benet i el P. Sancho, O.P.
- 6.— Mons. López Ortiz i Mons. Moro Briz

Aquests textos —en reviu la empremta que deixà en tantes ànimes el tracte amb el Venerable Servent de Déu— transmetran als lectors una mica d'amor de Déu i l'amor als homes que caracteritzà la seva vida.

■ J.D.

Prosa eficaç i brillant

TRAMPA SOTA LES AIGÜES, Josep Vallverdú. Ed. Noguer, Barcelona 1991.

"Quan vaig venir a Pyranos tenia el pressentiment que en els esdeveniments futurs hi hauria de fer un paper de protagonista...". Això que pensava Nisos, en efecte, es féu ben aviat realitat. La situació a l'illa de Pyranos havia anat quedant dominada per una perillosa màfia i Nisos, amb els seus amics Andros, Gregor i Miquel, organitza la resistència de tot el poble pescador contra aquests fets lamentables. L'acció i la intriga fan d'aquest relat un dels millors encerts novel·lístics de Vallverdú.

Josep Vallverdú va néixer a Lleida l'any 1923. És llicenciat en filologia clàssica i ha exercit llargament la docència. Escriptor nat, creador d'una prosa eficaç i brillant, ha conreat tota mena de gèneres literaris, però sobretot la narrativa juvenil. Ha guanyat els premis "Joaquim Ruyra" (1963), "Folch i Torres" (1968 i 1970), el de la Generalitat de Catalunya al millor llibre infantil. El 1980 merescué ésser inclòs en la llista d'honor del premi Andersen internacional.

■ C.C.

II Premi "Europa" de literatura infantil i juvenil

Convoca:

Ediciones B (Espanya), Arena Verlag GmbH (Alemanya), Collins Children's Hardback (G.B.) i Editions de l'Amitié Rageot (França).

Lliurament de treballs: Ediciones B
C. de Rocafort, 104. Tel. (93) 423 31 91
08015 Barcelona

Resum de les bases:

Aquest premi té per finalitat promoure la lectura entre els nens i els joves, per tal de contribuir a la unitat europea a través de la lliure circulació d'idees i la creació d'iniciatives comunes.

Poden optar-hi tots els ciutadans o residents en un país europeu. Les obres hauran de ser ficció: novel·les, o narracions breus vinculades entre elles per un nexa comú.

Podran estar escrites en anglès, alemany, francès o qualsevol de les llengües oficials de l'Estat espanyol. En aquest darrer cas, l'autor que presenti

un original en una llengua que no sigui el castellà, es compromet a facilitar una traducció al castellà si resulta finalista.

Extensió mínima: 60 folis.

Els treballs es presentaran per triplicat, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, fent-hi constar el nom de l'autor o un pseudònim, o bé el nom del seu agent, com també una adreça i un telèfon de contacte. En el sobre figurarà la indicació "Original optant al Segon Premi Europa de Literatura Infantil i Juvenil".

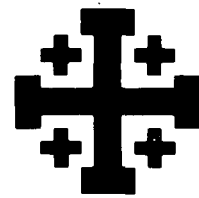
L'autor haurà d'adjuntar una declaració on certifiqui que li corresponen plenament els drets de l'obra presentada, que és inèdita i que no opta a cap altre concurs al mateix temps.

Termini de presentació de treballs: 31.03.92

Dotació:

Primer premi: 15.000 Ecus.

Accèssit: 3.000 Ecus.

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs

Del 6 al 13 de maig

Inscripció i informes:

Comissaria de Terra Santa P. Manuel Prades.
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

El Valladolid s'imposà clarament al club madrileny

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Barcelona	1	Sevilla	0	Valencia	1	Albacete	1
Ath. Bilbao	2	Sp. Gijón	0	Osasuna	1	Burgos	1
Valladolid	2	R. Madrid	1	At. Madrid	3	Mallorca	0
Cádiz	2	Logroñés	0	Oviedo	1	Español	0
Tenerife	1	Deportivo	0	Zaragoza	1	R. Sociedad	3

1.	Real Madrid	32 + 10	21
2.	Barcelona	30 + 8	21
3.	Valencia	28 + 8	21
4.	At. Madrid	26 + 6	21
5.	Zaragoza	26 + 6	21
6.	Albacete	26 + 4	21
7.	Sp. Gijón	24 + 2	21
8.	Sevilla	23 + 1	21
9.	Burgos	23 + 1	21
10.	R. Sociedad	22 + 2	21
11.	Oviedo	19 - 1	11
12.	Ath. Bilbao	19 - 3	21
13.	Logroñés	19 - 3	20
14.	Deportivo	17 - 5	21
15.	Osasuna	17 - 3	21
16.	Tenerife	16 - 4	21
17.	Cádiz	15 - 5	21
18.	Valladolid	14 - 6	21
19.	Español	12 - 8	21
20.	Mallorca	10 - 10	20

Busquets (Barcelona)

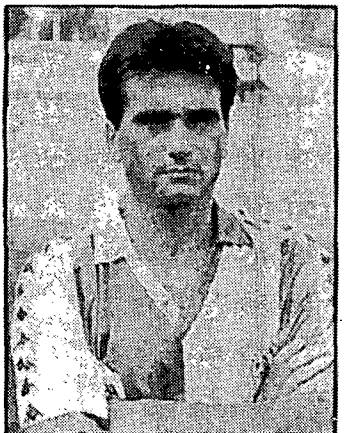
GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	12
Hierro (R. Madrid)	11
Zamorano (Sevilla)	"
Laudrup (Barcelona)	9
Pizzi (Tenerife)	"
Butragueño (R. Madrid)	8
Fonseca (Valladolid)	"
Koeman (Barcelona)	"
Michel (R. Madrid)	"
Penev (Valencia)	7
Polters (Logroñés)	"
Urban (Osasuna)	"
Bakero (Barcelona)	6

SEGONA DIVISIÓ

Racing	0	Mérida	1	Celta	2	Barcelona B	0
Sestao	1	Málaga	0	Compostela	1	Palamós	0
Eibar	0	Lleida	0	Rayo	2	Sabadell	0
Figueres	0	Castellón	0	R. Madrid	0	Bilbao Ath.	3
Murcia	2	Las Palmas	1	Avilés	2	Betis	2

1.	Celta	28 + 8	23
2.	Figueres	26 + 4	22
3.	Lleida	26 + 6	22
4.	Rayo	25 + 3	23
5.	Compostela	24 + 4	23
6.	Betis	24 + 4	23
7.	Racing	23 + 3	23
8.	Mérida	22	23
9.	Eibar	22	23
10.	Barcelona B.	21 + 1	23
11.	Castellón	21 - 1	23
12.	Palamós	20 - 2	23
13.	Murcia	19 - 3	23
14.	Sestao	19 - 3	23
15.	R. Madrid	19 - 3	23
16.	Sabadell	18 - 2	23
17.	Las Palmas	18 - 4	23
18.	Málaga	17 - 5	23
19.	Bilbao Ath.	14 - 6	23
20.	Avilés	14 - 6	23

Nino (Sabadell)

GOLEJADORS

Milojevic (Mérida)	15
Gudelj (Celta)	"
Bilek (Betis)	8
Paquito (Mérida)	"
Jose M. (R. Madrid)	"
Amavisca (Lleida)	"
Miladenovic (Castellón)	7
Mel (Betis)	6
Carreras (Barcelona)	"
Music (Castellón)	"
Guillermo (Castellón)	"
Pedro (Rayo)	"
Bénito (Racing)	"

LA TRAVESSA

JORNADA 23 (9-2-92)

1.	Barcelona - Sevilla	1
2.	Ath. Bilbao - Sp. Gijón	1
3.	Valladolid - R. Madrid	1
4.	Cádiz - Logroñés	1
5.	Tenerife - Deportivo	1
6.	Valencia - Albacete	X
7.	Osasuna - Burgos	X
8.	At. Madrid - Mallorca	1
9.	Oviedo - Español	1
10.	Zaragoza - R. Sociedad	2
11.	Racing - Mérida	2
12.	Eibar - Lleida	X
13.	Figueres - Castellón	X
14.	Compostela - Palamós	1

Pleno 15

Avilés - Betis

X

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 24 (16-2-92)

1.	Sp. Gijón - Sevilla
2.	R. Madrid - Ath. Bilbao
3.	Logroñés - Valladolid
4.	Deportivo - Cádiz
5.	Albacete - Tenerife
6.	Burgos - Valencia
7.	Mallorca - Osasuna
8.	Español - At. Madrid
9.	R. Sociedad - Oviedo
10.	Zaragoza - Barcelona
11.	Castellón - Eibar
12.	Barcelona B. - Murcia
13.	Bilbao Ath. Rayo
14.	Avilés - Racing

Pleno 15

Avilés - Betis

PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

1.	Sp. Gijón - Sevilla
2.	R. Madrid - Ath. Bilbao
3.	Logroñés - Valladolid
4.	Deportivo - Cádiz
5.	Albacete - Tenerife
6.	Burgos - Valencia
7.	Mallorca - Osasuna
8.	Español - At. Madrid
9.	R. Sociedad - Oviedo
10.	Zaragoza - Barcelona

Més emoció a la lliga

El Madrid, un vaixell a la deriva

Semblava que la lliga estava decidida, que tots els aspirants havien begut oli abans d'acabar la primera volta. S'albirava una segona fase de la competició avorrida en la qual tot estava decidit. Però, de cop i volta, el Madrid s'ha desinflat espectacularment i ha permès la recuperació d'altres equips com el Barça o el mateix València disposats a entrar directament

en la lluita pel títol.

Sempre s'ha comentat, amb un punt d'enveja, que a la lliga italiana diversos equips opten cada any al títol de lliga i que aquest fet dona un especial relleu i emoció a la competició. Enguany, amb una mica de sort, la situació pot ser similar en la competició espanyola. El futbol hi pot sortir guanyant.

L'oportunisme de Salinas

El Sevilla, en la darrera jornada, va posar les coses molt difícils al Barça. En veure's privat del concurs de les seves figures, Espárrago va optar per muntar un dispositiu defensiu molt

consistent que dificultava moltíssim el treball atacant d'un Barça que no va tenir el seu dia. L'àrbitre, a més, va anul·lar un gol legal a Begiristain i va estar poc encertat amb els fores de joc.

Els entrenadors dels equips rivals —Espárrago i Toshack en són un bon exemple— demostren que comencen a trobar antidòts per frenar el joc ofensiu del Barça i potser caldria que el cos tècnic busqui alternatives tàctiques a les habituals. En el partit davant el Sevilla, Cruyff no va reaccionar a la segona part i es va entestar a mantenir pel cantó dret el tàndem Nando-Nadal que va ser inoperant durant tot el partit.

Norris ja és novament el líder de l'equip

Torna Norris

La reaparició d'Audie Norris és una bona notícia per al bàsquet blaugrana perquè amb ell torna l'espectacle, aquell punt de màgia del bàsquet. Els afeccionats l'enyoraven i li varen donar un suport ple. És un jugador de gran qualitat tècnica i que lluita de valent en cada partit. Ha estat una peça decisiva en la consecució d'objectius importants per al bàsquet blaugrana en els darrers anys. El públic ho sap i ho valorà.

■ Tomàs Puntí

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquit repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Imprès a dues tintes.

Enquadernació Gualflex, amb dues tintes.

P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 57 - 89 - 08029 Barcelona

televisió

Programació del 16 al 22 de febrer de 1992

TV
3

DIUMENGE, 16

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Aquest programa
12.50 Benson (D)
13.15 Amor a primera vista
14.30 Telenotícies - El temps
15.05 Club super 3
15.35 Tarda de cine (D):
«Consell de família»
17.30 El salt
18.35 L'imperdible Parker Lewis
19.00 Magnum (D)
20.00 Gol a gol
20.30 Telenotícies - El temps
21.00 30 minuts
21.30 Dallas (D)
22.15 Gran estrena: «La joia de la corona»
23.15 Innocent o culpable (D)
23.35 **SIGNES DELS TEMPS**
00.20 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

09.50 Gradul's, ara pot
10.20 Informació agrària
10.30 Universitat oberta (D)
12.30 A dalt i a baix (D)
14.00 T/N Comarques
14.30 Telenotícies - El temps

15.05 Bona cuina
16.45 Simon i Simon
17.15 Club super 3
19.10 Katts i gos (D)
20.15 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps

DILLUNS, 17

11.00 30 minuts
11.35 Això és massa
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.15 Gent del barri (D)
15.40 Com a casa
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Betes i films
21.35 Pantalla (D): «La dona de l'amo»
23.05 Telenotícies - Diners
23.50 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville
00.15 La dimensió desconeguda

DIMARTS, 18

11.00 Personal i intransferible
11.45 Dallas
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.10 Gent del barri (D)
15.40 Com a casa
19.35 2/4 de Bachs

21.10 Amor a primera vista
22.15 Avui per demà
22.45 Wolf (D)
23.30 Telenotícies - Diners

00.15 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville
00.40 Bagdad cafe (D)

DIMECRES, 19

11.00 Vida salvatge
11.30 Versió directa

13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.10 Gent del barri (D)
15.40 Com a casa
19.35 2/4 de Bachs
21.10 Cinema 3: «Dòlars, dòlars, dòlars»
23.15 L'informatiu cinema (D)
23.45 Telenotícies - Diners
00.30 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville
00.55 Motor a fons

DIJOUS, 20

11.00 Thalassa
11.45 Més enllà del 2000
13.00 Riviera (D)
13.30 Veïns (D)
15.10 Gent del barri (D)
15.40 Com a casa
19.35 2/4 de Bachs
21.10 El joc del segle
22.30 Actual
23.30 Telenotícies - Diners
00.20 Temps de neu
00.45 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville

DIVENDRES, 21

11.00 Aquest programa
11.30 Actual
13.00 Riviera (D)

13.30 Veïns (D)
15.10 Gent del barri (D)
15.45 Com a casa
19.35 2/4 de Bachs
21.10 La vida en un xip
23.50 Telenotícies - Diners
00.35 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville
01.00 Pel·lícula: «A flor d'aigua»

DISSABTE, 22

09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.40 El joc del segle
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies - El temps
15.00 Bona cuina
15.10 Club Super 3
15.35 Tarda de cine:
«Vacances a París»
17.15 El pare Dowling (D)
18.25 Cop de sort (D)
19.10 L'espantacells i la Sra. King
19.50 Ves què diran
20.25 Bona cuina
20.30 Telenotícies - El temps
21.00 Això és massa
22.00 Cine nit: «L'ull de l'agulla»
00.05 Jocs Olímpics d'hivern d'Albertville
00.30 Cine de mitjanit:
«Divendres 13 - 2a part»

TV
2

DIUMENGE, 16

08.00 Chocala
09.00 **SANTA MISSA**
09.45 Tria bé, tria TVE
10.00 Dibuja-2
10.30 Cine para todos: «El cuento del Zar Saltan»
12.00 Domingo deporte
12.15 Juegos Olímpicos de invierno. Albertville-92
13.15 Domingo deporte
15.00 Barcelona olímpica
15.30 Cine paraíso presenta (I):
«El número 17»
17.05 Dias de cine
17.30 Cine paraíso presenta (II):
«Más allá de las lágrimas»
20.10 Frecuencia pirata
21.00 L'informatiu
21.15 Llamadas a medianoche
22.00 J.O.O. de albertville
23.00 Estudio estadio
23.45 Ciclismo
00.00 Off cine: «Mientras haya luz»
01.30 Buscarse la vida en Madrid

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

07.30 Clip clap video
08.00 Dibuja-2
09.00 Pre-escolar
09.30 TV educativa
12.30 Cajón desastre
15.00 Especial J.O.O. de Albertville
16.25 Redacció a la 2
18.00 Falcon Crest
19.00 Peligrosamente juntas

DILLUNS, 17

11.30 Barcelona olímpica
12.00 Cataclip
12.15 Ski alpino
13.15 Clip clap video
13.30 Atac i gol
14.00 De otro mundo
14.30 Menjar bé
16.30 Primera sessió: «El gran hombre»
20.00 L'informatiu vespre
20.15 La barberia
20.45 Especial J.O.O. de Albertville
21.15 Aquellos maravillosos años
21.45 Las chicas de hoy en día
22.15 La estrella es... la Universal: «Barrios altos»
00.00 Orden especial
00.10 Rápido
00.30 Cine club: «Otro camino»

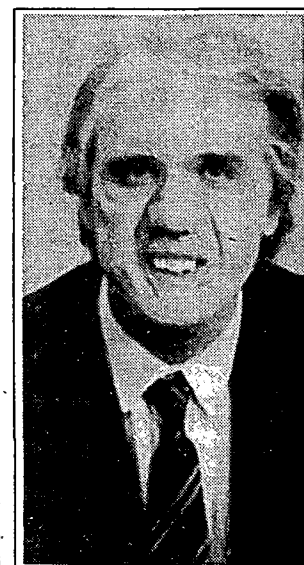
DIMARTS, 18

10.00 Ski alpino
11.00 TV educativa
11.30 ACB
12.00 La barberia
12.25 Cataclip
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Ski alpino
16.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
16.30 Primera sessió: «Mi hijo, mi amor»
20.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Punto y aparte
22.00 Las colecciones de la 2
23.30 Línea-900

00.00 Orden especial
00.10 Força Barça
00.30 Prisma
01.00 Cine club: «El bruto»

DIMECRES, 19

10.00 Ski alpino
11.00 TV educativa
11.30 Glasnost
12.00 Línea-900

13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Ski alpino
16.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
16.30 Primera sessió: «Así se quiere en Jalisco»

20.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
20.15 Especial J.O.O. de Albertville
21.00 Fútbol amistoso
22.00 El supercine de la 2: «El hombre de río»
00.30 Cine club: «Del infierno a la eternidad»

DIJOUS, 20

10.00 Ski alpino
11.00 TV educativa
11.30 Prisma
12.00 Va de cine
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 Ski alpino
16.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
16.30 Primera sessió: «Whisky y gloria»
20.00 Baloncesto
21.30 L'informatiu vespre
21.45 Neu a la 2
22.15 Jueves cine: «Viaje alucinante al fondo de la mente»
00.00 Orden especial
00.10 Metropolis
00.30 Cine club: «Premio de Belleza»

DIVENDRES, 21

11.30 Neu a la 2
12.00 Rápido
12.30 Cajón desastre
13.00 Clip clap video
13.30 Xafarranxo
14.00 De otro mundo

14.30 Menjar bé
15.00 Cifras y letras
15.30 Documental
16.30 Primera sessió: «Aquella noche en Varsovia»
20.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
21.00 L'informatiu vespre
21.15 Hockey hielo
22.00 Patinaje artístico
23.00 El lado oscuro
00.00 Va de cine
00.30 Cine club: «El señor Galíndez»

DISSABTE, 22

08.00 Garibaldi
09.00 Força Barça
09.30 Xafarranxo
10.00 Ski alpino
11.30 Dibujos animados
12.00 Panorama setmanal
12.30 Atac i gol
13.30 L'informatiu
14.00 Ski alpino
15.00 Ciclismo, Vuelta Comunidad Valenciana
15.30 Ponte las pilas
16.30 NBA
18.30 Una forma de vivir
19.00 Pista de estrellas
19.45 Tria bé, tria TVE
20.00 Chocala
21.00 L'informatiu
21.15 Literal
21.45 Ven al paralelo
23.00 De risa
00.30 La tabla redonda
01.30 Glasnost
02.00 Cine club: «Cubagua»

canal
33

DIUMENGE, 16

13.00 Hoquei patins
14.30 Handbol femení
15.30 Gol a gol
16.00 NBA
17.00 Tennis
18.00 Bàsquet
19.30 Moments olímpics
19.55 L'equalitzador
20.45 Thalassa
21.30 Gol a gol
23.45 Canal 34
00.45 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.00 Gradul's, ara pot

17.30 Universitat oberta
17.55 Victor
18.10 Veïns
18.30 Planeta terra
19.50 Tot l'esport
20.15 Cliptoman
21.25 Gent del barri
21.55 Mil paraules
22.00 Les notícies del 33
22.15 El temps
22.20 Diners
22.30 Jocs olímpics d'hivern d'Albertville

DILLUNS, 17

19.20 Basquetman
20.25 Sputnik TV

22.55 Segle XX
23.50 L'hora d'Alfred Hitchcock

DIMARTS, 18

19.20 Basquetman internacional
20.20 La Marion i els seus col·legues
20.45 Sputnik TV
21.20 Sorteig Super 10
22.55 Versió directa
23.55 Star Trek, la nova generació

DIMECRES, 19

19.20 Motor a fons
20.20 La Marion i els seus col·legues
20.45 Sputnik TV

21.20 Sorteig Lotto 6/49
22.55 60 minuts
23.50 Els intocables

DIJOUS, 20

19.20 Temps de neu
20.20 La Marion i els seus col·legues
20.45 Sputnik TV
21.20 Sorteig Super 10
22.30 Fila 3
00.25 Una caseta al camp

DIVENDRES, 21

19.20 Fútbol 92
20.20 La Marion i els seus col·legues

20.45 Sputnik TV
22.55 Tres catorze setze
23.40 Jazz & Co
00.15 Mister Ed

DISSABTE, 22

13.10 **SIGNES DELS TEMPS**
14.00 VÍbria
14.15 Personal i intransferible
15.10 Més enllà del 2000
16.00 Futbol anglès
18.00 Futbol
20.00 Futbol
22.00 Esports del 33
22.15 Jocs olímpics d'Albertville
22.40 Flash notícies 33
22.45 Opera: «Die Fledermaus»

TV
1

DIUMENGE, 16
08.00 Informe semanal
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Concierto
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Campo y mar
12.00 135 Escons
12.30 Un, dos, tres...
14.35 Dibujos animados
15.00 Telediario-1
15.35 El retorno d'Artacán
16.00 Sesión de tarde: «Los pequeños extraterrestres»
17.40 El tiempo es oro
18.35 Juego de niños
19.05 Un mundo diferente
19.30 Juguemos al trivial
20.30 Telediario-2
21.05 Juzgado de guardia
21.30 Domingo cine: «Juguete mortal»
23.25 Los años vividos
00.30 Literal
01.00 Arte y artistas
01.30 Alicia
02.00 Rockopop

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.35 Informativos en inglés
08.00 Avance telediario
08.05 Cada mañana
09.00 Avance telediario
09.05 Sesión matinal
12.10 Amor prohibido
12.55 Avance telediario
13.00 Teleuna
14.00 L'Informatiu migdia
15.00 Telediario-1
16.30 Pasa la vida
19.05 6.25
17.25 Avance Telediario
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 17
13.30 Belleza i poder
14.30 No te rías que es peor
15.35 Rubi
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.30 Jake el gordo
21.05 El precio justo
22.35 La piovra
23.50 En portada
00.20 Diario noche

00.25 Juegos Olímpicos de invierno
00.35 Tendido cero
01.05 Vietnam

DIMARTS, 18
13.30 Belleza i poder
14.30 No te rías que es peor
15.35 Rubi
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.30 Jake el gordo
21.05 Videos de primera
21.40 Sesión de noche con...
23.20 A debate
00.20 Diario noche
00.40 Punto de vista
00.50 Juegos Olímpicos de invierno
01.00 Vietnam
01.50 **TESTIMONIO**

DIMECRES, 19
13.30 Belleza i poder
14.30 No te rías que es peor
15.35 Rubi
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.30 Jake el gordo
21.00 Noche de Humor: «Las

chicas de oro» - «Taller mecánico»
22.05 El Quijote
23.00 Grandes relatos
00.00 Diario noche
00.20 Punto de vista
00.25 Juegos Olímpicos de invierno
00.30 Vietnam

DIJOUS, 20
13.30 Belleza i poder
14.30 No te rías que es peor
15.35 Rubi
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.30 Jake el gordo
21.05 Primero izquierda
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV
00.20 Diario noche
00.40 Punto de vista
00.50 Juegos Olímpicos de invierno
01.00 Vietnam

DIVENDRES, 21
13.30 Belleza i poder
14.30 No te rías que es peor

15.35 Rubi
17.30 ¿Quieres que te lo cuente?
19.30 Jake el gordo
21.05 Un, dos, tres...
23.30 El autopista
00.00 Diario noche
00.15 Alucine
02.10 Juegos Olímpicos de invierno
02.20 En concierto

DISSABTE, 22
08.00 Primero izquierda
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Concierto del Sábado
11.00 Documental
12.00 No te cortes
13.00 Encuentro juvenil con Banesto
14.00 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Dibujos animados
16.00 Sesión de tarde
18.05 Club Disney
19.35 Amigos olímpicos
20.30 Telediario-2
21.05 Informe semanal
22.00 Sábado cine

antena
3

DIUMENGE, 16
06.00 Oh video
06.30 Centímetros cúbicos
07.15 3 de A3
08.00 El gordo
09.30 La guardería del domingo
11.00 Fútbol sala
12.30 Fútbol americano
14.30 Peyton Place
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.00 Polvo de estrellas: «La conquista del Oeste»
20.03 La familia Newton
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.30 Noticias
22.35 Noche de lobos: «Eclipse en el tiempo»
00.15 Noticias del deporte
00.45 El programa de Hermida

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.30 Aula-3
08.00 La guardería
09.30 Tan contentos
09.45 La salud
10.00 El oro y el barro
12.03 Santa Barbara
13.03 Bonanza

14.03 Noticias regionales
14.30 Cosas de casa
15.00 Noticias
17.50 Teletienda
18.00 La merienda
19.40 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias

DILLUNS, 17
07.00 Los protectores
15.30 Leonela
16.15 Telecine: «Maruzella»
19.15 Salvados por la campana
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Ator el poderoso»
00.00 Noticias
00.15 Hombres de azul
01.15 Hospital general
02.45 Aula 3

DIMARTS, 18
07.00 La llamada del oeste
15.30 Leonela
16.15 Telecine: «El caso Beckett»
19.15 Un hombre de familia
21.00 El coche fantástico
22.00 La película del martes: «A quemarropa»
00.00 Noticias
00.15 Mancuso
01.15 Hospital general
02.45 Aula 3

DIMECRES, 19
07.00 Un hombre en casa
15.30 Leonela

16.15 Telecine: «La rosa de china»
18.30 Superforce
21.00 Nuevos policías
22.01 Cinturón negro: «Ninja III: la dominación»
00.00 Noticias
00.15 Barcelona a fondo
01.15 Hospital general
02.45 Aula 3

DIJOUS, 20
07.00 La llamada del Oeste
15.30 Leonela
16.15 Telecine: «La tía de Carlos en minifalda»
19.15 Historias de Marshall
21.00 Cop rock
22.01 Farmacia de guardia
22.30 De tú a tú
00.00 Noticias
00.15 Lou Grant
01.15 Escuela de periodismo
02.00 Hospital general
02.45 Aula - 3

DIVENDRES, 21
07.00 Aventuras en el lago
15.30 Leonela
16.15 Telecine: «La tierra olvidada por el tiempo»

19.15 El príncipe Bel Aire
21.00 Nuevos policías
22.01 Cine: «Dick Francis»
23.45 La clave
02.00 Cine español: «El sacerdote»

DISSABTE, 22
07.00 La llamada del oeste
07.30 Aula 3. Sala de concierto
08.00 De tú a tú
09.30 La guardería del sábado
11.00 Polvo de estrellas (I): «El caballero del castillo maldito»
13.00 Centímetros cúbicos
14.03 Noticias regionales
14.30 Los héroes de Hogan
15.00 Noticias
15.30 El programa de Hermida
18.00 Teletienda
18.10 Polvo de estrellas (II): «Ten Wolf II»
20.03 Chicas con clase
20.30 Noticias
21.00 3 de A3
22.03 Polvo de estrellas (III): «Cautivos del terror»
00.00 «Habla mudita»
01.30 «Ahí nace una fantasía»
03.00 El programa de Hermida

tele
5

DIUMENGE, 16
07.20 Entre hoy y mañana
08.00 Superquay del domingo
10.30 Pressing catch
11.00 Arco iris
11.30 La 5ª Marcha
12.00 El Sheriff chillado
13.05 Helicóptero
14.00 ¿Que gente tan divertida!
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Topkapi»
17.30 Tutti frutti
19.00 ¡Vivan los novios!
19.30 Misterio para tres
20.30 Sensación de vivir
21.30 Vip noche
24.00 Entre hoy y mañana
24.40 Colombo
02.20 ¿Hablando se entiende la

ESPAIS FIXOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.15 Entre hoy y mañana
08.00 Desayuna con alegría
09.20 Telerromance
10.05 Vacaciones en el mar
12.55 Entre platos anda el juego
13.30 «...A mediodía alegría»
14.00 Papa comandante
14.30 Queridos padres
15.00 Inés Duarte, secretaria
15.30 Remington Steele
16.30 Viente de alquiler
17.20 Super Guay
19.00 Vip Guay
19.30 ¿Hablando se entiende la

DILLUNS, 17
11.00 Cine corazón: «La nenas del mini-mini»
22.00 Gran pantalla:
23.45 Entre hoy y mañana
24.25 ¿Hablando se entiende la gente?
01.40 Arco iris
02.10 El inspector Derrick

DIMARTS, 18
11.00 Cine corazón: «Manos de seda»
22.00 Gran pantalla TV: «Hatar»
23.45 Entre hoy y mañana
00.30 ¿Hablando se entiende la gente?
01.30 Chicas con las chicas
02.00 El inspector Derrick

DIMECRES, 19
11.00 Cine corazón: «Vida conyugal sana»
22.00 Cine 5 estrellas: «El Lute II»
00.25 Entre hoy y mañana
01.00 Fútbolísimo
02.50 ¿Hablando se entiende la

DIJOUS, 20
11.00 Cine corazón: «Operación: Ojo Dorado»
22.00 Silencio, se ríe: «Movida en la universidad»
23.25 ¿Que gente tan divertida!
24.00 Entre hoy y mañana
00.30 Noche de miedo: «Amenaza en la sombra»
02.10 ¿Hablando se entiende la

DIVENDRES, 21
11.00 Cine corazón: «Tú eres peor que yo»
22.00 Sensación de vivir
22.50 Tutti frutti
00.05 Entre hoy y mañana
00.45 ¿Hablando se entiende la

DISSABTE, 22
07.30 Entre hoy y mañana
08.00 «Superquay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor amarillo
11.30 Pressing catch
12.05 El sheriff chillado
13.00 Telecinco, ¿Digame?
15.00 ¿Hablando se entiende la

COMENTARI TV

Els bons programes

Després del comentari de la setmana passada, he estat repassant més a fons la programació dels canals de televisió. I confirmo el que vaig dir l'altre dia: durant les hores de més audiència, els programadors dels diferents mitjans de comunicació es dediquen a fer els espais televisius amb sèries, concursos i altres programes, la gran majoria de poc nivell cultural amb la finalitat de captar com més telespectadors millor.

Però, ara bé, la gran sorpresa i és que en gairebé tots els canals (llevat d'un que no vull esmentar) hi ha programes informatius d'economia i esports (DINERS, TEMPS DE NEU, ESTUDIO ESTADIO, PUNTO DE VISTA...), sèries constructives (AQUELLOS MARAVILLOSOS AÑOS, LOS AUSTRALIANOS, LA JOIA DE LA CORONA...), documentals (VIDA SALVAJE, THALASSA, DOCUMENTOS TV, MEDITERRÀNIA...), reportatges culturals o futuristes (60 MINUTS, 30 MINUTS, ACTUAL, MÉS ENLLÀ DEL DOS MIL, LINEA-900, ...), pel·lícules interessants (L'HORA D'ALFRED HITCHCOCK...), col·loquis i debats (MIRALL, LA CLAVE, LA VIDA EN UN XIP, ESCUELA DE PERIODISMO, A DEBAT, 3 DE ANTENA 3...), concerts i òperes.

L'únic "problema" en la majoria d'aquests programes és l'hora d'emissió. A vegades m'arriba a creure que el que aquests senyors no volen, és que no aprenguem massa, no fos que acabem pensant pel nostre compte i sapiguem més del que els convé. I així o ens fan el favor de donar-nos més hores per dormir o ens les treuen, d'aquesta manera l'endemà no hi ha qui rulli... Així funciona el país!

És una pena que programes tan interessants com els que he assenyalat restin per una minoria aquella que o bé té vídeo o bé té prou paciència i la constància necessària de voler aprofitar i gaudir de la bona televisió. Encara que per això perdi la salut en falta d'hores de descans i el més probable és que també li tregui temps de dedicació a la família.

Després ens queixem que la societat vagi tant estressada i el món estigui tant capgirat però la veritat és que sovint poc hi ajuden els mitjans de comunicació perquè no sigui així.

Sí, senyors, tenim bons programes, el que potser ens manquen són millors programadors.

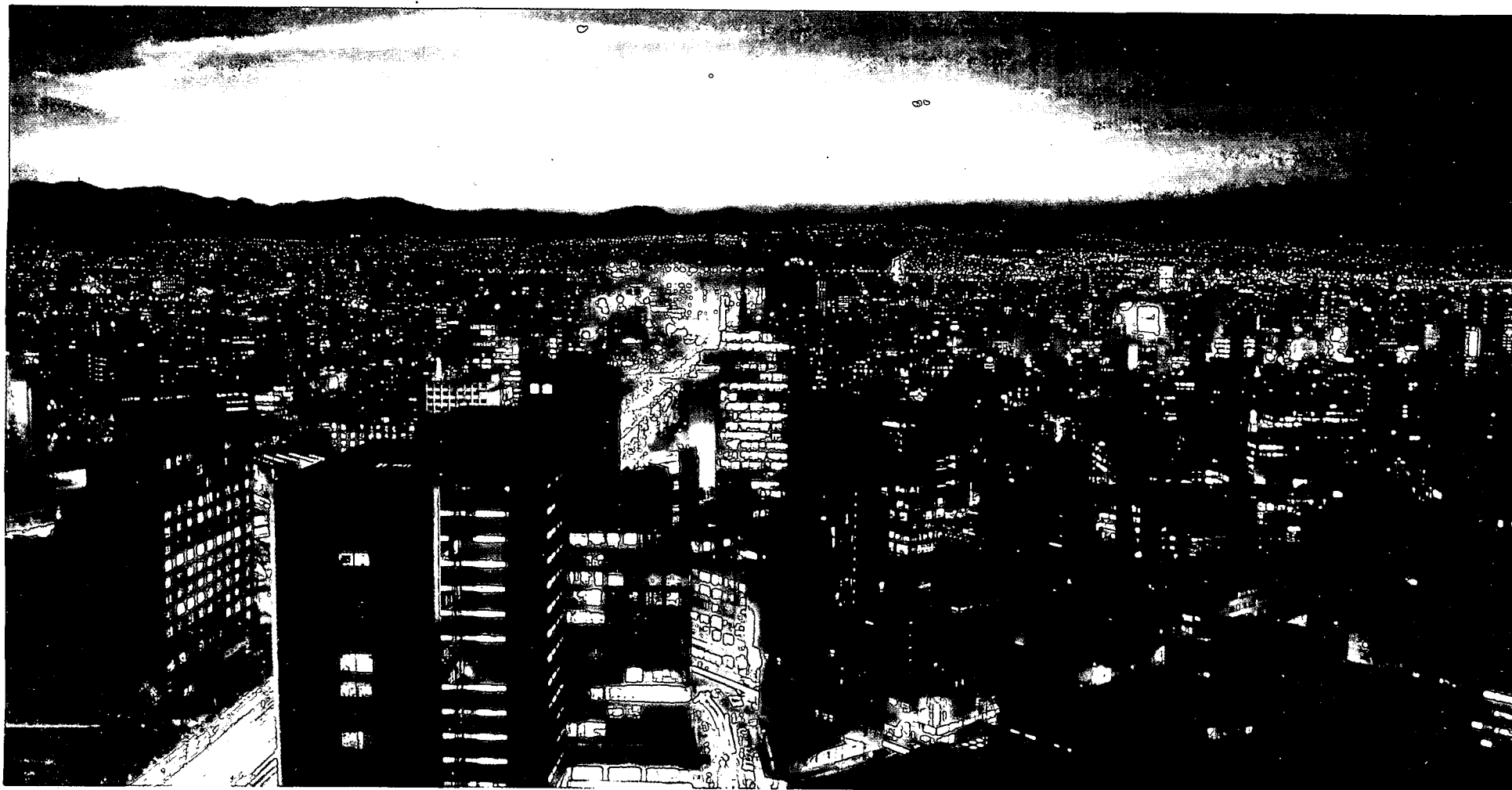
■ Mercè Pérez i Lorda

Telespectadors Associats de Catalunya
Plató 14, entl. 2ª - Tel: 200 13 39 - 08021 BARCELONA

- 1.000 ptes. Un nen podrà rebre durant un any educació primària.
- 2.000 ptes. Formació d'un promotor de salut rural.
- 5.000 ptes. Una família podrà disposar d'aigua potable.
- 10.000 ptes. Una família adquirirà eines per conrear la terra.

93-318 08 87

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

LITÚRGIA / CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº
44

L'ESGLÉSIA CELEBRA

➤ a cura de PIETAT CAMPAJÓ

16 de febrer. Diumenge VI de durant l'any. Lectures: Primera Jr 17:5-8; Salm 1; segona 1C 15:12.16-20; terc. Lc 6:17.20-26.

17 de febrer. Dilluns de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 1:1-11; Salm 118; segona Mc 8:11-13.

18 de febrer. Dimarts de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 1:12-18; Salm 93; segona Mc 8:14-21.

19 de febrer. Dimecres de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 1:19-27; Salm 14; segona Mc 8:22-26.

20 de febrer. Dijous de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 2:1-9; Salm 33; segona Marc 8:27-33.

21 de febrer. Divendres de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 2:14-24.26; Salm 111; segona Mc 8:34-9:1.

22 de febrer. Dissabte. La Càtedra de St. Pere. Lectures: Primera 1Pe 5:1-4; Salm 22; segona Mt 16:13-19.

Litúrgia de les Hores.
Setmana 2.

Diumenge, VI de durant l'any: Tot propi.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: De fèria.

Dissabte: La Càtedra de St. Pere, apòstol. Festa. Vespres I de demà.

CALENDARI

Diumenge, 16 de febrer. VI de durant l'any. Sts. Onèssim i Faustí. b.b. i Sta. Juliana, vg. mr.

El sol surt a les 6,45 i es pon a les 5,26. —Hora solar—.

Dilluns, 17 de febrer. Els set fundadors dels Servents de Maria i St. Ròmul, mr.

Dimarts, 18 de febrer. Sts. Simeó i Eladi, b.b.; Silvà i Secundí, mrs.

Dimecres, 19 de febrer. Sts. Alvar de Còrdova, domic.; Gabí, mr.; Mansuet, b. i Conrad, ermità.

Dijous, 20 de febrer. Sts. Nemesi i Potami, mrs. i Sta. Amada, relig.

Divendres, 21 de febrer. Sts. Pere Damià, b. dr. i Vèrul, mr. **Festa de la Misteriosa Llum a Manresa.**

Dissabte, 22 de febrer. La Càtedra de St. Pere Apòstol. Sta. Elionor, reina.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Els serials de televisió

➤ PERE CAMPÀS BONAY *Monestir de L'Estant*

Pot ser que hi hagi algú, home o dona, que s'identifiqui amb algun personatge dels serials de televisió atribuint aquell romanticisme a la pròpia vida, que sap que, de fet, es prosaica. El culte a l'heroi acostuma a respondre a algun complex d'inferioritat. Aquells homes que se senten inferiors són més propensos a identificar-se amb aquell futbolista preferit que fa bones jugades, sobretot els nens. Algunes dones o noies s'identifiquen amb les heroïnes que veuen a la televisió. Tant és així, que sovint n'adopten les maneres. Tots tenim inclinació a atribuir-nos les qualitats dels nostres ídols.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

13 de febrer de 1992

> F.G.

La segona meitat del segle dinou fou florent en noves congregacions i instituts religiosos, tant a França, com aquí. De la levítica ciutat de Vic naxeren molts fundadors i sobretot fundadores d'instituts de vida consagrada. D'aquí que ara la majoria celebren el primer centenari de la fundació. Un d'aquests instituts, és la Congregació de Religioses concepcionistes Missioneres de l'Ensenyança.

La mare i fundadora de les Concepcionistes Missioneres fou Carme Sallés i Barangueres, nascuda a Vic el 9 d'abril del 1848. Fou la segona filla de nou germans. Donat el seu caràcter dolç i ensem decidit ajudà la seva mare en l'educació dels seus propis germans.

Un nou institut

Durant la joventut, Carme Sallés pertany a la Legió de Maria, on es desperta la seva futura vocació. Frequenta les Adoratrius, religioses contemplatives, i més tard ingressa a les Dominiques de l'Anunciata.

Però el febrer del 1891, enmig de moltes dificultats, surten quatre religioses amb una intenció concreta: viatgen cap a Burgos per iniciar un nou institut. Tot i que la nova congregació no disposarà d'un mestratge masculí,

Carme Sallés reconeix que el primer dels seus consellers fou monsenyor Manuel Gómez Salazar, el qual impulsa l'obra i n'és el mecenes més important.

Sempre que Carme fundava una

*El seu model educatiu:
Maria Immaculada*

Carme Sallés i Barangueres

nova casa del seu institut, comptava primer amb la llicència dels bisbes del lloc, als quals exposava la missió que el Senyor li havia confiat: formar joves per una nova societat.

L'institut vol viure i ratificar el compromís baptismal amb l'expressió dels tres vots de castedat, pobresa i obediència, i això ho concreta en la formació d'infants i joves. Una de les màximes de la mare fundadora,

Carme Sallés, era: "Facis el que facis, fes-ho bé".

Els joves necessiten models

La fundadora descobreix la missió que té la dona en la formació de la societat.

Està convençuda que els infants i joves necessiten models, líders. La pedagogia de Carme Sallés posa en relleu el model de Maria

Immaculada, una dona de poble, sempre humil i oberta als designis de Déu. Redacta ella mateixa les constitucions del seu institut, que obtenen aprovació el 16 d'abril de 1893. Fou l'últim obsequi del cel abans de deixar ella la terra.

En 19 anys havia fundat tretze comunitats, posant molta atenció en la formació de les novícies, que preferia poques, però bones. El dia 25 de juliol de 1911 mor a Madrid. Actualment està incoat el procés de la seva beatificació.

L'Institut, avui

Després de la mort de la venerable fundadora, la Congregació de les Concepcionistes s'expandeix en països de missió: Brasil, Japó, Veneçuela, Santo Domingo, Estats Units, Itàlia, Filipines, Guinea, Corea i el Zaire. Les concepcionistes treballen en col·legis, residències universitàries, orfenats i en la pastoral parroquial.

El Primer Centenari d'aquesta fundació s'obrí oficialment a Burgos, bressol de l'institut. Tretze nois donaren el sí definitiu al Senyor amb la seva professió religiosa, i una escultura inaugurada en el pati del col·legi, recordarà sempre aquesta efemèride.

Tres setmanes, i serà la Quaresma. Enguany arriba tard; potser això farà que el Carnaval ja hagi acabat... per esgotament. Però, sobretot, això ens dóna l'oportunitat d'acostar-nos a poc a poc a la Quaresma en comptes de trobar-nos-hi tot d'una.

Les lectures evangèliques dels tres diumenges que falten per al primer diumenge de la quarantena poden considerar-se com una exhortació pre-quaresmal. Constitueixen, en efecte, la quinta essència del missatge profètic de Jesús, i llegendes i escoltades en el context litúrgic, esdevenen una pauta per disposar l'esperit a realitzar els passos que porten vers una celebració fructuosa de la Quaresma. És en aquest sentit que voldria acompanyar els lectors durant aquestes tres setmanes.

Els dos camins

El primer "catecisme" que conservem de la primitiva tradició (finals del segle primer, La Doctrina dels Dotze Apòstols) comença presentant al qui vol viure com a cristià els "dos camins", entre els quals cal decidir-se. Tant la primera lectura com el salm i l'evangeli del diumenge VI, plantegen la mateixa qüestió fonamental: ¿per on decidim caminar? El profeta, el salmista, i Jesús mateix, més que parlar directament de camins, indiquen on es troba la felicitat, i on el perill i la maledicció. És un avís explícit i àdhuc sever, però clar.

Heus aquí una primera invitació per a qualsevol cristià i àdhuc per a qualsevol persona oberta al diàleg amb Déu i en recerca del sentit de la vida: no és fent qualsevol cosa que s'arriba a la felicitat autèntica, sinó escollint el camí que hi porta. I, en conseqüència, cal reconèixer que el camí de la felicitat plena no el determina cadascú, sinó que cal entrar-hi, perquè la felicitat ve de Déu, i només Ell sap —i ens pot dir, com de fet ens ho ha dit— com podem fer-nos capaços d'aquest do.

Diguem clarament que això que sembla tant senzill queda com emboirat massa vegades en les nostres consciències, i en el plantejament que sovint es fa al nostre entorn. És per això que el primer toc de desvetllament abans de la Quaresma cal que sigui aquest enfrontament amb una cruïlla

VIURE EN L'ESGLÉSIA

➤ a cura del Dr. PERE TENA

Examen de consciència

que irremeiablement ens obliga a escollir, i a plantejar-nos on volem anar. Diu que queda emboirat, perquè el saber on volem anar, i en conseqüència quin sentit té la nostra vida, no és, sovint, la pregunta més freqüent. I potser, quan tanmateix ens plantegem la qüestió, ens autoresponem tranquil·litzant-nos amb una pretesa seguretat de que, finalment, "tot acabarà bé!"

Però si de veritat hi ha dos camins que porten a llocs diversos, aleshores no es pot arribar al mateix lloc en qualsevol dels casos. Primer element d'un examen de consciència: per on camino? m'adono del camí que he pres?

"Ara...", "vindrà el dia"

Llegint les paraules de Jesús a l'evangeli, hom s'adona desseguida del ritme de les afirmacions: allò que succeeix, o pot succeir "ara", és l'antítesi d'allò que succeirà quan "vindrà el dia". Està clar que l'"ara" és el temps present, i que el "dia" que vindrà és, en definitiva, el "dia del Senyor".

Però en el context present penso que

es podria avançar aquesta interpretació: dediquem-nos a fer l'experiència d'allò que és camí de felicitat, i a exercitar-nos en el evitar allò que és perill i maledicció, "ara", és a dir, des d'ara, des d'aquesta perspectiva del començament de la Quaresma. Així, quan "vindrà el dia" de celebrar la Pasqua podrem anticipar el gust dels dons definitius de Déu.

És fàcil parlar d'aquestes coses, però tots sabem amb quina facilitat canviem d'orientació en el moment de les dificultats. No hi ha res important que no demani un esforç per aconseguir-ho. Sovint, àdhuc cal anar contracorrent, i l'esperit resta submergit en el dolor de les renúncies. La felicitat que ve de Déu, ¿no ens hauria d'ésser un motiu prou fort per decidir-nos a tot, per causa de l'Evangeli?

Segon punt, doncs, d'un examen de consciència: quina és la "veritat i la sinceritat" de les meves decisions de vida cristiana? Les mantinc amb fermesa, enmig de la meua debilitat humana, o bé retardo constantment de ser-hi fidel? I la meua esperança, és en "l'ara", o en el "dia que vindrà"? D'altra banda, m'adono prou clarament i lúcida que allò que estic fent "ara" condiciona decisivament allò que succeirà, per a mi, en el "diu que vindrà"? I, per concretar, rellegim l'evangeli. No és pas menys exigent examinar la consciència a la llum de les benaurances que fer-ho seguint els manaments de la Llei de Déu.

La Quaresma no és pas un temps màgic que ho soluciona tot, ni un període de parèntesi gairebé farisaica enmig d'una vida tranquil·la, sense massa preocupacions ascètiques. No em ve altra imatge més adient, enguany, que les Olimpíades. Els atletes que seran a Barcelona enguany es preparen "ara", amb força privacions i ascetisme esportiu, per mostrar la seva qualitat en els Jocs. "Vindrà el dia" en que es manifestarà i es recompensarà tot això. Ells però, es preparen per un premi que es marceix, mentre nosaltres, els atletes de l'esperit, ens preparem per una corona incorruptible (1 Corintis 9,24-27).

Durant segles, la litúrgia romana llegia tres diumenges abans de la Quaresma el text de sant Pau que acabo de citar. En aquesta avinentesa, és adient recordar-lo, i assimilar-lo.

LECTURES BÍBLIQUES

Cicle litúrgic "C" / Diumenge VI durant l'any

Primera lectura

"Maleït el qui es refia d'un ajut humà; beneït el qui es refia de l'ajut de Déu"

Des de l'Antic Testament, és clàssic el plantejament dels "dos camins": el de la felicitat i el de la perdició. Allò que és decisiu en cadascun d'ells és la relació de l'home amb Déu: confiar o no confiar totalment en Déu, que és l'Absolut en el qual tot té consistència, i que, per això, és camí de felicitat.

LECTURA DEL LLIBRE DEL PROFETA JEREMIS (17:5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Aràbia, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xaradorsos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar.

Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua, que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

Salm responsorial

"Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança"

El primer salm del salteri és un altre exemple del tema dels dos camins. La imatge és la mateixa de Jeremies: el just és com un arbre que arrela vora l'aigua. És suggestiu pensar que el cristià és un "empeltat" en l'arbre de la creu de Crist (vegeu Rom 6,5), i que les seves arrels són vora l'aigua del baptisme. Aquest és el començament, per cada batejat, del camí de la felicitat.

SALM 1:1-2,3,4 i 6 (R. 39:5a)

Feliç l'home

que no es guia pels consells dels injustos,
ni va pels camins dels pecadors,
ni s'asseu al ròdol burla dels descreguts.
Estima de cor la llei del Senyor,
la repassa meditant-la nit i dia.

R.: Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua:
dóna fruit quan n'és el temps
i mai no es marceix el seu fullatge,
duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos;
seran com la palla escampada pel vent.
El Senyor empara els camins dels justos,
i els dels culpables, acaben malament. R.

Segona lectura

"Si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte"

Seguint el text iniciat diumenge passat, l'Apòstol insisteix en el caràcter decisiu de la fe en la resurrecció dels morts com a comportament de la fe cristiana. La confiança en Déu, de què parlen les altres lectures, el camí de la felicitat, és per al cristià ben concret: una vida de fe en la resurrecció de Crist, en la qual estem cridats a participar.

LECTURA DE LA PRIMERA CARTA DE SANT PAU ALS CRISTIANS DE CORINT (15:12,16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estaria submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei; si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

Tercera lectura

"Feliços els pobres. Ai de vosaltres els rics"

Les paraules de Jesús són també una indicació de "dos camins". Com en el salm, Jesús comença per indicar el camí de la felicitat, i només per contrast el de la desgràcia.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT LLUC (6:17,20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó. Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: "Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegru-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes. Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes".

El sermó del pla (Lc 6:17.20-26)

Jesús baixa de la muntanya

Després de la primera crida a Pere i els seus dos companys —Jaume i Joan—, que sant Lluç ens contava diumenge passat en el relat evangèlic, l'evangelista ens presenta Jesús guarint malalts i entrant en controvèrsia amb fariseus i escribes (5:12-6:11). Després ens fa assistir a una de les experiències més personals de Jesús: les llargues vetlles de pregària en la solitud: **En aquells dies Jesús se n'anà a la muntanya a pregar, i passà tota la nit pregant Déu (v. 12).** És després d'aquesta vetlla de pregària que, **quan es va fer de dia, cridà els seus deixebles, n'elegí dotze i els donà el nom d'apòstols (vv. 13-16).** Un cop elegit el grup dels Dotze, destinat a ser testimonis directes del que Jesús feia i deia i a ser després enviat arreu a ser ministres de la paraula, l'evangelista ens presenta Jesús baixant de la muntanya i aturant-se en un lloc pla. Baixa acompanyat dels seus deixebles i els Dotze. En el pla, hi troba molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó (v. 17). El leccionari litúrgic ens fa saltar els vv. 18-19, que ens diuen el motiu perquè aquella gentada bigarrada de seguidors —deixebles—, jueus i fins pagans s'havien arribat allí buscant Jesús: **per escoltar-lo i fer-se curar de les seves malalties.** El poble lluita contra el mal de la ignorància i el mal físic, i busca remei als seus mals. I Jesús els atén: **també alliberava els qui eren importunats pels esperits malignes, i tota la gent el volia tocar, perquè d'ell sortia un poder que curava tothom.** És un aquest marc —a la terra baixa per on discorre el poble normal— i en aquest ambient —gent que el vol escoltar i que busca remei— que Jesús pronunciarà el sermó programàtic del Regne. El sermó del pla de Lluç és paral·lel al sermó de la muntanya de Mateu (5-7). En el tercer evangeli aquest sermó ens és presentat amb una gran brevetat (vv. 20-49) i com un conglomerat de màximes de Jesús —benaurances, malauresances, dites soltes— i de dues paràboles (vv. 39 i 48-49). Fins al diumenge vuitè de durant l'any llegirem aquest sermó del pla. Avui comencem amb la proclamació de les benaurances, seguides a diferència del sermó de la muntanya de sant Mateu, d'unes malauresances. És el que podríem anomenar la introducció del sermó.

Les benaurances

Sant Mateu fa dirigir el sermó de Jesús a la muntanya a les multituds (5:1). Sant Lluç diu que, situat en el pla entre la gentada, **Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles (v. 20a).** No es desentén pas de la multitud que havien vingut a escoltar-lo, però l'evangelista remarca que és mirant els seus deixebles que Jesús es posa a parlar. Els deixebles —els disposats a seguir-lo— estan en el primer pla de l'òptica de Jesús. En el llenguatge de sant Lluç, dir deixeble de Jesús equival a dir cristià, el qui ha fet l'opció existencial d'escoltar el Senyor i seguir-lo pel camí de la seva salvació-realització personal. Aquest cristià viu per altra part immers en el món, que també ha de conèixer la salvació de Jesús i saber-ne les seves exigències. Per això el deixeble haurà de ser ferment d'evangeli dintre la massa de la gentada (Cf. Lc 13:20s.). Enmig de la gent, el deixeble és poble. El

poble de la vida quotidiana, afeixugat per la lluita diària contra la pobresa, la fam, el sofriment i la marginació. És el poble que conscient o no, cada dia troba la seva creu, tot i que busqui i desitgi ser feliç. Davant d'aquest poble humil, Jesús obre l'horitzó de l'autèntica felicitat. Ho diu contrastant l'"ara" de la situació precària en que es troba —fruit moltes vegades de la injustícia, de l'egoisme, de la insolidaritat, del pecat en definitiva— i el futur escatològic. **Ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats... ara ploureu —sofriu—: vindrà el dia que riureu —serà la joia que portarà el Regne de Déu i que satisfarà les exigències de felicitat del cor humà (v. 21).** Entre aquest "ara" i el consol que ve hi ha el misteri de la creu que obre les portes de la resurrecció. El deixeble, imitant Jesús, cal que faci aquest camí i únicament si el fa serà autènticament deixeble —cristià— (Cf. Lc 9:23 i 14:27). A aquesta realitat del deixeble identificat amb el poble humil, sant Lluç hi afegeix la visió de la comunitat cristiana, l'Església, que per causa del Fill de l'home serà odiada, marginada, ofesa i denigrada per la gent. Quan passi això que el cristià sàpiga que no és l'hora de les depressions ni de les lamentacions, sinó el moment de l'alegria i de fer festa: **perquè la vostra recompensa és gran en el cel.** Els amics de Déu sempre han estat perseguits (vv. 22-23. Cf. 1R 19:10 Jr 26:20-24. 38:6-13 Lc 11:16 Fets 7:52 i 1Te 2:14b-15).

Les malauresances

En contrast amb la felicitat del deixeble que segueix Jesús pel camí reial de la pobresa evangèlica —confiar en la paraula de Déu i descansar en el seu amor realitzador—, sant Lluç ens presenta la visió de l'home infeliç, tancat a l'amor del Pare i insolidari amb els germans: La riquesa, el benestar, la satisfacció del món material els ha endurit el cor i encogat l'enteriment. Són incapaces de veure cap altre consol que la pura materialitat de les coses i sensacions caduques i fugisseres: **Ja heu rebut el vostre consol (v. 24).** **Al de vosaltres... vindrà el dia que us doldreu i plorareu (v. 25).** Són cossos sense esperit. Per això s'han enfonsat en una mort sense resurrecció, sense esperança. I el que Jesús diu de la desgràcia individual d'aquests rics que ara van tips i riuen, ho diu també de la comunitat de deixebles: **Al quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes, que afalagant-los els amagaven la vertadera realitat i els deixaven caure incauts en el desastre (v. 26 Cf. Is 30:10-11 Jr 5:30-31. 6:13-15. 23:16-17 Mi 2:11 i 2Tm 3:1-9).** Jesús posa en guàrdia la seva Església. És cert que ha de donar bona imatge, signe com és de la presència salvadora de Crist en el món. Però cal que no es confongui: una Església afalagada pels rics, pels poderosos, aplaudida per tots els que no són del poble que sofreix l'opressió dels prepotents i satisfets, no dona la imatge del Crist sofrent i crucificat. Falsejaria el missatge de salvació i, cega i muda per l'embriaguesa de la satisfacció dels aplaudiments, arrossegaria la humanitat a la perdició. I la història ens diu que aquesta possibilitat és més que una simple suposició. Vegeu per exemple la carta de sant Jaume.

LA GRÀCIA DE SER DONA

➤ per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

continuació

La reorientació del desig

Una dona de Samaria

Arribà, doncs, en un poble de Samaria, anomenat Sicar, prop del camp que Jacob donà al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Jesús, doncs, fatigat del camí, seia bonament a la vora del pou. Era cap al migdia. Es presentà una samaritana a pouar aigua. Jesús li diu: «Dóna'm de beure». Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. La samaritana li diu: «Com és que vós, que sou jueu, em demaneu de beure a mi, que sóc samaritana? Jesús li respon: «Si sabessis el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm de beure", ets tu que l'hauria pregat, i t'hauria donat aigua viva». Ella li diu: «Senyor, no teniu res per a pouar, i el pou és fondo; ¿d'on teniu, doncs, l'aigua viva? ¿Sou potser més gran que el nostre pare Jacob, que ens va donar el pou, i en va beure ell mateix i els seus fills i el seu bestiar?». Jesús li respongué: «Tot el qui beu d'aquesta aigua tornarà a tenir set; però qui begui de l'aigua que jo li donaré esdevindrà en ell una font d'aigua que rajarà fins a la vida eterna». La dona li diu: «Senyor, doneu-me'n, d'aquesta aigua, perquè no tingui més set ni hagi de venir aquí a pouar». Li diu: «Vés, crida el teu marit i vine aquí». La dona respon: «No en tinc de marit». Jesús li fa: «Ja tens raó de dir: "No en tinc, de marit", perquè n'has tingut cinc, i el que tens ara no és el teu marit; en això has dit la veritat». La dona li diu: «Senyor, veig que sou profeta, vós. Els nostres pares van adorar aquesta muntanya, i, vosaltres dieu que és a Jerusalem on s'ha d'adorar». Jesús li diu: «Creu-me, dona: ve l'hora que no serà en aquesta muntanya ni a Jerusalem on adoreu el Pare. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu; nosaltres adorem allò que

coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però ve l'hora, i és ara, que els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat; que així són els qui vol el Pare per adoradors. Déu és esperit, i els qui adoren han d'adorar en esperit i en veritat». La dona li diu: «Sé que ha de venir el Messies—que vol dir Crist o Ungit—; quan ell vindrà ens ho revelarà tot». Jesús li fa: «Sóc jo, el qui et parla».

En això, van arribar els seus deixebles i es van estranyar que parlés amb una dona. Amb tot, cap d'ells no li va dir: «Que volieu?» o: «Per què parleu amb ella?». La dona deixà llavors la seva gerra, correu al poble i va dir a la gent: «Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet; no és pas el Messies?». Sortiren del poble i anaven cap a ell. Mentrestant els deixebles el pregaven: «Rabbi, mengeu». Però ell els digué: «Jo tinc per a menjar un aliment que vosaltres no sabeu». Els deixebles es deien els uns als altres: «És que algú li ha portat menjar?». Jesús els diu: «El meu aliment és que faci la voluntat del qui m'ha enviat i que dugui a terme la seva obra. ¿No dieu vosaltres: «Encara trigarà quatre mesos a venir la sega?». Doncs bé, us dic que alceu els ulls i mireu els camps, que ja són rossos per a la sega. Ja el segador rep el jornal i recull fruit per a la vida eterna, de manera que el sembrador s'alegri juntament amb el segador. En això té raó la dita, que és un el qui sembra i un altre el qui sega. Jo us he enviat a segar el que no us ha costat cap fatiga; d'altres s'hi han fatigat, i vosaltres us heu introduït al lloc del seu treball».

Molts dels samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet». Els samaritans, doncs, quan arribaren on ell era, li van pregar que es quedés amb ells. I s'hi quedà dos dies. I

molts més encara cregueren per la seva paraula. I deien a la dona: «Ja no és pel que tu deies, que creiem; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és veritablement el Salvador del món» (Jn 4,5-42).

«Tu que venies a buscar aigua...»

Com rebre aquest text amb un cor nou? És, sense cap dubte, el text més comentat del Nou Testament, i sembla que tot hagi estat dit. S'ha subratllat en particular la triple audàcia de Jesús que transgredeix l'ús de l'època per atrevir-se a dirigir la paraula en un lloc públic, cara a cara a una dona, a una samaritana i a una pecadora declarada. Ella mateixa se'n sorpren i remarca el fet amb certa ironia. Els deixebles també se'n sorprendran tomant de la ciutat. Però ells n'han vistes i en veuran moltes d'altres, i davant del silenci de Jesús, presenten, malgrat llur curtedat habitual que acaba de passar quelcom d'extraordinari.

El que es diu en aquest diàleg depassa en efecte, i de bon tros, el pla sociològic. Avui es realitza sota els nostres ulls el que Déu havia revelat per la vida i les paraules del profeta Osees, 750 anys abans: per manifestar el seu amor envers el seu poble infidel, el Senyor havia enviat Osees a prendre per esposa una prostituta. I portant en el seu cor el drama de la infidelitat de l'estimada, Osees havia cridat tot el sofriment de Déu davant la ingratitud d'Israel, el Regne del Nord (del qual Samaria va ésser la capital) cada cop més pervertit i desviat cap als ídols. Però en nom del Senyor havia anat a buscar l'esposa infidel i l'havia acompanyada amb els seus fills, profetitzant així la pacient tendresa d'un Déu-Espòs que no es cansa d'estimar i de reconstruir l'aliança trencada.

La lectura en paral·lel, quasi harmònica diria jo, de les paraules d'Osees i del relat evangèlic és significativa i gairebé no necessita comentaris. Però se'ns ha d'ampliar l'horitzó. Gomer, la donad' Osees, com la dona de Samaria, és, tradicionalment, el símbol del poble d'Israel, i més enllà d'Israel, de l'Església. És veritat. Crec que representen també —i no és contradictori sinó complementari— la «dona» que des del Paradís perdut, cerca sense saber-ho el camí del seu desig i que Déu reorienta cap a Ell.

Jesús espera, assegut sobre el brocal del pou de Jacob. És migdia. El camp és sec i desert sota el sol de l'estiu «...els camps que ja són rossos per a la sega». Jesús s'ha quedat sol.

«Per això, vet aquí que l'enllepoliré; la conduiré al desert i li parlaré amorosament.» (Os 2,16)

Una dona de Samaria arriba i Jesús li demana de beure.

Es diu de vegades que és un pretext per entrar en conversa, o una tàctica «pastoral»: demanar un favor a algú per amansir-lo... no ho crec. Jesús té realment set. Està fatigat del camí. «Quarens me, sedisti lassus», «Buscant-me t'has assegut, fatigat», canta l'himne del «Dies irae» on l'autor fa un crit tan punyent a la misericòrdia de Déu en nom de la fatiga del Bon Pastor. Quan Jesús tornarà a demanar de beure, serà a la creu. La set de Jesús és el signe de la seva fatiga física, i alhora del cansament que habita el seu cor d'espòs en busca de l'estimada infidel.

La dona es sorpren.

Jesús busca aleshores trobar-la al fons de la seva set, la d'ella, en el seu ésser ferit d'una insatisfacció fonamental; ell sap el que hi ha en el cor d'aquesta dona, la vida que porta i el que ella hi busca. Més ellà, vol revelar-li el sentit del desig que l'habita,

«Si sabessis el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dona'm de beure", ets tu que l'hauria pregat, i t'hauria donat aigua viva.»

«Ha dit: "vull anar-m'en darrera els meus amants, que em donen el pa i l'aigua, la llana i el lli, l'oli i la beguda..." ¿No és ella, doncs, que reconeix que sóc jo que li havia donat el blat, el most, l'oli fresc...» (Os 2,7-10)

Manifestament, la samaritana no entén res o no vol entendre, o no gosa a entendre. Jesús li ha

proposat el que és essencial de cop. Ella s'amaga d'aquestes paraules massa directes que li desperten quelcom de molt més profund que el pou de Jacob.

Jesús insisteix: el pou de Jacob, segons els arquòlegs, té això de particular, no s'ajunta amb un gruix d'aigua, sinó amb una font que brolla. Tal com el cor d'aquesta dona. És en ella que Jesús vol fer brollar l'aigua viva i pura de l'Esperit que, sol associarà la seva set. Però ha de renunciar a aturar-se en el camí, buscant fonts enganyoses.

"i li posaré un tancat, perquè no trobi les seves sendes;

si corre darrera els seus amants, no els podrà aconseguir. I, si els busca delerosa i no troba res, dirà: "Me'n vull anar, vull tornar-me'n al meu primer marit, perquè abans vivia més bé que ara".» (Os 2,9)

«Tot el qui beu d'aquesta aigua tornarà a tenir set; però qui begui de l'aigua que jo li donaré esdevindrà en ell una font d'aigua que rajará fins a la vida eterna.»

A GRÀCIA DE SER DONA

per
GEORGETTE
BLAQUIÈRE

«Jo t'he fet sortir del teu abisme»

La dona es nega a baixar en aquest lloc d'ella mateixa, on des de fa tant de temps, ja no sap que existeix. Es defèn contra el desig de vida i de felicitat que està sord en ella, malgrat ella mateixa.

Aleshores Jesús, en la intransigència del l'amor, l'obligarà a mirar la cara de la realitat de la seva vida, aquesta nostàlgia d'ella que no sap perquè, l'empenye a anar endavant, d'aventura en aventura i de fracàs en fracàs.

«Ja tens raó de dir: "No en tinc, de marit", perquè n'has tingut cinc, i el que tens ara no és el teu marit; en això has dit la veritat.»

«Si no, la despollaré tota nua i la deixaré escarida com el dia que va néixer; la convertiré en un desert, la reduiré a una terra àrida. Faré que es mori de set...»

Ara, doncs, li descobriré les vergonyes davant els seus amants, i ningú no la deslliurarà de la meva mà.» (Os 2,5-12)

Heus aquí, la ferida original del cor femení al descobert. Com Eva, la Samaritana ha cercat amagar-se de la mirada de Déu i ara es troba nua i avergonyida. La mirada de Jesús és, però d'una discreció total. Ell la posa senzillament davant la veritat de la seva vida i del seu pecat, del seu patir i del seu desig. Ni tan sols li diu «No pequis més». Per què dir-li el que ella ja sap?

«Aixeca't, Estimada...»

Però en aquesta mirada, la dona se sent alhora compresa i revelada a ella mateixa: més enllà del desig que l'ha portada d'amant en amant, ella sap ara que buscava l'essencial, retrobar l'absolut de l'amor, és a dir l'absolut de Déu, i és ella ara qui anomena el seu desig i fa l'única pregunta vàlida: ¿On i com trobar el Déu que té la vida?

«Els nostres pares van adorar aquesta muntanya, i, volsaltres dieu que és a Jerusalem on s'ha de adorar.»

Aleshores Jesús, més enllà d'aquesta pobra dona, mira a tots aquells i a totes aquelles que vindran al Pare conduïts pel murmuri de la font que brolla de l'Esperit en el seu cor.

«Creu-me, dona: ve l'hora que no serà en aquesta muntanya ni a Jerusalem on adorareu el Pare... Però ve l'hora, i és ara, que els veritables adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat; que així són els qui vol el Pare per adoradors.»

Déu és esperit, i els qui adoren han d'adorar en esperit i en veritat.»

«I els israelites seran tants com la sorra del mar que no es mesura ni es compta. En lloc de dir-los: "No sou el meu poble", els diran: "Fills del Déu vivent". Els fills de Judà i els fills d'Israel es reuniran tots, elegiran un cap únic; i pujaran del món de sota terra, ja que serà gran el dia de Jezrael.» (Os 2,1-2)

El desig de la humanitat s'acobra aquí amb el desig de Déu i s'escolten mútuament. Jesús i la dona de Samaria s'han trobat i reconegut finalment.

A GRÀCIA DE SER DONA

«Sé que ha de venir el Messies —que vol dir Crist o Ungit—; quan ell vindrà ens ho revelarà tot». Jesús li fa: «Sóc jo, el qui et parla.»

«...em compadiré de No-Compadida, i diré a No-El-Meu-Poble: «Tu ets el meu poble», i ell dirà: «El meu Déu» (Os 2,25).

Des d'aquest moment no cal cap altra paraula. La comunió és perfecta en l'intercanvi de l'amor.

«T'esposaré a mi per sempre, t'esposaré a mi en justícia, en dret, en amor i en misericòrdia; t'esposaré a mi en fidelitat i coneixement de Jahvè».

(Os 2,21-22)

Tomaré sobre el fet que Jesús ha escollit una dona per revelar-se explícitament per primer cop com a Messies. Vull tan sols remarcar per què aquest text, tan conegut, és d'una frescor tan trasbalsadora. Pressentim que es tracta d'un nou naixement d'Eva, d'un recomençament absolut dels primers dies de la creació. Anant a trobar a aquesta Samaritana allà on ella és i revelant-li de quina aigua té set, Jesús li dóna, i a través d'ella a totes les dones, l'alliberament radical, el de les forces vives que l'habiten, i la restaura en el primer dinamisme del seu desig.

Ella deixa el seu càntir allà: ja no li fa cap falta per treure fora d'ella mateixa una aigua inútil, ara que brolla en ella la font desenterrada.

«Font dels jardins, pou d'aigua viva, rierols que davallen del Líban». (Ct 4,15)

continuarà

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 603

La Neu

Quan neva és bonic, oi? La neu és tan blanca i silenciosa! És com un gran llençol que volgués acotxar-nos a tots, i diguéis: Apa, tothom a casa, vora el foc i a dormir d'hora! La mare, quan neva, ens fa uns menjars ben calents, perquè ens ajudin a no tenir fred. A mi m'agrada veure com neva: aquella munió de flocs de neu caient tant suaument mentre van encatífant teulades i carrers és un espectacle bonic de debò.

Allò que més em preocupa, però, és la seguretat que moltes persones passen fred, no tenen una casa calenta, ni un bon lit amb tres o quatre flassades, ni poden menjar ben calent perquè els passi el fred. I això m'amoïna. També penso en la gent que viu a la muntanya, i no poden treure els ramats, ni pasturar les vaques, ni aplegar herba pels conills, i que a més, es queden sense llum, sense telèfon, sense camí... Quan era més petit no hi pensava en tot això. Però ara em fa patir.

A la nostra escola vàrem fer un gran ninot de neu, i ens vam divertir molt tirant-nos boles de neu entre cap i coll. I, l'endemà, festa.

Les dificultats que ens porta la naturalesa, entre tots, ajudant-nos i estimant-nos, les hauríem de fer més lleus. I que mai allò que per uns és motiu d'alegria, sigui per als altres motiu de tristesa.

Perquè estic segur que tots els Eixerits i Eixerides volem que tothom pugui estar sempre content, oi?

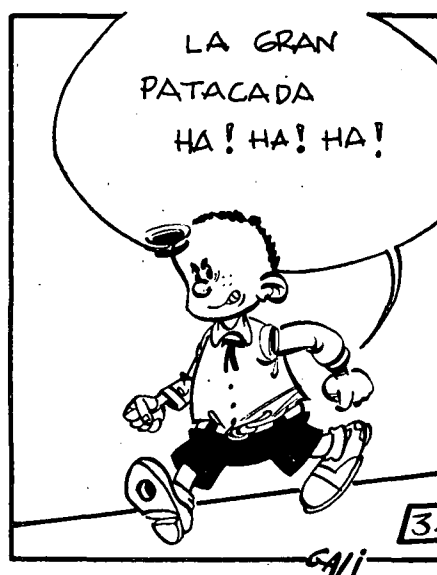
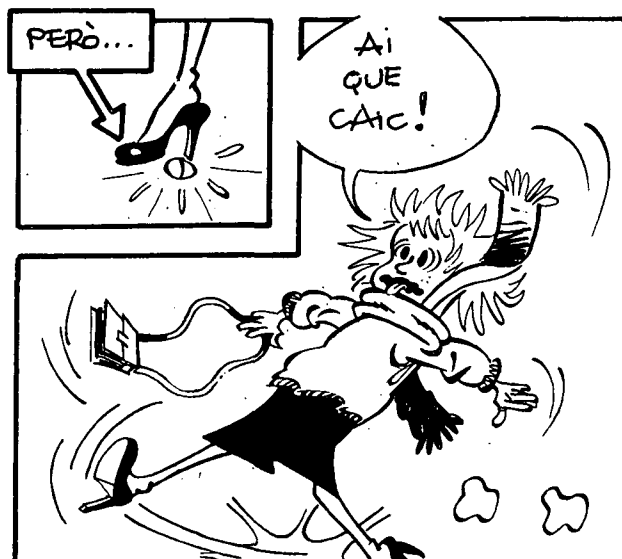
L'Eixerit

Nº 39

JOAN.

Avet Set esllips per a nenes i nens

EN PITU CALSAPEU

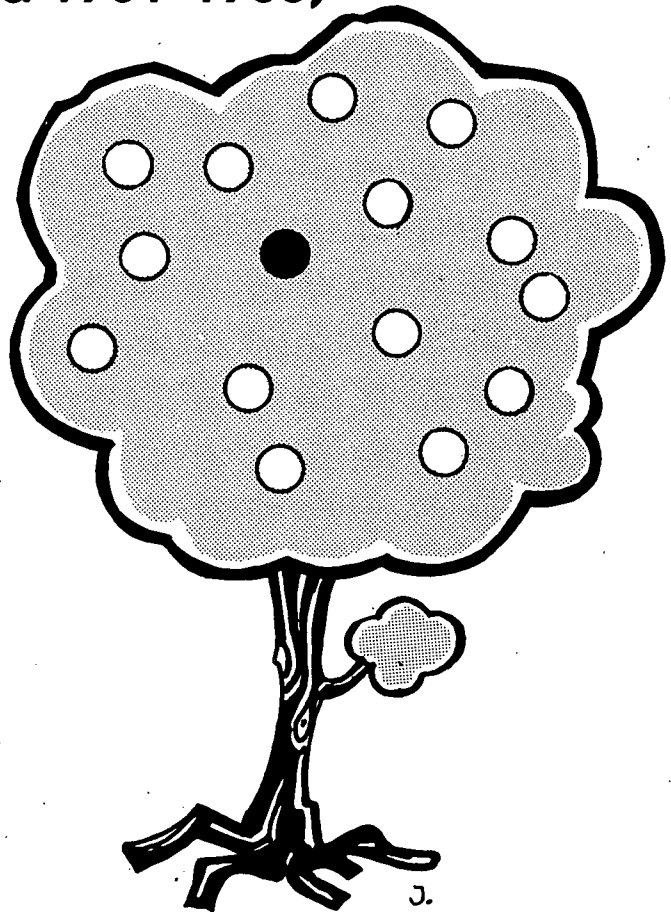
JERONI DE MORAGAS I GALLISSÀ

(Barcelona 1901-1965)

Hi hanens, tots ho sabeu, que tenen poca força i no seran mai uns atletes, d'altres que no podran ser mai cantants perquè tenen poca veu. Oi que no us en rieu del nen coix? Si ha de saltar un marge bé que l'ajudeu, oi? Perquè cap d'aquests nens no té la culpa de les seves mancances. Si quelcom els falta és perquè Déu ho ha volgut així.

Doncs també hi ha nens que tenen una intel·ligència petita, que els costa més que a vosaltres entendre i aprendre, perquè són nens als quals els falta una mica per ser normals. Si en coneixeu alguns notareu que sovint supleixen amb la seva dolcesa i la seva bondat el que els falta de llestesa.

El Doctor Moragas, de qui avui us parlo, fou un home molt savi que dedicà tota la seva vida a ajudar a aquests nens perquè poguessin tenir una vida digna i feliç. Fou un pioner en això i organitzà els primers consultoris per a l'atenció d'aquests nens a l'Institut Psicotècnic de la Generalitat i al Centre d'Observació Psicològica de la Sageta. Fou professor de la Universitat de Barcelona i president de la Societat Catalana de Pediatria. Va fer moltes més coses, fins i tot escriure novel·les. Per damunt de tot, però, fou un home savi i un home bo que es lliurà totalment a aquesta tasca tan bonica d'ajudar els "nens que sempre seran nens" com els anomena l'escriptor Josep M. Espinàs.

Busquem l'evangel·li del diumenge: Evangeli segons sant Lluc, capítol 6, versets 17 i del 20 al 26 (Lc 6:17,20-26).

Reflexionem: 1. La felicitat tothom la vol, tothom la busca. La felicitat, però, no ve pas de les coses, sinó del cor. No ve d'allò que un té, sinó d'allò que un és. Hi ha persones que tenen moltes coses: diners, poder, etc., però són ben poc feliços. Tenen el cor ple d'egoisme, de cobdícia, d'enveja. Allò, però, que de debò fa feliç les persones, és tenir el cor ple d'amor. Estimar i ser estimats és allò que més feliços ens fa.

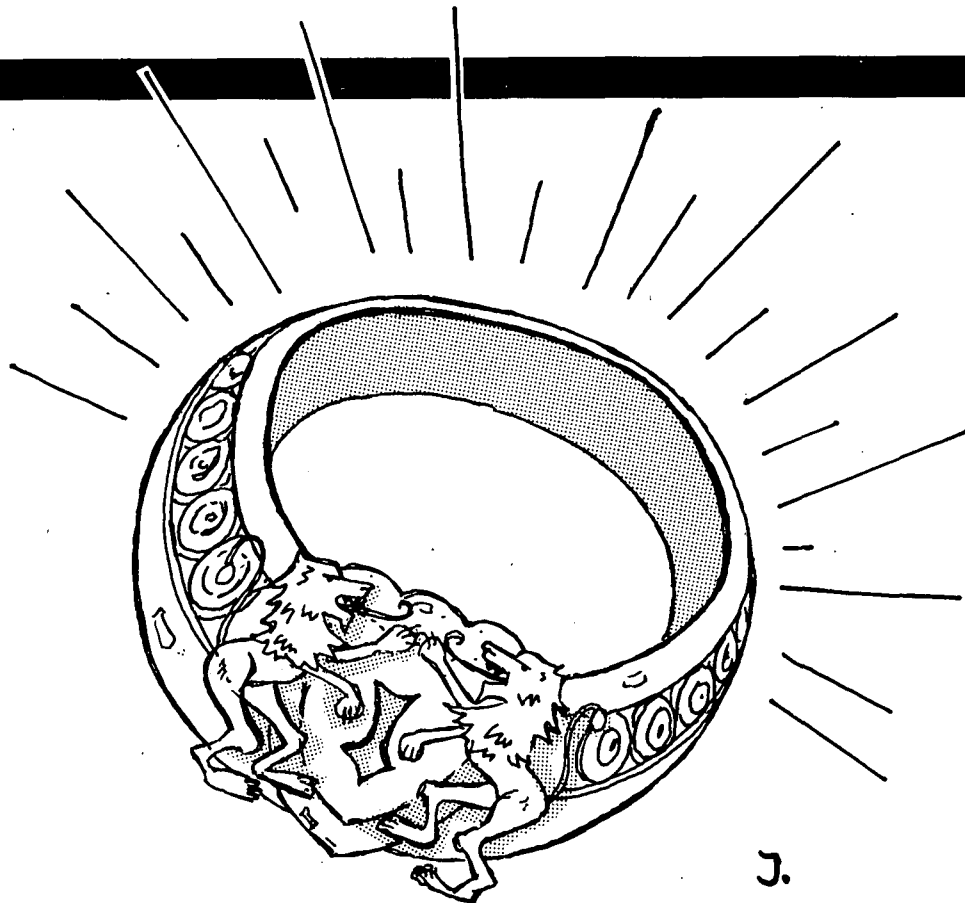
2. El cristià és una persona que, sense menysprear les coses, elles també són un do de Déu i ens ajuden a viure la vida d'ara, les posa "al seu lloc". No deixa que "les coses" es converteixin en ídols i bloquegin la seva capacitat d'estimar, d'ajudar i de compartir.

3. Jesús diu clarament que la felicitat neix, creix i brota d'un cor humil, senzill i solidari de totes les persones que pateixen. Ai, els que només viuen per les riqueses d'aquest món, a l'hora de la veritat, corren el risc de trobar-se davant Déu amb les mans buides.

■ El mossèn

JESÚS ENS PARLA

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'anell del pirata

Aquella tarda feia molt mal temps, plovia a bots i barrals i la mare no va deixar-lo sortir. L'Ignasi s'avorria de mala manera fins que se li va acudir de pujar a les golfes. Allà dalt sempre s'ho passava força bé, hi havia tantes coses ben curioses...!, n'estava ben ple de sorpreses i aquella tarda n'hi guardava una de molt especial.

En un racó de les golfes va cridar-li especialment l'atenció un vell bagul tot cobert de pols. I de dins no us podeu imaginar la pila de coses que en van sortir: un barret amb una ploma, una ampolla de vidre amb un vaixell de fusta... Però el que més li va agradar va ser un anell d'or amb un segell amb dos lleons. No va trigar gaire a posar-se'l. I va ser llavors que va començar la seva història. Tot el que l'envoltava va desaparèixer i de sobte va trobar-se en el que semblava una bodega de vaixell. Hi havia un munt de baguls com el de les golfes. De sobte va sentir unes veus i va

córrer a amagar-se dins d'un d'aquells baguls. I per una escletxa va poder veure dos pirates, ben bé com els de les pel·lícules, que es barallaven per un botí.

Però... un moment! Un d'aquells pirates duia el seu anell! Tot espantat va adonar-se que ja no duia l'anell posat. I l'havia de recuperar si volia tornar a casa. Aquells dos pirates continuaven barallant-se. I l'Ignasi esperava el seu moment amagat al bagul.

I heus aquí que enmig de la baralla els pirates van caure a terra i l'anell d'or va rodolar fins ben a prop de l'amagatall de l'Ignasi. Amb molt de compte va treure una mà. Els pirates no semblaven adonar-se de res. I l'anell era a tocar de la seva mà. Amb un últim esforç va allargar els dits i...

Un cop es va posar l'anell tot va tornar al seu lloc. L'Ignasi era a les velles golfes de la casa i la mare el cridava per sopar. I ja se sap: A la taula i al llit al primer crit!

Avet Set - Avet Set -

BABAR

i els seus amics a casa

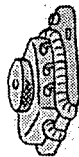
BABAR TORNA DE LA MADRID EDICIONS BEASCOA

Al garatge, Olur, el mecànic, arregla
el cotxe de Babar. Alexandre s'enfila a

Té moltes ganes de veure tot

el que hi ha al

, pesa per pesa.

-Veus? Aquesta pesa està trencada -li

explica Olur. Zefir també vol fer de

mecànic. Té una

-No, home, no -diu Olur, rient - Això és

per inflar la de la bicicleta.

-Jo sé el que fa falta -diu Artur satisfet-

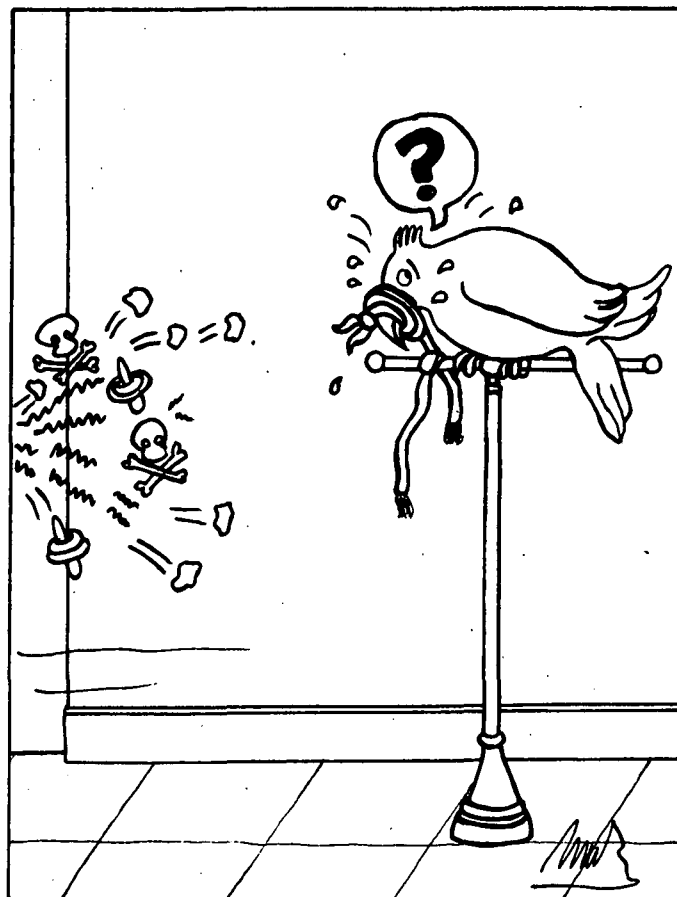

Aquí porto unes

el pneumàtic,
el motor,
la manxa de bicicleta,
la roda, les alicates.

Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

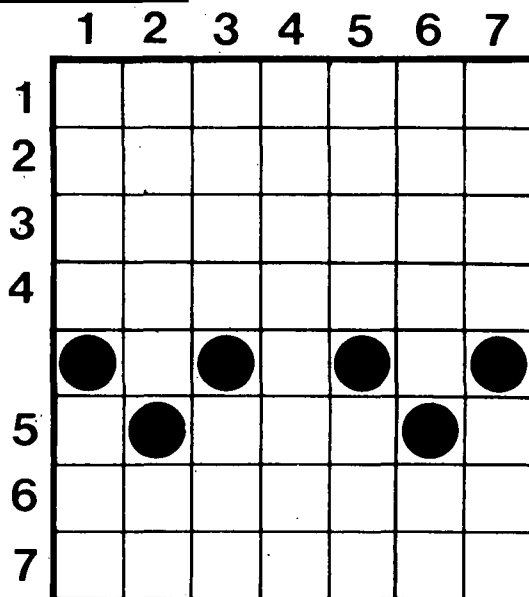
Mots Encreuats

Horitzontals.:

- 1.- Poblet del municipi de Tarragona.
- 2.- Sinònim de perfumat.
- 3.- Determinat tipus d'obra teatral.
- 4.- Gas més lleuger que l'aire compost de nitrògen i hidrògen.
- 5.- Organització terrorista basca.
- 6.- Enfonsareu, submergireu.
- 7.- Apuntareu, registreu.

Verticals.:

- 1.- Una llàntia que no fa llum, sinó que embruta. Au palmípeda.
- 2.- Olor. Símbol del sodi.
- 3.- Déu del riure. A.r. Exclamació espanyola que denota aprovació i entusiasme.
- 4.- Diversió, distracció.
- 5.- La meitat del diàmetre. Ni abans ni després.
- 6.- Illa francòfona de les Antilles (A.r.) A.R. Els anglesos el prenen a les cinc.
- 7.- Honest, pur (A.r.). Natural d'una república soviètica.

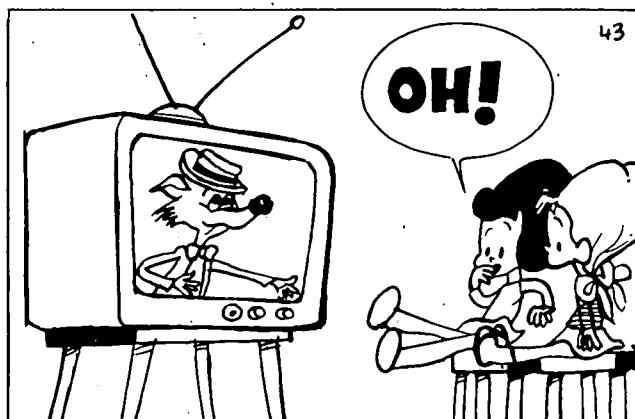
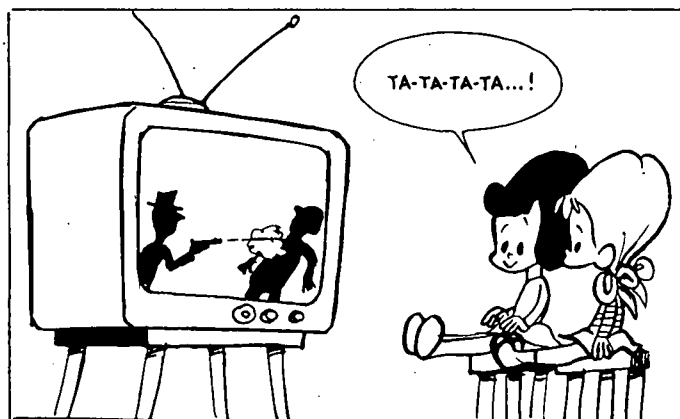
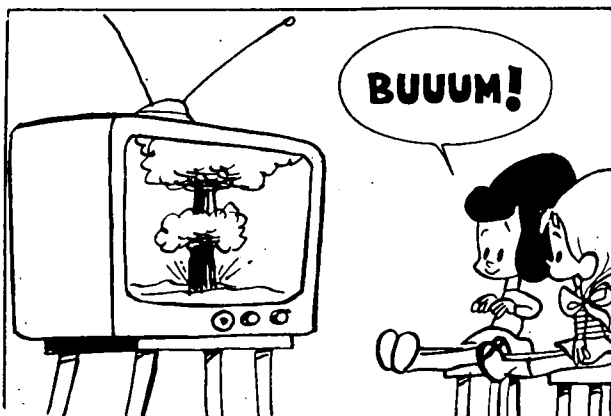
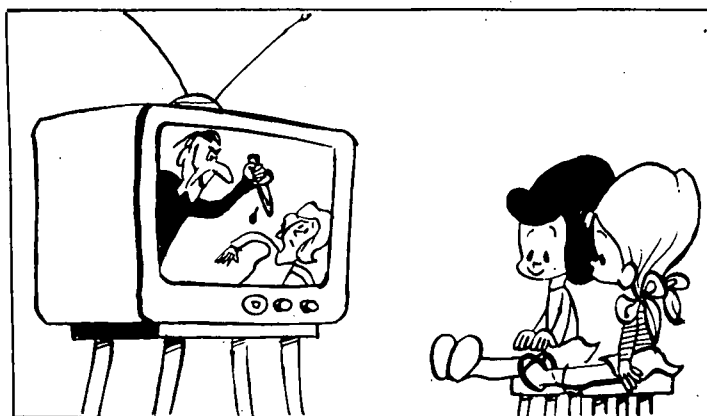

Solució

Verticals:
 1.- Taca. Oca. 2.- Aroma. aN. 3.- Momo. eIO. 4.- Amentat.
 5.- Radi. Ara. 6.- itaH. eT. 7.- isac. Rus.

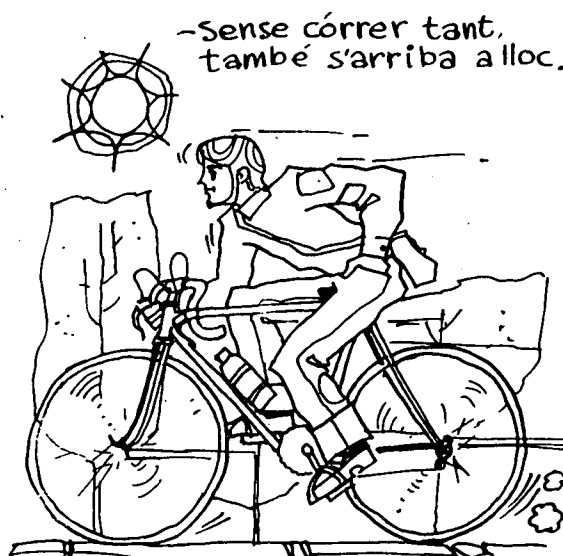
Horitzontals:
 1.- Tamarit. 2.- Aromats. 3.- Comèdia. 4.- Amoniac. 5.-
 ETA. 6.- Calareu. 7.- Anolats.

LA MARIONA

EN ROC

per JOAN ANDREU VALLVÉ

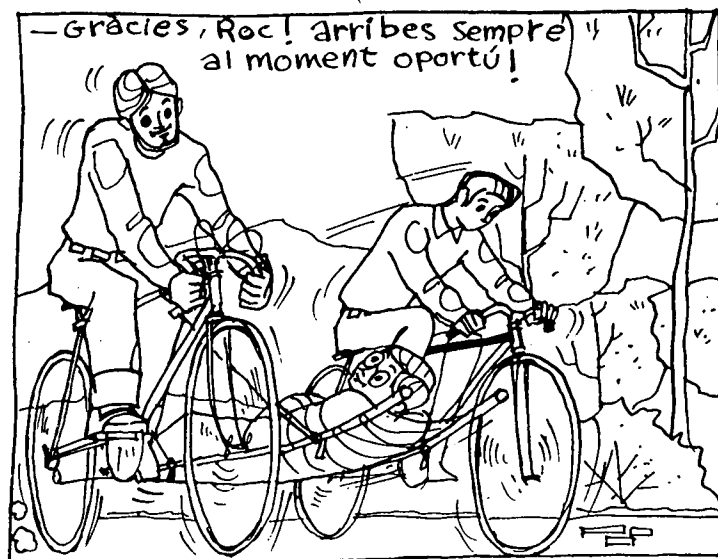
Joan Andreu Vallvé

-tinc una idea! agafem aquells troncs...

91

Avet Set — Avet Set —